

**Parlament České republiky
POSLANECKÁ SNĚMOVNA 2011
VI. volební období**

**Těsnopisecká zpráva o schůzi
Poslanecké sněmovny Parlamentu**

Schválený pořad 17. schůze Poslanecké sněmovny

1. Návrh na vyslovení nedůvěry vládě České republiky

Parlament České republiky
POSLANECKÁ SNĚMOVNA 2011
VI. volební období

TĚSNOPISECKÁ ZPRÁVA
o 17. schůzi Poslanecké sněmovny Parlamentu
konané dne 26. dubna 2011

Obsah:

Strana:

26. dubna 2011

Schůzi zahájila předsedkyně PSP Miroslava Němcová.

Usnesení schváleno (č. 436).

1. Návrh na vyslovení nedůvěry vládě České republiky

Řeč poslance Bohuslava Sobotky	6
Řeč předsedy vlády ČR Petra Nečase	10
Řeč poslance Stanislava Grospiče	14
Řeč poslance Davida Ratha	15
Řeč ministra financí ČR Miroslava Kalouska	15
Řeč místopředsedy PSP Lubomíra Zaorálka	17
Řeč ministra financí ČR Miroslava Kalouska	21
Řeč poslance Jiřího Dolejše	22
Řeč poslance Davida Ratha	22
Řeč poslankyně Karolíny Peake	23
Řeč poslance Vojtěcha Filipa	24
Řeč poslance Jeronýma Tejce	27
Řeč poslance Jiřího Paroubka	30
Řeč poslance Bohuslava Sobotky	32
Řeč ministra práce a sociálních věcí ČR Jaromíra Drábka	39

Další část schůze řídil místopředseda PSP Lubomír Zaorálek.

Řeč poslance Stanislava Humla	40
Řeč poslance Michala Haška	41
Řeč poslance Jana Chvojky	49
Řeč ministra financí ČR Miroslava Kalouska	52

Řeč poslance Jana Chvojky	52
Řeč poslance Davida Ratha	52
Řeč poslance Stanislava Křečka	57
Řeč poslance Jiřího Dolejše	57
Řeč poslance Stanislava Grospiče	61
Řeč poslance Romana Sklenáka	64

Další část schůze řídila místopředsedkyně PSP Vlasta Parkanová.

Řeč poslance Petra Skokana	65
Řeč poslance Jeronýma Tejce	67
Řeč poslance Miroslava Grebeníčka	67

Další část schůze řídil místopředseda PSP Lubomír Zaorálek.

Řeč poslankyně Marty Semelové	70
Řeč poslance Pavla Kováčika	72

Další část schůze řídila místopředsedkyně PSP Vlasta Parkanová.

Řeč místopředsedy PSP Lubomíra Zaorálka	76
Řeč poslance Miroslava Svobody	77
Řeč poslankyně Vlasty Bohdalové	78
Řeč poslance Jiřího Koskuby	80
Řeč ministra financí ČR Miroslava Kalouska	85
Řeč místopředsedkyně PSP Kateřiny Klasnové	86
Řeč poslance Antonína Sedi	87
Řeč poslance Adama Rykaly	89
Řeč poslance Ivana Ohlídala	89
Řeč poslance Josefa Novotného st.	93
Řeč poslance Miroslava Opálky	97
Řeč ministra práce a sociálních věcí ČR Jaromíra Drábka	101
Řeč poslance Miroslava Opálky	102
Řeč poslankyně Soni Markové	102
Řeč poslance Františka Laudáta	105
Řeč poslance Víta Bárty	106

Další část schůze řídila místopředsedkyně PSP Kateřina Klasnová.

Řeč poslance Josefa Nekla	107
Řeč poslance Jaroslava Foldyny	109
Řeč poslankyně Lenky Andryšové	110

Řeč poslance Davida Ratha	112
Řeč poslance Milana Štovička	112
Řeč poslance Jeronýma Tejce	113

Další část schůze řídila předsedkyně PSP Miroslava Němcová.

Řeč poslance Miroslava Opálky	119
Řeč ministra financí ČR Miroslava Kalouska	119
Řeč místopředsedy PSP Lubomíra Zaorálka	120
Řeč poslance Miroslava Opálky	120
Řeč poslance Daniela Kortehe	120
Řeč poslance Vojtěcha Filipa	120
Řeč ministra financí ČR Miroslava Kalouska	120
Řeč poslance Milana Urbana	121
Řeč poslance Marka Bendy	121

Závěrečná řeč předsedkyně PSP Miroslavy Němcové.

Začátek schůze Poslanecké sněmovny
26. dubna 2011 ve 14.30 hodin
Přítomno: 198 poslanců

Předsedkyně PSP Miroslava Němcová: Vážené paní poslankyně, vážení páni poslanci, vážení členové vlády, přivolávám ze sousedních prostor všechny do jednacího sálu, abychom mohli pokračovat v dnešním dni.

Zahajuji 17. schůzi Poslanecké sněmovny. Schůzi jsem svolala podle § 84 jednacího řádu Poslanecké sněmovny, pozvánka vám byla rozeslána v úterý 19. dubna tohoto roku.

Prosím všechny, abyste se přihlásili svými kartami. Platí karty, které jsem oznámila v úvodu schůze 16., a k těm dodávám, že náhradní kartu číslo 3 má paní poslankyně Karolína Peake a náhradní kartu číslo 20 pan poslanec Michal Doktor.

Nyní je před námi určení dvou ověřovatelů této schůze. Navrhuji, abychom určili pana poslance Marka Bendu a paní poslankyni Kateřinu Konečnou. Má někdo jiný návrh na ověřovatele?

Nemá-li, zahajuji hlasování pořadové číslo 1. Táže se, kdo souhlasí s tím, aby ověřovateli 17. schůze Poslanecké sněmovny byl pan poslanec Marek Benda a paní poslankyně Kateřina Konečná. Kdo je proti těmto návrhům?

Hlasování pořadové číslo 1, přítomno 149, pro 131, proti nikdo. Sdělují tedy, že jsme ověřovateli 17. schůze Poslanecké sněmovny určili pana poslance Marka Bendu a paní poslankyni Kateřinu Konečnou.

Nyní k omlouvám z dnešního jednání. Do této chvíle jsem obdržela dvě omluvy, a to z poslanců se omlouvá Petr Jalowiczor pro zdravotní důvody a z členů vlády od 15 hodin pan ministr Ivan Fuksa. Tolik omluvy, které mi byly až do této chvíle doručeny.

Nyní přistoupíme k pořadu 17. schůze. Nejprve navrhuji, abychom odhlasovali, že dnes budeme případně jednat a hlasovat i po 21. hodině.

Zahajuji hlasování pořadové číslo 2. Kdo souhlasí s tímto návrhem na jednání i hlasování po 21. hodině? Kdo je pro? A kdo je proti?

Hlasování pořadové číslo 2, přítomno 180, pro 99, proti 23, s tímto návrhem tedy Sněmovna vyslovila souhlas.

Oznamuji, že v souladu s článkem 72 odstavec 2 Ústavy České republiky můžeme nyní přistoupit k projednání jediného bodu pořadu 17. schůze. Tímto bodem je

1.

Návrh na vyslovení nedůvěry vládě České republiky

Skupina 53 poslanců využila svého práva a podle § 84 zákona č. 90/1995 Sb., o jednacím řádu Poslanecké sněmovny, podala návrh na vyslovení nedůvěry vládě. Prosím tedy nejprve o slovo předsedu poslaneckého klubu ČSSD Bohuslava Sobotku. Pane předsedo, máte slovo.

Poslanec Bohuslav Sobotka: Děkuji, vážená paní předsedkyně. Vážené kolegyně a vážení kolegové, vážená vládo, dnes budeme v této Poslanecké sněmovně hlasovat o návrhu na vyjádření nedůvěry vládě. Je to vážný a důležitý okamžik, protože právě hlasování o nedůvěře vládě je nejsilnější nástroj, který má k dispozici na základě naší ústavy parlamentní opozice pro to, aby vyjádřila svůj postoj k činnosti a fungování vlády. V tomto volebním období to bude podruhé. Ve volebním období vlády Mirka Topolánka se za tři roky hlasovalo o návrhu na nedůvěru vládě celkem pětkrát, než se nedůvěru vládě podařilo vyjádřit.

Sociální demokracie zastává ten názor, že tímto hlasováním nelze v Poslanecké sněmovně příliš plýtvat. Mělo by se hlasovat pouze tehdy, pokud pro to existují vážné, nevyvratitelné důvody. My jsem přesvědčeni jako sociální demokraté, že tato chvíle beze vší pochybnosti nastala právě teď.

Vážené kolegyně, vážení kolegové, žijeme v zemi, kde se nevládne. Žijeme v zemi, kde vláda již nemá žádnou společenskou prestiž. Slovo ministr se stalo v posledních týdnech sprostou nadávkou. Žijeme v zemi, kde dochází k rozkladu státní správy a divoké privatizaci veřejného sektoru. Žijeme v zemi, kde se ministerstva stala soukromými pašalíky, fungujícími nepokrytě v zájmu jednotlivých členů vlády a na ně napojených podnikatelských skupin. Tato vládní garnitura, kterou tady dnes máme, zprivatizovala politiku v naší zemi způsobem, který začíná ohrožovat demokratické fungování naší země. Žijeme v zemi, kde umírněné odbory označují vládní návrh důchodové reformy za loupež za bílého dne. Žijeme v zemi, kde má vládní koalice většinu 118 mandátů, ale za devět měsíců svého fungování neprosadila nic, co by se dalo s čistým svědomím označit za pozitivní změnu. Jediným výsledkem této vlády tak zůstává narůstající veřejný dluh. Ten roste velmi rychlým tempem a jeho růst se v posledních letech zrychluje. Výsledkem je postupná izolace naší země v rámci Evropské unie a výsledkem je pád politické kultury v naší zemi až na samé myslitelné dno.

Těžko bychom hledali v novodobé historii naší země chvíli, kdy byl vykopán tak hluboký příkop mezi vládou a občany, mezi společností a její vládní reprezentací. Veřejnost je pobouřena, veřejnost je znechucena, veřejnost je otrávena tím, co zde vláda za devět měsíců předvedla.

Vážené kolegyně, vážení kolegové, já myslím, že to cítíme všichni stejně bez ohledu na to, jestli za malou chvíli budeme hlasovat pro vyjádření nedůvěry, nebo proti tomuto návrhu. Lidé se stále intenzivněji odvracejí od politiky, neboť míra špíny, kterou do ní současná vládní garnitura přinesla, překračuje mez, o které lidé chtějí číst, o které lidé chtějí slyšet, kterou lidé chtějí sledovat na obrazovkách televizí nebo svých počítačových monitorů. Série skandálů, korupčních podezření, dehonestací mezi jednotlivými členy téže vlády, špiclování, nahrávání soukromých rozhovorů, neschopnost dostát vládní odpovědnosti, očividné čachrování s vládními funkcemi, to vše posunulo vnímání naší současné parlamentní demokracie do kritického bodu.

I to je jeden z důvodů, proč sociální demokracie přišla s návrhem o hlasování o nedůvěře vládě. Tento kritický bod.

V zemích, kde mají s demokracií větší zkušenosti než v České republice, by toto sociální napětí vyřešili odchodem vlády. Vyměnili by se premiér, vyměnili by se ministři nebo by se zorganizovaly nové volby. Změna vlády není v demokracii nic neobvyklého. Patří to k demokratickému systému. Změna vlády velmi často pomůže politické kultuře a někdy prostě jenom pročistí atmosféru ve společnosti. Jenom tady, v České republice, je změna premiéra nebo výměna ministrů vnímána málem jako konec světa. Není to konec světa.

Pokud bude tato vláda pokračovat, pokud této vládě nevyjádříme dnes nedůvěru, otevře svou neschopností, nehybností dříve nebo později prostor pro extremistické přístupy, které už možná s demokracií nebudou mít vůbec nic společného.

Tato vláda v posledních měsících vyvolala silnou společenskou frustraci. Není schopna tuto krizi řešit odchodem. Poslední koaliční kompromis, který byl zveřejněn, takovým řešením není. Nikdo nevěří, že vydrží déle než několik měsíců, a opět se ponoříme do stejného marasmu, který jsme tady zažívali v uplynulých týdnech. Řešením je odchod této zkompromitované vlády. Vláda ztratila morální kredit k tomu, aby zemi vedla, a vláda také ztratila morální kredit k tomu, aby prosazovala reformy, jež by přece měly překonat jedno volební období.

U reforem bych se chtěl na malou chvíli zastavit. Udržení koalice v nezměněné podobě odůvodňuje premiér Nečas potřebou provedení reform. Reformy fungují jako zaklínadlo, které premiér opakuje stále dokola. Jenže jaké to mají být reformy. Celá Evropa dnes musí dělat reformy. Evropa musí reagovat na stárnutí populace. Evropa se musí snažit udržet pro příští léta svoji konkurenceschopnost. Jenže reformy by neměly být realizovány na jedno volební období. Reformy by měly přežít delší dobu. Podmínkou ale je, aby reformy byly výsledkem kompromisu, aby byly výsledkem dohody. Pokud mají reformy přežít déle než jedno volební období, musí být vnímány

většinou společnosti jako spravedlivé. Jaké reformy chce činit tato vláda? Platí přece, že účel nemůže světit prostředky. Pokud se budou reformy v naší zemi realizovat prostřednictvím podivných privatizátorů politické moci, nemohou skončit jinak než v marasmu korupce.

Je zcela evidentní, že vláda premiéra Nečase prosazuje své návrhy reforem bez nejmenší snahy je veřejnosti vysvětlit. Bez nejmenší snahy pro ně získat širší společenskou podporu. Vládní koalice odmítá o reformách debatovat. Nejen s opozicí, ale také s odbory nebo kriticky naladěnou odbornou veřejností. Premiér Nečas nehledá pro vládní záměry širší konsensus nebo věcný kompromis. Spoléhá se pouze na hlasovací většinu, prostou hlasovací většinu v této Poslanecké sněmovně.

Vládní reformy jako takové, tak jak je v tuto chvíli známe, jejich návrhy, působí nepromyšleně, nejsou dostatečně připravené a především – tyto vládní návrhy jsou nespravedlivé. Vláda přenáší veškeré náklady svých opatření jen na středně- a nízkopříjmové skupiny. Reformy tak mají zaplatit rodiny s dětmi, mají je zaplatit nemocní či lidé se zdravotním postižením, mají je zaplatit senioři. Místo toho, aby vláda ve svých reformních návrzích zdanila firmy a ty nejbohatší, zvyšuje daň z přidané hodnoty a zdražuje tím potraviny a léky.

Tato vláda umí velmi dobře jednu věc: vycházet vstříc privátním kapitálovým skupinám, které mají zájem o privatizaci důchodového systému, které mají zájem o privatizaci zdravotnictví. Vládní návrhy jsou z tohoto důvodu logicky zaměřeny na privatizaci veřejných služeb a na redukci sociálního státu. Ve svém důsledku ale tyto návrhy reforem dále prohloubí zadlužení země. Zvýší sociální rozdíly ve společnosti a ohrozí budoucí konkurenceschopnost naší země. Takové reformy je potřeba právě v zájmu naší země odmítnout. Nejde totiž o reformy, ale o pokračování kuponové privatizace jinými moderními prostředky. Jde o to ukrást, omlouvám se, privatizovat veřejné zdravotnictví a veřejný důchodový systém.

Vážené kolegyně a vážení kolegové, nikdy jsem si nemyslel, že to na tomto místě budu muset říci, ale máme tady vládu národní ostudy. Tato vláda slibovala, když přicházela před devíti měsíci, že zlepší politickou kulturu, ale politika je dnes v největším marasmu od vzniku samostatné České republiky. Tato vláda občanům slibovala, že zastaví zadlužování země. Veřejný dluh se ale oproti roku 2006 v roce 2014 zdvojnásobí. Tato vláda slibovala, že reformy připraví odpovědně a povede o nich dialog se společností i opozicí. Nic takového se ale neděje. Tato vláda slibovala, že budou vládou boje proti korupci a vládou rozpočtové odpovědnosti. Jedno korupční podezření ale následuje druhé. Nebyl přijat jediný protikorupční zákon a tato vláda odmítla i návrh na zavedení majetkových příznání a zrušení anonymně vlastněných akciových společností. Lidé ve vládě premiéra Nečase nesplnili vůbec nic z toho, co slibovali.

Pokud jde o skandály, pokud jde o podezření, za devět měsíců své existence tato vláda překonala i vládu Mirka Topolánka, a to už je co říci. Možná je dobré si uvědomit, že fakticky jde o selhání vlády pravice. A je to už podruhé, kdy pravicová vláda v naší zemi takovýmto zásadním způsobem selhává. Vzpomeňme si, v jakých problémech skončila první pravicová vláda Mirka Topolánka. Po volbách v roce 2010 získala díky programovému podvodu strany Věci veřejné pravice ještě jednu šanci a po devíti měsících je pravicová vláda znovu v krizi. Přitom v naší zemi funguje 6000 obecních samospráv. V naší zemi řádně fungují kraje. Svoji roli v našem státě plní Senát i parlamentní opozice. Nejslabším článkem fungování našeho státu je právě tato koaliční pravicová vláda. Nikdy v letech 1998 až 2006, kdy zde byly sociálně demokratické vlády, se politika nedostala do takovéto slepé uličky.

Vláda tvrdí, že může dále fungovat, že může dále fungovat na základě posledního koaličního kompromisu. My jsme přesvědčeni, že tento koaliční kompromis krizi nevyřeší. Jsme přesvědčeni o tom, že tento koaliční kompromis dokládá naprostou ztrátu soudnosti koaličních představitelů a jejich odtržení od reality života lidí v naší zemi. Už tak špatnou vládu, která je poznamenána velkou nedůvěrou veřejnosti, mění ten navržený koaliční kompromis ještě k horšímu.

Myslím, že je dobré připomenout, že premiér Petr Nečas opět nedodržel svůj veřejný příslib odvolat z vlády ministry spojené s firmou ABL. Ve vládě zůstává jak ministr Dobeš, tak ministr John, to znamená lidé, kteří jsou s touto společností přímo či nepřímo spojeni. Vláda se nadále opírá o stranu Věci veřejné. Věci veřejné nejsou standardní demokratickou politickou stranou, ale podnikatelským projektem. Navíc mají krajně podezřelý stranické financování, což koneckonců dokládá i nejnovější aféra poslance za tuto stranu pana Babáka. Ani tuto aféru premiér nijak neřeší. Zřejmě je mu úplně jedno, že při financování jedné z vládních stran tady funguje systém, který ze všeho nejvíce připomíná bílé koně známé z daňových podvodů v 90. letech.

Předseda vlády ohlašuje za svůj největší úspěch tohoto koaličního kompromisu odchod ministra Víta Bárty z vlády. Ministr Vít Bárta ale tvrdí, že se do vlády už za několik měsíců vrátí, a to potvrzují i další představitelé strany Věci veřejné. Další důkaz opravdu udržitelné koaliční shody. Co si o tom máme myslet? Odešel tedy ministr Bárta, nebo vlastně z vlády nikdy neodešel?

Pro místopředsedu vlády Radka Johna zřídila vláda rozpočtové odpovědnosti ministerskou trafikou, která nemá žádné pravomoci ani odpovědnost, jen plat místopředsedy vlády. V situaci, kdy vláda snižuje platy zaměstnanců veřejného sektoru, tady zřizuje zcela zbytečnou instituci. Myslím si, že ministr John se dostal do pozice zcela zbytečného minis-

tra, zejména pokud si uvědomíme, že trafiky se za Rakouska-Uherska přidělovaly alespoň za zásluhy o stát. Na žádnou zásluhu ministra Johna si ale nemohu vzpomenout. Jemu svěřené Ministerstvo vnitra přivedl k naprostému rozkladu.

Navržený ministr vnitra Jan Kubice se těsně před volbami v roce 2006 podílel spolu s poslanci ODS na snaze o manipulaci veřejného mínění prostřednictvím tzv. Zprávy o prorůstání organizovaného zločinu do veřejné správy. Tato zpráva se později po ročním prověřování ze strany policie a státního zastupitelství ukázala jako zcela nepodložená, její tvrzení se neprokázala. Osoba ministra Kubiceho proto v žádném případě nemůže být zárukou nestrannosti a zákonnosti vedení Ministerstva vnitra.

Členem vlády zůstává pan Alexandr Vondra, jehož odchod požaduje nejen opozice, ale také řada koaličních představitelů v souvislosti se skandálem ProMoPro.

Koaliční kompromis neřeší příčiny vládní krize. Pokračování problémů, které jsme zažívali v minulých týdnech, se dá očekávat. Pro sociální demokracii tímto kompromisem nezmizel žádný důvod pro hlasování o nedůvěře vládě. Platí, že po této personální rekonstrukci máme pro vyjádření nedůvěry vládě ještě více argumentů, než jsme měli předtím.

Sociální demokracie usiluje o to, aby lidé měli možnost situaci v naší zemi změnit, aby lidé mohli ovlivnit další politický vývoj. Pouze nové volby mohou podle našeho názoru zastavit proces privatizace politiky, který ohrožuje demokratický právní stát. Pouze nové volby mohou podle našeho názoru přinést sociálně únosné reformy. Pouze nové volby mohou nastartovat obrát k lepší politické kultuře v naší zemi.

Jsme přesvědčeni, dámy a pánové, že vláda ve své odpovědnosti selhala. Vládní koalice nenalezla skutečné řešení politické krize. Situaci je nutno řešit teď, na tomto místě, v Poslanecké sněmovně. Navrhuji tedy jménem poslaneckého klubu České strany sociálně demokratické hlasovat pro vyjádření nedůvěry vládě premiéra Petra Nečase, a to v zájmu České republiky, a to v zájmu občanů České republiky.

Děkuji. (Důrazný potlesk poslanců České strany sociálně demokratické.)

Předsedkyně PSP Miroslava Němcová: Zahajují rozpravu, do které – oznamuji – mám v tuto chvíli 20 písemných přihlášek.

S přednostním právem vystoupí nyní předseda vlády Petr Nečas, poté také s přednostním právem pan ministr financí Miroslav Kalousek. Pane premiére, prosím.

Předseda vlády ČR Petr Nečas: Vážená paní předsedkyně, vážený

paní poslankyně, vážení páni poslanci, dámy a pánové, vyvolat hlasování o nedůvěře vládě je legitimním nástrojem, který má opozice k dispozici. Je to nástroj, který má specifický žánr, je to nástroj, který podle mého hlubokého přesvědčení může být využit. Na druhé straně by neměl být nadužíván a uvidíme v budoucnosti, nakolik se z toho stane seriál a nakolik se z toho stane skutečně vážně míněný politický krok, vědomý si všech konsekvencí, včetně toho, zda je šance na jiné politické uspořádání, než je to stávající, zda je šance např. na vyvolání předčasných voleb, či ne. Mimochodem, volání po posledním vyslovení nedůvěry vládě v březnu v roce 2009 po zavedení tzv. konstruktivní nedůvěry je podle mého názoru volání oprávněné a měli bychom se k této debatě velmi intenzivně vrátit.

Jaký význam má nadále držet tuto vládu? Ano, vládu, která má narušenou důvěru. Ano, vládu, ve které objektivně existuje vnitřní napětí, jakkoli musím říci, že všichni členové vlády se chovají velmi profesionálně a bez ohledu na vzájemné rozpory, které jsou mezi koaličními stranami, na praktickém každodenním jednání vlády se toto napětí neprojevuje. A já musím jednoznačně říci, že v tomto se členové vlády opravdu chovají zodpovědně a velmi profesionálně.

Jaký význam tedy má toto hlasování a jaký význam má podržet důvěru k této vládě? Ano, zaznělo to tady mnohokrát a zazní to dnes znovu: tato vláda má smysl pouze tehdy, jestliže prosadí základní a hluboké strukturální reformy, především na výdajové straně státního rozpočtu. Ano, má smysl si to znovu říci, ano, má smysl to znovu zopakovat. Jedině toto opravňuje existenci této vlády. Tato vláda nikdy, nikdy nebude pouhou vládou údržbářů, která sedí ve svých úřadech a administruje. To je příliš nízká ambice na to, aby tato vláda zůstala nadále u moci.

Zaznívá tady strašení. Strašení z reforem, strašení z reformních kroků, které připravuje tato vláda. Musím říci, že toto strašení není založeno na objektivních základech. A budu tady demonstrovat na konkrétních faktech, že reformy se této zemi vyplatí. Budu demonstrovat na konkrétních faktech, že reformy mají pro tuto zemi smysl – a především pro její dlouhodobou budoucnost.

Jenom bych velmi prosil, aby v politické rozpravě, která se zde povede, nebyly používány nekorektní argumenty, nebyly používány nekorektní argumenty typu loupež za bílého dne, např. ve vazbě na důchodový systém. Každý, kdo se orientuje v problematice důchodových systémů, ví, že v drtivé většině vyspělých zemí je standardní součástí důchodového systému tzv. fondový systém, v drtivé většině z nich spravovaný na základě partnerství státu a soukromých společností privátním sektorem. Mimochodem i varianta, se kterou přišla již minulá vláda, na kterou navázala tato vláda z hlediska důchodové reformy, jestli má k některé důchodové reformě blízko, tak je to změna důchodového systému, kterou

provedli švédští sociální demokraté. Jestli předseda sociální demokracie označí své švédské kolegy za loupežníky za bílého dne ve vztahu k důchodovému systému, tak je to věru svérázný příspěvek do života Socialistické internacionály. A já nevím, zda tuto zprávu jeho švédští kolegové slyšeli. (Potlesk zprava.)

Chceme-li používat strašení loupežemi za bílého dne, tak prosím, pak se opírejme o konkrétní fakta. Protože byla-li v této zemi někdy např. provedena skutečná loupež za bílého dne, tak já bych připomenul např. privatizaci OKD společností KARBON INVEST. Připomenul bych privatizaci z roku 2004, pod kterou je podepsaný stávající předseda České strany sociálně demokratické, kde podle znaleckého odhadu společnosti Ernst & Young odpovídala cena státního podílu v této společnosti hodnotě 24 mld. korun, a přesto tehdejší vláda prodala společnosti KARBON INVEST tuto společnost za 4,1 mld. korun, tedy téměř šestkrát laciněji, než byla kvalifikovaná cena.

Takže velmi prosím pana předsedu sociální demokracie – prostřednictvím paní předsedající – aby velmi vážil, velmi vážil používání slov krádež za bílého dne, protože případ, který tady popisují, si tento název zaslouží bezesporu. (Potlesk koaličních poslanců.)

Musíme řešit problémy veřejných financí. Řeší je celá Evropa. Musela by je mimochodem řešit jakákoliv vláda v jakémkoliv stranickém složení, v jakémkoliv personálním obsazení. Je to nelehký úkol. Ale já chci jenom připomenout, že to nebyly tyto tři vládní strany, které by dlouhé měsíce, ne-li více než rok, popíraly vůbec samu nutnost podstaty provedení reformy v oblasti veřejných financí.

Vzpomeňme si: Období zhruba před rokem, na jaře loňského roku. V té době klesal rating pouze jedné jediné země. Řecka. Přesto to byl dostatečně výstižný okamžik, přesto to byla dostatečná výstraha pro každého zodpovědného politika, aby se postavil k reformě veřejných financí čelem. Přesto to byla Česká strana sociálně demokratická, na rozdíl od tří stávajících koaličních stran, která ignorovala tento nebezpečný vývoj veřejných financí.

Co se stalo od té doby? K Řecku jenom přibýly další země. Postupně byl rating snížen, když vezmeme poslední rok, Maďarsku, Irsku, Portugalsku, Španělsku a zhoršují se ratingové výhledy dalších zemí, zatímco výhled České republiky z hlediska ratingu je buď stabilní, nebo pozitivní. Samozřejmě, bude-li pokračovat politická nestabilita, bude-li následovat pád vlády, bude to mít samozřejmě dopad na výhled ratingu.

Jaké jsou příklady reformních změn – protože my jsme neustále znovu a znovu stereotypně a řekl bych už téměř tupě strašeni takzvanými asociálními dopady reformy.

Celá řada reformy byla provedena středopravicovou vládou v minulém

volebním období. Jaký je výsledek? Česká republika přes nárůst nezaměstnanosti má dlouhodobě a stabilně šestou až sedmou nejnižší míru nezaměstnanosti v rámci celé Evropské unie, zatímco za vlád sociální demokracie to bylo až 17. místo. Ne sedmé, ale sedmnácté. Takže změny, které jsme provedli na trhu práce a v oblasti zaměstnanosti v reformách, měly pozitivní účinek. A jdeme touto cestou dál. Další změny, které provedeme v oblasti reformy na trhu práce a zaměstnanosti, zlepší situaci českých občanů a umožní vytvářet pro ně větší počet pracovních míst.

Byla tady debata o deficitu. Chci připomenout jenom jeden – deficit veřejných financí v loňském roce, který byl prognózován ve výši 5,3 % hrubého domácího produktu, a vláda byla za ten půlrok zpochybňována, zda vůbec dodrží tuto výši deficitu, i celou řadou odborníků. Skutečnost je taková, že výše tohoto deficitu je zhruba 4,7 % hrubého domácího produktu. A pokud použijeme metodiku fiskálního cílení jako jiný přepočít bez započtení plateb z Evropské unie, národního fondu a transformačních nákladů, jedná se o deficit ve výši 4,1 % hrubého domácího produktu, což je proti roku 2009 pokles o 2,2 procentního bodu. Je to tedy výsledek práce této vlády, toho, že se nebála, toho, že provedla nepopulární opatření, toho, že provedla úsporné kroky ve druhé polovině loňského roku. Klesl nám deficit veřejných financí – znovu opakuji – podle metodiky fiskálního cílení o 2,2 procentního bodu. Čili reformy – spoření, šetření, odvaha dělat tyto kroky – mají smysl, přinášejí praktický výsledek. A je to již druhý příklad, kde se ukazuje, abychom se nestrašili reformami, abychom naopak měli odvahu je dělat, protože to přináší pozitivní výsledky pro tuto zemi a pro její občany.

Další příklad. Podle studie OECD Taxing Wages se jednoznačně ukazuje, že Česká republika má ve vztahu k rodinám s dětmi nejvelkorysejší systém v rámci členských zemí OECD. Lze to dokumentovat na konkrétních skutečnostech, na skutečnostech, které jednoznačně ukazují, že například daňový poplatník s dvěma dětmi neplatí daň z příjmů až do příjmu 19 000 korun hrubého – s jedním dítětem je to 14 700 korun. Studie Českého statistického úřadu provedená na základě takzvaného výběrového šetření jednoznačně říká – a tady cituji – že největší prospěch ze zavedení rovné daně měly domácnosti s nízkými příjmy, zejména s nezaopatřenými dětmi.

Čili naprosto lživá teze, která je znovu a znovu demagogicky používána proti reformnímu úkolu této vlády, že na daňových změnách nejvíce vydělávají bohatí. Naopak, chcete-li zrušit tento systém s rovnou daní, s daňovými odpočty, s daňovými bonusy, nejvíce to postihne rodiny s dětmi, a především nízkopříjmové rodiny s nezaopatřenými dětmi. Tady se opět ukazuje, že reformy, které jsou prováděny rozumně, reformy, které jsou

propočítány, přinášejí pozitivní výsledky pro občany a pro celou tuto zemi.

Chtěl bych také připomenout, že díky těmto reformním krokům jedna čtvrtina rodin s dětmi dosáhla na daňový bonus. Jinými slovy to znamená, že většina z nich měla čisté příjmy vyšší než příjmy hrubé. Jak někdo vážně a se znalostí věci může označit tuto politiku za asociální? Jak někdo vážně a se znalostí věci může označit tuto politiku tak, že je dělána ve prospěch bohatých? Může to pouze ten, kdo to neříká vážně nebo nemá znalost věci. Jiné vysvětlení není. (Potlesk koaličních poslanců.)

Dovolte mi přidat další příklad úspěšnosti reformní politiky a toho, že reformy mají svůj smysl. V roce 2007 před provedením první fáze reforem mělo příjem na hlavu alespoň 10 000 korun 41 % českých rodin. Po provedení reformních změn a po provedení těch takzvaných asociálních reforem, které jsou kritizovány a kterými jsme dnes znovu a znovu demagogicky strašeni, vzrostl tento počet rodin s příjmem na hlavu 10 000 korun a výše na 60 %. Čili je to další příklad rozumné sociální politiky, která přináší prospěch především rodinám. A především rodinám s dětmi. A především lidem s průměrnými a podprůměrnými příjmy. Opět – chce někdo takovou politiku rušit? (Z řad poslanců ČSSD se ozývá ano.) Pokud ano, doplatí na ni nejvíce právě tyto sociální skupiny.

A už vůbec tady nebudu probírat to, jak za léta 2007 až 2009 klesala míra chudoby v České republice. Opět navzdory výkřiku české levice a představitelů odborů o tom, že tyto reformy jsou asociální.

Reformy, dámy a pánové, mají svůj smysl. Reformy přinášejí výsledky. Reformem se nesmíme bát. Na reformách musíme pracovat. Klidně se o ně pohádat. Ale pracovat na nich. To je to důležité, co má tato vláda a tato vládní koalice před sebou. To je to důležité, kvůli čemu má význam pokračovat v činnosti této vlády. Nebudou-li reformy, tato vláda nemá smysl.

Děkuji. (Potlesk koaličních poslanců.)

Předsedkyně PSP Miroslava Němcová: Děkuji panu premiérovi. Mám zde dvě faktické poznámky. S první faktickou poznámkou je přihlášen pan poslanec Stanislav Grospič. Poté druhá faktická – pan poslanec David Rath.

Poslanec Stanislav Grospič: Vážená paní předsedkyně, vážené kolegyně a kolegové, dovoluji, abych tady řekl panu předsedovi vlády, panu Nečasovi, který se tak hezky svým vystoupením situoval do vůdčí osobnosti české pravice, aby neopakoval to, co udělala právě česká pravice před parlamentními volbami minulý rok. Strašila řeckou krizí, strašila a vydírala tento národ a českou společnost. Její důsledky tady dnes vidíme a jsou katastrofální!

Jenom pro připomenutí panu Nečasovi bych chtěl říci – a on by to velice dobře mohl vědět, byl ve své době i ministrem práce a sociálních věcí – za minulý rok poklesla reálná hodnota průměrné mzdy o 1,2 %. Česká republika má stabilně za pravicových vlád více jak půlmilionovou nezaměstnanost.

Strašete si řeckou krizí a zadlužeností společnosti své vrstvy, majetné vrstvy v České republice, o které se opíráte, zahraniční kapitál, který vás platí! Ale nestrašete s ní většinu občanů, protože se zastrašit už nedají! (Potlesk poslanců KSČM.)

Předsedkyně PSP Miroslava Němcová: Další faktická poznámka – David Rath. Prosím.

Poslanec David Rath: Dámy a pánové, slyšeli jsme tady, jak se díky této vládě žije v naší zemi většině lidí skvěle.

Pane premiére, věřte si tomu. Myslel jsem, že jste dospělý a že pohádkám věřit nebudete, ale pravděpodobně když si je sám vymyslíte, tak jim asi i sám uvěříte.

Ale celé vaše vystoupení bylo o jediné věci, to jest odvádění pozornosti od klíčové věci, proč tady dnes vlastně jsme. Vždyť vy jste jako premiér velmi slabý premiér a to se projevuje mimochodem i tím, že jste dokofán otevřel dveře něčemu, co je v české, ale i světové politice naprosto nevidané. Vy jste otevřel dveře bezpečnostní agentuře převlečené za politickou stranu, která svým faktickým šéfem připravila plán, o kterém vy dobře víte a věděl jste o něm i v minulosti, jakým způsobem infiltruje a různými zvláštními technikami, tedy špiclováním a zastrašováním, bude postupně jako rakovina prorůstat celou naší politickou sférou.

Pane premiére, toto je vaše zodpovědnost, že jste tuto rakovinu, nebezpečnou rakovinu, která napadá demokratický systém, pustil do vlády a dál ji v této vládě udržujete. Je to vaše slabost, či vaše slabošství, že toto necháváte dál působit, aby to dál devastovalo a ničilo náš veřejný politický život. Je to skutečně po dvaceti letech útok na demokracii, na přímé základy našeho státu. Protože to, aby se naše politika projevovала různými fízlováním a špiclováním, to myslím, že je skutečně něco naprosto nepřijatelného. (Potlesk zleva.)

Předsedkyně PSP Miroslava Němcová: Prosím nyní s přednostním právem o slovo pana ministra financí Miroslava Kalouska.

Ministr financí ČR Miroslav Kalousek: Děkuji za slovo, paní předsedkyně. Vážené paní poslankyně, vážení páni poslanci, mé vystoupení má spíš charakter faktické poznámky na předřečníka, který vystoupil

jako první, na pana předsedu sociální demokracie Sobotku. On tady poměrně dramatickým způsobem vylíčil obraz, v jaké zemi žijeme. Několikrát opakoval „žijeme v zemi...“ a teď bylo něco strašného.

Samozřejmě nelze zapírat, že vláda v minulých týdnech vysílala na veřejnost signály, na které opravdu nemusí být hrdá, za které se musí naopak stydět a občanům se omluvit. To je věc jedna. Věc druhá je, že pohled, v jaké zemi žijeme, může mít své různé úhly. A já jako člen vlády si dovoluji navštívit otázku, v jaké zemi žijeme, zase z jiného úhlu.

Žijeme v zemi, kde se tato vláda v srpnu 2010 ujala mandátu s tím, že není možné udržet deficit státního rozpočtu v mantinelech, který schválila zákonem Poslanecká sněmovna. Přestože všichni analytici říkali, že to není možné a že to bude minimálně o půl bodu více, tato vláda razantními a odvážnými aktivními opatřeními tento deficit nejenom udržela, ale snížila ho nikoliv na Sněmovnou schválených 5,3, ale na skutečnost 4,71. I v takové zemi žijeme a má to samozřejmě svůj dopad na budoucnost občanů v České republice nesporně pozitivní.

Žijeme v zemi, kde bývalý ministr financí, současný předseda sociální demokracie, měl tu pravomoc a také té pravomoci využil, aby odpustil daňovou povinnost v objemu 25 mil. korun spřátelenému hoteliérově bez jakýchkoliv právních důvodů. Současný ministr financí s pomocí mnoha z vás prosadil nový zákon, kde žádný ministr financí takovou pravomoc mít už nikdy nebude, protože taková pravomoc žádnému politikovi nepřísluší. I v takové zemi žijeme.

Žijeme v zemi, kde bývalý ministr financí, současný předseda sociální demokracie, vášnivě hájil svého premiéra v okamžiku, kdy úplně všem v téhle zemi bylo jasné, že premiér nepracuje na ničem jiném než na svém zázračném zbohatnutí. Současný ministr financí byl téměř zločinec, když v té době říkal, že to už není možné a že Česká republika nemůže mít takového premiéra. Jak to dopadlo, víme všichni. Nicméně současná vláda a poslanci vládních stran podporují premiéra, o němž je známé, že takové praktiky nepěstuje, že se mu hnusí a že se nikdo z nás nemusí obávat, že on sám by se nějak tímto způsobem choval. I v takové zemi žijeme.

Můžeme mít různé pohledy na to, v jaké žijeme zemi a v jaké žít chceme. O tom však, zda má vláda legitimitu, nerozhoduje Českomoravská konfederace odborových svazů na tiskové konferenci po tripartitě, kde odmítla vést sociální dialog s vládou. O tom nerozhoduje ani současný předseda sociální demokracie a bývalý ministr financí, který odpouštěl daně spřáteleným hoteliérům a zastával se premiérů, kteří chtěli zázračně zbohatnout. O tom rozhoduje pouze a výlučně na základě ústavy většina této Poslanecké sněmovny. O tom rozhodujete vy. Vy o tom dnes rozhodnete naprosto suverénně jako zástupci veřejnosti, jako zástupci lidu České republiky – zda

tato vláda má, či nemá legitimitu ke krokům, ke kterým se zavázala ve svém programovém prohlášení.

Já nepochybuji o tom, že rozhodnete moudře, a děkuji za diskusi, která tomu bude předcházet. (Potlesk zprava.)

Předsedkyně PSP Miroslava Němcová: Děkuji ministrovi financí. Nyní je zde přihlášen místopředseda Poslanecké sněmovny Lubomír Zaorálek. Po něm je zde přihláška pana poslance Vojtěcha Filipa.

Místopředseda PSP Lubomír Zaorálek: Dobrý den. Přeji vám dobré odpoledne. Já bych začal tím, co tady teď řekl ministr Kalousek, protože mi připadá kuriózní, že mám před očima televizní obrazovku, ve které vystupuje ministr financí Kalousek, který je dotazován redaktorem přesně na tohle rozhodnutí bývalého ministra Bohuslava Sobotky, a slyším to jako dnes, takže se to dá ověřit, že to takhle bylo, jak to řeknu, že ministr Kalousek do televize říká: „Kdybych byl ministr financí, musel bych to udělat stejně. Kdybych dostal tyto podklady, tak by bylo na mně, abych je podepsal.“ (Potlesk poslanců ČSSD.)

Ale tato debata zřejmě bude vypadat jako podobné debaty, že se tady bude účelově vytahovat všechno, co se zrovna teď v této chvíli komukoliv ve vládní koalici hodí, a praštit se tím po hlavě, kdo tady třeba vystupoval naposledy – Bohuslav Sobotka. Tak, tady to máš! Ale já upozorňuji pana Kalouska, aby si dával pozor, a ty ostatní, aby aspoň nepopírali to, co kdy si nedávno v jiné situaci řekli. A měli bychom v této debatě rozlišit to podstatné a to, co si myslím, že tak podstatné není. Důvod hlasování nedůvěry vládě je tady naprosto významný a mimořádný. A neměli bychom ho ztrácet ze zřetele.

Každý ví, že vláda nemá veřejnou důvěru. To znamená, že by se dalo hlasovat jenom pro to, co teď řekl na tiskové konferenci Radek John. Radek John před chvílí na tiskové konferenci Věcí veřejných řekl, že tato vládní koalice má nulovou důvěru veřejnosti. (Smích zleva.) Tak nevím, to už snad nemusím nic říkat, sbalit se a odejít. (Potlesk zleva.) Protože jestliže jeden z předsedů vládní koaliční strany řekne, že nemáte žádnou důvěru veřejnosti, tak už snad i ta důvěra Parlamentu vás nezachrání, kdyby vám ji dnes dal. (Veselost a potlesk v levé části sálu.) Byl by to statečný Parlament, pravda, a pro některé poslance bude obtížné před veřejností vystoupit, ale budiž, bude to také součástí parlamentní demokracie. Zástupci lidu si to pak s lidmi vyříkají každý doma někde v regionu.

Ale i bez ohledu na to si myslím, že dokonce to, co Radek John řekl, v této chvíli zamlžuje podstatu věci. Budiž, důvěra veřejnosti není, všichni víme, že se tady odehrála celá řada afér, ať už to byla aféra pana Bartáka, kterého pan Kalousek uklidil na chvíli na Ministerstvo financí, aby to ztišil.

Pak přišla aféra ministra Drobila. Pak přišla aféra Alexandra Vondry, pak nakonec přišel Bárta, takže to byla série afér, to všichni víme.

Ale přesto si myslím, že mezi těmi aférami a mezi tím, co se událo nyní naposled, tou poslední kauzou kolem pana Víta Bárty, VB vůdce, jak o sobě píše v materiálu, kde jedna kapitola se jmenuje Biologické limity sociálního altruismu, tak tato poslední aféra vůdce VB z tohoto materiálu, jak jsem to se zájmem četl, který má pozoruhodnou filozofii a pozoruhodný slovník takového nového neodarwinismu, tak tahle si myslím, je něčím jiným. Víte proč? Protože když jsem tady vystupoval ve Sněmovně a žádal jsem například zvláštní bod projednávání bodu Alexandra Vondry, tak vám řeknu, že já osobně jsem přesvědčen, že Alexandr Vondra nešel do politiky proto, aby ukradl nějaké miliony z českého předsednictví. To je moje osobní přesvědčení. Myslím si, že nese politickou zodpovědnost, co se stalo, a chtěl jsem, aby se to tu projednávalo. Ať už byly pohnutky jakékoli. Ale přesto za sebe si myslím, že Vondra je politik, který podle mne selhal. Měl na starosti prostředky a to, co se stalo, je nyní opředeno nejasnem, jak se to mohlo stát. To jsem chtěl, aby se o tom mluvilo. Ale bylo to pro mne selhání systému, ve kterém existovala nějaká pravidla, kterých bylo možné se tady dožadovat.

Ale ta poslední kauza strany Věci veřejné a VB vůdce z materiálu Biologické limity sociálního altruismu, to je něco jiného, přátelé. To je skutečně něco, co jsme tu neměli, bez ohledu na to, že pan Bárta není rozhodně tím, kdo by byl za všechno vinen. Myslím si, že například Mirek Topolánek je Janem Křtitelem příchodu pana Bárty jako skutečné velké postavy toho, jak privátní byznys proniká do veřejné politiky. Protože to, co tady bylo za poslední léta, ti přeběhlíci, to, jak se vlastně kupčilo s politikou, to připravovalo příchod pana Bárty. Já to nemyslím tak, že pan Bárta je ten jediný zlosyn. Tady se hodně událo za posledních šest let, čímž se připravovalo něco takového, že si prostě strhneme masku a řekneme si rovnou: My z té politiky ten byznys uděláme! My celou tu politiku převrátíme v byznys! Zmocníme se toho, a ta chobotnice všude vstupuje a všude vstoupila, a ne že ne, přátelé.

To, co slyšíme každý den – dneska třeba pan Kryštof Hajn, manažer z firmy ABL, člověk, který proslul jako náměstek ministra školství tím, že se pokoušel vydírat Jihočeskou univerzitu a musel odejít. Pan Bárta se ho zastával. A nejen že se ho zastával! Dneska se dočtu, že je manažerem rizik (ohlas) ve společnosti ČD Cargo. Stejně jako pan Martin Sýkora, bývalý náměstek, který je tuším předsedou správní rady ČD Cargo.

Slyšel jsem teď na tiskovce VV podmínky, kterých se dožaduje strana Věci veřejné, aby podpořily vládu. To jsou ušlechtilé podmínky. Jedna podmínka je, že se musí odhalit, jak to, že NBÚ a BIS uvolnily informace o tom Martinu Sýkorovi. To je úžasně! Vás ani tak nezajímá problém, jak je to s

tím, že pan Martin Sýkora jako náměstek pobíral zvláštní finanční prostředky od velmi podivné firmy, která dostávala peníze od ABL. Vás zajímá, kdo tu informaci uvolnil! A to je vaše podmínka pro to, abyste pokračovali. Protože příště se nesmí nic takového stát! (Potlesk poslanců ČSSD.) Aby nám někdo tady pustil informaci o tom, jak si my předáváme peníze ve straně Věci veřejné nebo jak se k nim dostáváme. Za jakých okolností se k nim dostáváme. Vláda může pokračovat, pokud se o tom už nikdo nedoví. A pokud nějaká pitomá služba o tom nic neřekne novinářům, protože to by pak byl konec takové vlády, samozřejmě! Tak už dopředu avizujete vaše podmínky! Opravdu ušlechtilé.

Zajímá mě jedna věc a to bych možná docela rád slyšel, jak mi na to premiér odpoví. Nejpěknější slovo – ono to také souvisí s Velikonocemi –, které teď slyším, je slovo očistění. My teď máme takovou věc, že v politice se něco stane a politik se musí očistit. Už jsem někde četl, že pan Drobil se očistí a vrátí se do politiky. No a teď tady máme něco, co bych si rád uměl představit. Jak se očistí pan Bárta? Do jaké mikve vleze pan Bárta, aby se očistil? A jak to očistění proběhne? Kdyby i pan Bárta to možná vysvětlil! Já bych to chtěl slyšet, abych věděl, co od té vlády, pokud dneska projde, můžeme dále čekat. Kdy bude ten proces očistění ukončen a kdy můžeme očekávat, že pan Bárta se přímo plnou silou vrátí na Ministerstvo dopravy.

Víte proč? Protože já si vůbec nedovedu představit, jak by se takové očistění mohlo stát. Předával pan Bárta obálky ve své straně? Ano, či ne? Kolik jich bylo, přesně nevíme. Paní poslankyně Kočí říká, že jich viděla celou řadu v jeho ruce. Ale že byly ty obálky, to snad nepopře z vás nikdo. Takže co na tom je co k vysvětlování a k očišťování?

Rozumíte, vy poslanci nejste žádní chudáci, aby se mezi vámi roznášely příspěvky 50-, 170-, 500tisícové, abyste přežili do dalšího měsíce! Takoví chudáci snad ještě poslanci nejsou ani po tom posledním snížení platu. Řeknu vám, kdyby Bohuslav Sobotka v mé politické straně chodil ráno s obálkami na začátku klubu a hovořil starostlivě s poslanci a ptal se jich, tak je to fakt ten problém s tou tvou... tak tady máš ode mě taky 50 – tak bych si řekl, že jsem si popletl stranu! (Smích a potlesk poslanců ČSSD.)

A nejde o obálku. Tady jde přece o jakousi důstojnost a sebevědomí. Přece když jste v politice, tak nejste chudáci! Nebo jste takové ovce? Nebo jste skutečně takové stádo? Že se scházíte v bytě pana Bárty a tam posloucháte, co budete dělat, co si budete zítra myslet?

Chápete, to přece není možné, aby všechno to, co vyšlo kolem projektu pana Bárty, byl nesmysl. A těmi lidmi rozestavenými tady v té státní správě je to přece prokázáno, že to je v chodu. A vám to je jedno? Vy se tváříte, že se vás to netýká? Vy se pořád tváříte, že jste čistí?

Jak to, že pan John a pan Bárta se angažovali v tom, aby pan Rampula jako vrchní státní zástupce zůstal ve své funkci, když jste tak čistí? Jak je to možné, že se angažujete v takových věcech? Máte pro to nějaké vysvětlení? Já jsem četl rozhovor s panem Zemanem, který uváděl tři důvody, proč odvolat pana Rampulu z funkce vrchního státního zástupce. Proč se vaši nejpřednější politici angažují v tom, aby tam zůstal? Tak to jako Věci veřejné vyneste na světlo boží! Řekněte to veřejně, co si myslíte! Chápete, je kolem vás příliš mnoho tajemství. My nevíme, jestli pan Babák náhodou nepere špinavé peníze, protože to, co dělá, to nápadně připomíná. Ty pochyby přece musíme mít!

Celá řada věcí u vás se děje tak, že jste opravdu jako sekta! Vy jste tady dlouho mlčeli, já jsem se na vás obracel a ptal jsem se vás: Tohle chcete podpořit? Vždyť ponese... Vy jste mlčeli! Já jsem to nechápal! Dneska to začínám tušit, proč mlčíte. Vy budete všichni čekat na očištění pana Bárty? Na to, až pan Bárta vysvětlí kontext, ve kterém to myslel – jak říkal?

Chápete, on říká: Budu jezdit a budu vysvětlovat kontext toho, jak jsem ten projekt myslel. Co to je ten kontext? V jakém kontextu se dá vyložit a pochopit slídění, korumpování, dávání odposlechů, překračování zákona? A pan Bárta stoprocentně překračoval zákon, když dával těch 500 tisíc. Pak se přiznal, že to nevěděl.

Nevěděl? On, takový bojovník s korupcí? Vždyť vy jste přece ve dne v noci bojovali s korupcí! Jak je možné, že vám v tom usilovném boji ušlo, že v této zemi je zákon o omezení hotovostních operací, což je v každé civilizované zemi základ boje s korupcí? A vy v tom boji jste si toho nevěšili? Chápete – vy bojujete s korupcí od rána do večera a předáváte si 500tisícové obálky, protože vám ušlo, že tohle se nesmí? Jako základ boje s korupcí! Dokonce ani váš ministr Radek John, který nyní bude velkým šéfem přes všechnu korupci, o tom nic nevěděl? Nebo se tváří, že mu to nevadí? Panu Johnovi totiž skoro vůbec nic nevadí! (Potlesk poslanců ČSSD.) V jeho straně se děje tisíc věcí a jemu z toho nic nevadí? On chce být místopředsedou vlády pro boj s korupcí!

Kdyby se místo toho postavil jedinému tomu problému, který ve straně máte, tak by udělal líp! Tenhle člověk rozhodně nemá na to bojovat s korupcí v této zemi, protože není schopen ani pochopit, o čem ta korupce je! Když tohle trpí ve vlastní straně, pokud to vůbec je jeho strana, o čemž já mám tedy velké pochyby!

Takže na co se pořád ptám: Jaké bude očištění pana Bárty? Respektive, co to bude? Jaký bude ten očištěný VB vůdce z vašeho materiálu Biologické limity sociálního altruismu? Jak bude vypadat tento očištěný Bárta? A vůbec, co bude pan Bárta dělat teď, když nebude tím ministrem? Jak bude trávit čas?

Nebude to tak, že vás bude ještě o to častěji zvat na Klárov do svého bytu, že tam bude ruch od rána do večera? Že vám bude v jednom kuse vysvětlovat... Bude více práce, protože bude třeba všem vysvětlovat na těch ministerstvech, co si mají počít. Slyšel jsem, že i pan Matěj Bárta, jeho bratr, chodí pravidelně na ty vaše schůzky. Je to tak? Takže firma ABL je tam přítomna nejenom duchovně, ale i fyzicky, jak se dovídáme. Není vám to divné? Když tam sedíte s panem Matějem Bártou? Jako projev deabelizace? Já to kladu jako otázku.

Já vám chci tady navrhnout takovou věc. Já si myslím, že existuje jediné možné očištění. Jediné, které znám. Jedinou mikví, kterou můžeme projít, a to jsou předčasné volby. Protože veřejnost, když vám dávala hlasy, nic netušila o těchto věcech. Chápete, já se stavím jenom za ni. Oni o tom nic nevěděli. Oni vám dávali hlasy, protože vy jste říkali: budeme bojovat s korupcí a s dinosaury. To byl váš velký program. Byl působivý. Tady nad Prahou jsem viděl toho obrovského dinosaura, který tady byl nad Vltavou, obrovských rozměrů. To byl emblém těch voleb. A lidé vám uvěřili. Uvěřili vám ten boj s korupcí. Nic nevěděli o tom, jaká chobotnice vaše strana bude, která bude takto prolézat a pronikat do státní správy, vlastně s jediným cílem, jak to pan Bárta popisuje ve svém projektu – vytřískat z toho co nejvíc, protože 40 %, jak říká pan Bárta, 40 % je dneska z veřejných zakázek, tak se musíme do toho dostat, abychom se k těmto zakázkám dostali. Takhle to doslova říká. Nevypadá, že by si to vymyslel.

A vy všichni jste součástí tohoto týmu. A vypadá to, že pořád věříte tomu, co děláte. Přiznám se, že tomu nerozumím. Já jsem měl za to, že řada z vás jsou lidé, kteří do toho šli poctivě, to jsem si myslel. Ale přece už je čas sakra prohlédnout. Tohle nebylo vůbec poctivé ani vůči veřejnosti a možná ani vůči některým z vás. Mně to připadá, že já bych v takové straně nebyl, pokud bych chtěl dělat politiku. Pokud bych měl nějakou důstojnost a nějaké sebevědomí.

V tom, tvrdím, je ta situace jiná. Toto není běžná aféra. Chápete, to není jedno z mnoha selhání, které tady chceme soudit. To je ohrožení celé české politiky. A opakuji: Tím netvrdím, že pan Bárta je jediný. Tady byli mnozí, kteří připravovali jeho příchod a mají za to odpovědnost. Tím to nechci zjednodušovat. Ale nebavit se o tomhle a nehlasovat o tom v této sněmovně, to by bylo selhání parlamentu. Proto dnes chceme mluvit a hlasovat nedůvěru této vládě! (Potlesk z levé části sálu.)

Předsedkyně PSP Miroslava Němcová: Nyní dvě faktické poznámky. Pan ministr Kalousek, poté pan kolega Jiří Dolejš.

Ministr financí ČR Miroslav Kalousek: Děkuji za slovo. Já chtěl odpovědět jen panu místopředsedovi Zaorálkovi, když tady připomínal má

minulá slova, tak možná by bylo nefér, aby nezaznělo i to, že tenkrát, v tom roce 2005, když jsme mluvili o tom vašem premiérovi, který tolik chtěl a také se mu to povedlo zázračně zbohatnout, tak jste ho hájil mnohem ohnivěji, pane místopředsedo Zaorálku, než vlastně váš dnešní předseda. Hájil jste ho stejně přesvědčivě, stejně zapálenou ochotnickou dikcí, jako jste mluvil teď.

Kdy jste to myslel vážně? Tenkrát, nebo teď? Já vlastně na to ani nechci odpovědět, jenom bych si přál, kdybyste si na to zkusil odpovědět sám sobě. Děkuji. (Potlesk z pravé části sálu.)

Předsedkyně PSP Miroslava Němcová: Tak nyní faktická poznámka pan poslanec Jiří Dolejš.

Poslanec Jiří Dolejš: Děkuji. Trochu dehtu do sudu medu, kterou tady někteří obhájci odvážných reforem nabídli nejenom nám, ale především lidem venku. Já se domnívám, že to není o odvaze k reformám, protože kdybyste byli odvážní, tak byste skutečně připravili reformy, prodiskutovali je v rámci tripartity, prodiskutovali je s opozicí a takové reformy jako stabilní byste předložili této společnosti.

Zatímco ve světě jede vlak velkých změn po velké krizi, tak u nás máte jízdní řád pro courák, který možná v konečné stanici skončí v Řitce nebo možná ještě v nějaké jiné destinaci. Prosim vás, vy nejste odvážná vláda, vy nejste vláda reforem, vy nejste ani vláda rozpočtové odpovědnosti.

A jestli tady bylo připomenuto, že někteří při vzniku této vlády byli v roli Jana Křtitele a do vašich řad se vloudil Jidáš... Prosim vás, pan emeritní ministr dopravy určitě není Ježíš Kristus, a pokud někdo má potřebu se k někomu modlit, měl by se nad sebou zamyslet. Ale k panu Bártovi těžko. (Potlesk z levé části sálu.)

Předsedkyně PSP Miroslava Němcová: Tak jsme u řádných přihlášek. Faktická poznámka pan poslanec Rath.

Poslanec David Rath: Dámy a pánové, pan ministr Kalousek se tady pasoval do role bojovníka proti premiérům, kteří chtěli zbohatnout. Jemu osobně už se to podařilo. Já doufám, že na tom neměly podíl ty padáky, které se zapomínaly nebo neuměly otevírat a podobné aféry. Čili dříve, než začne ukazovat prstem a vytahovat kostlivce ze skříní, tak by se měl podívat na ty své rakve a své kostlivce, kterých má za těch dvacet let politiky požehnaně. On patří mezi ty, kteří z té hromady másla, co má na hlavě, není skoro ani vidět.

Ale je zajímavé, když ho tolik dráždí ta minulost, že mu nevádí tolik ta

přítomnost. Zajímavé je, když tehdy se dokázal ozvat proti tomu, co se mu nelíbilo na tehdejší premiérovi, tak dneska prostě kryje to, proč tady jsme, to znamená kryje velmi nepřijatelné, nedemokratické, nebezpečné praktiky lidí, kteří si sepíší něco jako Můj boj a pak prostě se vrhnou za pomoci peněz do politiky.

A co dělá pan Kalousek? Vzpomíná, co bylo před deseti, před patnácti lety, říká, jaké mohly být aféry, byly aféry. Na své samozřejmě distingvovaně zapomíná, že. Ty nepřipomíná. Ale současně, co je horší, on mlčí k tomu, co jsme tady skutečně za dvacet let nezažili, nikdy nezažili.

Pane ministře Kalousku, pochlapte se, přijďte sem a řekněte svůj názor na to, jak ABL prorůstá českou politickou scénou. Přijďte to říci dnes, teď, v tuto chvíli. (Potlesk z levé části sálu.)

Předsedkyně PSP Miroslava Němcová: S přednostním právem žádá o slovo předsedkyně poslaneckého klubu věcí veřejných Karolína Peake. Prosim, paní předsedkyně.

Poslankyně Karolína Peake: Vážená paní předsedkyně, vážený pane premiére, vážená vládo, dámy a pánové. Věci veřejné dnes na poslaneckém klubu rozhodly, že při dnešním hlasování o důvěře vládě tuto vládu podpoří. (Smích a hluk v levé části sálu.) Už jsme zmínili koneckonců i do médií, vlastně i minulý týden, že tuto důvěru budeme vyslovovat podmíněčně, jakkoli to naši koaliční partneři neradi slyší. Ta podmíněčná důvěra je z naší strany daná dokončením koncepce důchodové reformy, vydefinováním ucelené zdravotní koncepce i garancí premiéra a ministra vnitra, že nedojde k zastavení protikorupčních opatření nastartovaných Radkem Johnem.

Já se zde chci v první řadě důrazně ohradit proti neustálému propojování Věcí veřejných s firmou ABL. Je to obrovská urážka nejenom všem členům, komunálním politikům za Věci veřejné, ale i všem poslancům. Tato strana nebyla nikdy spojena s žádným nezákonným odčerpáváním prostředků ze státního nebo z obecních rozpočtů. Vymyslel se pro nás zcela jiný cejch, pro který ovšem není žádný důkaz. I když počkejte! Vlastně jeden důkaz existuje. Je to jakási nahrávka. Ta jediná nahrávka v celé této kauze, která není eklhaft. Všechny ostatní nahrávky jsou něco fuj, něco, co se nedělá. Pouze ta jediná nahrávka, na které něco říká Vít Bárta před třemi lety, to je ta pravá, to je ta férová, to je ta správná, ze které musíme čerpat informace!

Minulý týden na jednání K12 jsme jednali celkem šest hodin. Odešli jsme z jednání K12 s dohodou, kterou jsme uzavřeli se značnými pochybnostmi, ale přistoupili jsme k této dohodě odpovědně, více odpovědně než razantně, méně razantně, než by si přáli naši členové, méně razantně, než

by si přáli naši voliči, méně razantně, než by si přáli mnozí naši poslanci. Vláda je složena, jak jsem si znova všimla při skládání slibu našeho nového kolegy poslance, ze samých chlapů. Já doufám, že se jako chlapi budou dál chovat a nebudou to slečinky ani děti!

Děkuji vám. (Potlesk poslanců Věcí veřejných.)

Předsedkyně PSP Miroslava Němcová: Děkuji paní předsedkyni Karolíně Peake a nyní je zde třetí přihlášený do rozpravy, tedy řádně přihlášený, pan poslanec Vojtěch Filip z celkem 24 přihlášek, které mám nyní k dispozici. Pan kolega Vojtěch Filip mluví nyní, po něm se připraví pan poslanec Jeroným Tejc.

Poslanec Vojtěch Filip: Děkuji. Vážená paní předsedkyně, členové vlády, paní a pánové, tohle není divadlo! Tohle je vážné politické jednání, protože je jenom málo věcí, které nepodléhají takové obecné proceduře, jako je jednání o vyslovení důvěry nebo vyslovení nedůvěry vládě ČR. Ústava ČR a zákon o jednacím řádu totiž nepřipouští, aby mohl zkolabovat takový bod jednání, aby taková schůze nebyla svolána a nemohli se lidé vyslovit. Proč k tomu došlo a proč k tomu dochází podruhé? Protože svobodná diskuse v tomto parlamentu po volbách 2010 byla zcela omezena. Vládní koalice tehdy se 118 hlasy si řekla, že opozice bude muset mlčet. Aspoň tam, kde je to možné odhlasovat. To je zcela v rozporu s Ústavou ČR, protože takový výklad je v rozporu nejen s článkem 22 a 23 ústavy, ale i s Listinou základní práv a svobod a i s principem našeho ústavního systému.

Důvěru ve vládu Petra Nečase nemám a neměl jsem ji, ani když se ustavovala. Nemá ji ani klub KSČM. Nemají ji naši členové ani voliči. Ale co je mnohem důležitější, že důvěru v tuto vládu nemá 70, možná 75 % občanů ČR.

Dohodnout se s touto vládou, byť na jednotlivostech, je téměř nemožné. Proč? Protože jsou špatné vztahy mezi poslanci a vládou? Ne! Protože vláda neumí odpovědět na otázku, o koho se má starat, proč má vládnout. Vláda by se měla starat o to, jaký bude příští rozvoj České republiky, o to, jakým způsobem bude ČR fungovat nejen v rámci EU, ale v rámci našich sousedských vztahů, v rámci rozvoje tohoto světa. O koho se ve skutečnosti vláda stará? Stará se sama o sebe, a to ještě špatně! Není schopna odpovědět na otázky ani mezi sebou. Myslíte si, že je to vláda, která může reálně alespoň administrovat problémy České republiky, když neví, jaké jsou starosti občanů ČR, když, jak řekla moje předřečnice, šest hodin jednali na tzv. K12 o tom, jestli se dohodnou, nebo nedohodnou? Vždyť ani neví za tři čtvrtě roku, jaké jsou problémy této společnosti!

Výměna ministrů, promiňte mi, to je trochu výsměch občanům ČR!

Jestliže kdysi platilo, že má ten nebo onen výhodu a ten nebo onen nemá šanci, dnes platí, že nikdo nemá šanci. Šanci mají jenom ti, kteří se v jakési K9, K12 uzavřeli sami do sebe a začali si rozdávat karty mezi sebou, aby rozhodli o podnikatelském záměru jménem Česká republika. Přitom Listina základních práv a svobod říká, že základní práva a svobody se zaručují všem bez rozdílu pohlaví, rasy, barvy pleti, jazyka, víry a náboženství, politického či jiného smýšlení, národnostního či sociálního původu. To je Listina! Ale tady se rozhoduje o jakémsi projektu bez ohledu na oněch 10 mil. lidí! Myslíte si, že to je ještě možné? Myslíte si vážně, že to je ještě vládnutí?

A teď mi dovolte jednu poznámku, která se toho týká. A říkal to tady pan ministr financí Miroslav Kalousek. Mluvil o tom, že nerozhoduje nejsilnější odborová centrála na tripartitě o důvěře v Poslanecké sněmovně. Ano, to je pravda. Podle Ústavy ČR o důvěře ve vládu ČR rozhoduje jenom většina v Poslanecké sněmovně. Ale ptám se – je ta většina legitimní? Nikoliv! Já nezpochybňuji výsledek voleb v roce 2010, i když vážně zpochybňuji to, že všichni plní své předvolební sliby. Ty se tady jednoznačně neplní. Víte, a mezi legalitou a legitimitou je obrovský rozdíl. Legálně, to je podle zákona. Legitimní je to, co je ještě akceptovatelné. Legitimní je pojem mnohem širší; pojem, který by měl nás politiky zajímat. A je možné, že si určitou většinou odhlasujete důvěru v tuto vládu – vy sami členové vlády, kteří jste zároveň poslanci, vy členové vládní koalice, kteří si myslíte, že hlasováním na 115 nebo na 118 hlasů, to je vedlejší, můžete udržet tuto vládu u moci. Co způsobíte? Jediné – že dojde k dalšímu propadu důvěryhodnosti ústavních institucí u občanů ČR pro celou naši zemi! Nikoliv jenom k propadu důvěryhodnosti této vlády. Ta už žádnou důvěryhodnost podle vašeho místopředsedy nemá.

Oč tady tedy půjde? Chcete, aby skutečně občané ČR ztratili vůbec důvěru v ústavní systém? Co chcete nastolit místo demokracie? Chcete nastolit to, co dělají politické strany, které mají vlastní bezpečnostní agentury, vlastní bezpečnostní sbory? Ona vám nestačí dramatická situace, která byla ve 30. letech v Německu a v Itálii, kdy politická strana s bezpečnostní agenturou SA za sebou se ujala moci? To opravdu vážně chcete? A takový propad důvěryhodnosti v ústavní instituci si myslíte, že je možný? Nebo z toho chcete dál dělat komedii a vyříkávat si tady jednotlivé kauzy? Já je nebudu opakovat. Je to zbytečné. Absolutně zbytečné vyjmenovávat jednotlivé kauzy, které tuto vládu provázejí!

A říkám to proto, že také můžete nechat nastoupit mediokracii. Dokonce tento pojem už je u nás frekventován tak, že jsem byl na to tázán i samotnými médii. Ano, i to je možné nastolit. Dám jeden konkrétní příklad. Za první tři týdny měsíce dubna se o ekologii mluvilo v našich hlavních médiích první týden 540krát, v druhém týdnu 1029krát, v třetím týdnu 1075krát.

Ale o ekotendru jako největším problému našich ekologických problémů v České republice se mluvilo v prvním týdnu 31krát, ve druhém týdnu 29krát a ve třetím týdnu jenom pětkrát. Pročpak? Kvůli tomu, že se Tomio Okamura 16. 4. zmínil v časopisu Ekonom v internetové verzi, že to je opravdový zločin? Nebo to bylo kvůli tomu, že 18. 4. vyšel článek „Konec sekty svatého Víta a propojení páně Bárty s firmou PPF“? Anebo to je reakce těch jednotlivých členů vládní koalice na vystoupení našeho jihočeského senátora Tomáše Jirsy 19. 4.?

Jak to, že po takových nárazech mediálních ve třetím týdnu je jenom pět reakcí na ekotendr? Nezaplatil si někdo náhodou, aby se o něčem nemluvílo? A je vůbec možné toto, že tady budou fungovat demokratické instituce, nebo budou fungovat média, která nejsou v českých rukách, nikdo ty redaktory nemůže vyměnit, nikomu se neodpovídají, nenesou odpovědnost za své rozhodování, ale výrazně ovlivňují myšlení lidí, a věřte mi, nebo ne, jsou placeni, minimálně v České televizi a v Českém rozhlase, z peněz daňových poplatníků. Každý měsíc odvádíme prostředky na Českou televizi a Český rozhlas. Ale přitom samozřejmě nikdo nemůže rozhodnout o tom, jestli tam ti nebo oni redaktoři budou zůstat.

Co tedy chcete nastolit místo demokracie, kterou předpokládá Ústava České republiky? Nebo sociální demagogii? Typu, který jsme si tady vyslechli? Ano, mluvte tady o Řecku a nezapomeňte podotknout, že Řecko do krize přivedla politická strana Nová demokracie, která je velmi, ale velmi podobná politickým programem naší ODS či TOP 09. Ta přivedla Řecko do krize, kterou teďka za ní řeší jiné vlády! Nezapomeňte, že v tom sociálním systému, tak jak to tady uvedl Stanislav Grospič, jste udělali vy největší chyby. Vy jste připravili sociální systém do minusu! Vy jste sebrali peníze a teď jste vytvořili problém, který chcete řešit. Nestydíte se trochu za to?

Víte, já jsem přesvědčen, že bychom se měli vrátit k normálnímu fungování demokratických institucí. Přestaňte si hrát, že je možné umlčet diskusi. Já nejsem přítelem velkých jednání a ani zneužívání institutu o vyslovování nedůvěry vládě, ale jestliže nemůžeme svobodně diskutovat na plénu Poslanecké sněmovny o bodu, který tady navrhne opozice, protože vy se rozhodnete diskusi nepřipustit, nedivte se, že v demokratickém systému využijeme systém jednání spojeného s hlasováním o vyslovení nedůvěry.

Na závěr mi dovoluje jednu drobnou poznámku a závěr. Ano, nemám důvěru v tuto vládu. Kroky této vlády ani nemohou důvěru této vládě u mne vyvolat. Přál bych si, aby po tomto jednání ti, kteří budou hlasovat pro vyslovení důvěry, tedy pro odmítnutí návrhu na vyslovení nedůvěry, si uvědomili, že na nich bude, aby začali pracovat na tom, aby vůbec u občanů České republiky zůstala v tom minimálním množství důvěra v ú-

stavní instituce. Jste podle svého slibu za to odpovědní. Uvědomte si to, když budete hlasovat pro ten navržený program – pro vyslovení, nebo nevyslovení důvěry této vládě.

Věřte mi, nebo ne: jestli si myslíte, že přehlasujete tři čtvrtě národa, já si to nemyslím!

Děkuji vám. (Potlesk z lavic úplně nalevo.)

Předsedkyně PSP Miroslava Němcová: Tak to byl pan poslanec Vojtěch Filip. Nyní je přihlášen pan poslanec Jeroným Tejc. Po něm se připraví pan poslanec Jiří Paroubek.

Poslanec Jeroným Tejc: Vážená paní předsedkyně, vážené kolegyně a kolegové, řešení vládní krize, na kterém se koaliční strany dohodly, svědčí podle mého názoru o ztrátě soudnosti lídrů pravicových stran a možná, jak ukáže dnes hlasování o důvěře vládě, i o ztrátě soudnosti poslanců těchto pravicových stran.

Pan premiér Nečas nejen že nesplnil své sliby o tom, že bude deabelizovat Českou republiku a vládu, ale dokonce připustil, že resort vnitra povede Jan Kubice. Já musím říct, že je skutečně absurdní, že resort vnitra povede muž, který je symbolem zneužívání policie k ovlivňování politiky.

Už mnohokrát tady na tomto místě byla diskuse o tom, kdo má a kdo nemá být ministrem vnitra. Mnohokrát se zde a na jiných fórech diskutovaly podmínky, kdo by tím skvělým ministrem vnitra měl, či neměl být. Ještě nikdy nebyla tady ale vedena válka o Ministerstvo vnitra takovým způsobem, jakého jsme toho byli svědky nyní. Co je tak zajímavého na Ministerstvu vnitra, že mělo hodnotu větší než programy politických stran, že mělo větší hodnotu než cokoli jiného a že se jednalo víceméně o tom, kdo nebude, anebo naopak kdo bude ministrem vnitra?

Já jsem byl a stále zůstávám kritikem práce Radka Johna na tomto postu, protože podle mého názoru naprosto nezvládl roli ministra vnitra, nedokázal se objektivně podívat na problémy v tomto resortu a nedokázal se ani obklopit lidmi, kteří toho budou schopni.

Mluvilo se, že novým ministrem vnitra po Radku Johnovi, který ztratil důvěru nejen politických stran, ale ztratil důvěru i policistů a hasičů, by měl být člověk, který bude splňovat několik podmínek. Měl to být člověk nestranný, měl to být odborník, měl to být dobrý manažer a především neměl být ve střetu zájmů. A navíc měl uklidnit skutečně neutěšený stav v policii a případně v Hasičském záchranném sboru.

Nový ministr vnitra měl být nestranný člověk. Neměl být zatížen preferencí jedné či druhé politické strany. Já myslím, že pan ministr Kubice dal své politické preference najevo a dal je najevo přímo brutálním způsobem.

Dal je najevo při projednávání a při sepisování velmi dobře známé Kubiceho zprávy v roce 2006. Jak už bylo řečeno, žádný výsledek ta zpráva nevedla k tomu, že by byli lidé podezřelí z trestných činů obžalováni, nebo dokonce usvědčeni a odsouzeni. Jediným výsledkem bylo poškození sociální demokracie tři dny před volbami.

Nový ministr vnitra měl být také odborník. Já musím říct, že mě právě v této souvislosti velmi překvapilo, že byl vybrán zrovna pan Kubice. Nechci v žádném případě zpochybňovat jeho znalost policie a tohoto prostředí. Na druhé straně Ministerstvo vnitra, a to si možná mnozí neuvědomují, nemá v popisu práce řešit pouze otázku policie, ale také Hasičského záchranného sboru, informatiky, veřejné správy, voleb a také České pošty. A právě v oblasti České pošty, informatiky je skryto největší nebezpečí, které čeká příštího ministra vnitra. Mám pocit, že ani pan ministr Kubice ještě neví, s čím vším se bude muset potýkat. A mám pocit, že to riziko bude znamenat ztrátu velkých prostředků, pokud nebude zvládnuto. Proto myslím, že i z hlediska odbornosti, ač se nechci pana ministra Kubice dotknout, není on tím správným člověkem, který by měl řídit Ministerstvo vnitra.

Mluvílo se také o tom, že by nový ministr měl být dobrý manažer. Pan ministr to mohl v minulosti prokázat jako ředitel útvaru pro odhalování organizovaného zločinu. Myslím, že jedním z důkazů, že není dobrým manažerem, je stav, kdy Luděk Žákovec, jeden z jeho detektivů, který na ÚOOZ vyšetřoval Tomáše Pitra, nakonec od policie odešel a začal pro Tomáše Pitra pracovat. Případá mi nezvyklé, že by si dobrý manažer, dobrý ředitel tohoto útvaru nevšímal něčeho tak zásadního, že na jednom z nejdůležitějších případů pracuje člověk, který se s tímto člověkem stýká, který u tohoto člověka ihned po odchodu z policie začíná pracovat. A můžeme se jen domnívat, jak dlouho pan Žákovec pro pana Pitra pracoval, ještě když pana Pitra vyšetřoval.

Myslím, že druhým fatálním selháním pana Kubiceho jako manažera a také jako policisty byla kauza Budišov. Všichni si vzpomínáme na teatrální zatčení paní Věry Jourové, náměstkyně ministra pro místní rozvoj. V této kauze byla vzata do vazby, zatímco jiní – tehdy hrdina pan architekt Řičář byl ten, který byl zapojen do programu na ochranu svědků. Po několika letech zjišťujeme, že vše bylo jinak. Že tou obětí byla paní Jurová, tím obžalovaným, možná v budoucnu odsouzeným, tím, který páchal tu trestnou činnost, byl pravděpodobně pan Řičář. Já myslím, že není možné, abychom takto fatální chyby přehlíželi, aby v takto zásadních věcech nakonec docházelo k omylům.

Nový ministr vnitra také neměl být ve střetu zájmů. Neměl být vlastníkem nebo být propojen s jakoukoli soukromou bezpečností agenturou. Pan ministr Kubice ve střetu zájmů, ať už chce, nebo nechce, je. Je to

tiž vlastníkem takovéto agentury, byť jak sám uvedl, se jí hodlá zbavit a hodlá se zbavit onoho podílu. Pravděpodobně, jak jsme zaznamenali, tento podíl nepřevede na bratra, aby možná bratr poté mohl, až se vrátí z politiky, ten podíl převést zpět, nicméně je tady problém, protože pan ministr Kubice, dokud jasně neřekne, že se nikdy do bezpečnostní agentury nevrátí, stále bude v podezření z toho, že může informace, které bude získávat jako ministr vnitra pro svou potřebu nebo pro potřebu své agentury, využívat.

Já bych rád, aby pan ministr Kubice odpověděl v této souvislosti na dvě otázky ještě před hlasováním o nedůvěře vládě. Zaprvé, jestli může vyloučit, že někdy se opět stane společníkem bezpečnostní agentury či bude tuto činnost vykonávat, ať už v té, ve které působí, nebo jakékoli jiné. Zda to už může dnes vyloučit a zda v případě, že tedy ministrem nebude, bude hledat uplatnění například právě ve veřejném sektoru. A zadruhé, zda někdy v minulosti existoval obchodní vztah mezi firmou, ve které je společníkem, a firmou ABL. Zda může vyloučit pan ministr Kubice, že někdy v minulosti byla vystavena faktura mezi těmito dvěma společnostmi jakýmkoli směrem.

Tou poslední podmínkou, kterou měl nový ministr vnitra splňovat, bylo to, že měl být garantem zklidnění situace na Ministerstvu vnitra. Obávám se, že s ohledem na napjaté vztahy, které provázely jeho odchod, to prostě nemůže dokázat. Policie je velmi křehká, v tom dnešním stavu je skutečně těsně před zhroucením, poté, co byly prováděny reformy nereformy Ivana Langra, a poté, co několik měsíců podle mého názoru zcela chaoticky na něm působil pan ministr John. A myslím, že otevírání jakýchkoli starých ran té situaci nepomůže.

Ten největší paradox jsem si nechal na závěr. Není jím, jak jsem již zmínil, to, že pan ministr Kubice je vlastníkem bezpečnostní agentury, to je určitě také paradox, když jsme slyšeli zdůvodnění pana ministra a především pana premiéra Nečase. Nicméně tím největším paradoxem je, že pan Kubice se zapsal do povědomí české společnosti jako člověk, který varoval před prorůstáním organizovaného zločinu a ekonomických struktur do veřejné správy. Jaký větší paradox můžeme najít, než tento případ, kdy pan ministr Kubice se stává ministrem za podpory Víta Bárty, za podpory Věcí veřejných, za podpory člověka, který si toto dal přímo do svého programu, se kterým byla seznámena veřejnost. Já myslím, že větší paradox prostě nenajdeme. Vít Bárta chtěl ovládnout svět, chtěl ovládnout Českou republiku, chtěl ty ekonomické struktury propojit se strukturami státu, částečně to již personálně a jinak udělal. A pan Kubice na to upozorňoval v době, kdy se tak pravděpodobně nedělo, nic z toho nebylo prokázáno, ale naopak teď Vítu Bártovi v naplňování jeho plánu bude pomáhat. To mi připadá skutečně absurdní a je to pro mě jeden z

nejzásadnějších důvodů, proč budu hlasovat pro vyslovení nedůvěry této vládě.

Děkuji. (Potlesk poslanců ČSSD).

Předsedkyně PSP Miroslava Němcová: Děkuji panu poslanci Tejcovi. Nyní se hlásí o slovo pan poslanec Jiří Paroubek, po něm je přihlášen pan poslanec Stanislav Huml.

Poslanec Jiří Paroubek: Vážená paní předsedkyně, vážené torzo vlády, dámy a pánové, když v srpnu minulého roku získal kabinet tří stran 118 hlasy důvěru Sněmovny jako vláda práva, rozpočtové odpovědnosti a boje proti korupci, média jásala. Ostatně ona to byla, kdo nejvíce ovlivnil situaci před volbami do Sněmovny. Dnes zní zmíněné krédo této vlády o právu, rozpočtové odpovědnosti a boji proti korupci jako oxymoron – protimluv. Užaslá česká veřejnost sleduje neustálé hádání ve vládě, mezi ministry, mezi stranami, špiclování, práskání se navzájem médiím, držhubné jako argumentační nástroj v praxi jedné z vládních stran, předpotopní štěnice – tím nemyslím to zvíře – umístěná v ložnici vzbouřené předsedkyně poslaneckého klubu vládní strany. To jsou věci, které jako by vypadly z nějaké absurdní hry našeho bývalého pana prezidenta.

Shrnu důvody, proč si myslím, že by Nečasova vláda měla odejít do dějin a většina národa by pro ni vůbec neplakala.

Za prvé, vláda pravice vznikla na lži. Úspěch pravicových stran byl postaven na řecké lži a fikci dinosaurů. U této věci se trochu zastavím. Českým médiím se podařilo přesvědčit veřejnost o kompetentnosti ministra financí Kalouska a pravice v předchozích čtyřech letech – připomeňme v této souvislosti, že se podařilo pravicovému Ministerstvu financí v letech 2007 až 2010 zvýšit státní dluh o 430 miliard a ještě dokázalo zkonsumovat dalších 150 miliard rozpočtových rezerv vytvořených sociálně demokratickými vládami. Celkově tak pravicoví ministři financí, zejména pan Kalousek, dokázali za čtyři roky zvýšit dluh státu o téměř 580 miliard. Letos to bude dalších nejméně 130 miliard. Přesto média dokázala vystrašit naše spoluobčany například 13. důchody, tedy jenom jinou formou navýšení důchodů, záměrem podpory sportu a jinými důkazy údajné rozpočtové neodpovědnosti sociální demokracie. Pokud jde o dinosaury, strana, která přinesla do předvolebního diskurzu tuto svěží myšlenku, tento podařený skeč, ukázala české veřejnosti, čím lze opravdu obohatit českou politickou kulturu. Samozřejmě že podstatou tohoto skeče je jen šalba a klam.

Média musí být ze své sklizně vskutku spokojena. Problém je, že si to média vůbec nepřipouštějí. Českým médiím se podařilo vytvořit mýtus o vysoké kompetentnosti pravicových stran a morální téměř neposkvřenosti

pánů Nečase, Vondry, Schwarzenberga, Bárty a dalších. Dnes ovšem lidé vidí, že realita je s tou virtuálně vytvořenou v příkrém rozporu.

Za druhé, některé ministry této vlády není možné vnímat ani jako druhou politickou ligu. Je to divize. A tomuto ansámblu diletantů vévodí sám premiér, který nemá schopnost vést a vlastně nemá ani jedinou vynikající vlastnost. Je otázka, kam až Petr Nečas nechá poklesnout váhu premiérské funkce. Oznámi například změny ve vládě, aby prezident pro tentokrát přepsal ústavu a změny dopadly jinak. A tak je tomu dnes a denně. A k premiérovi je třeba uvést i jeho vicepremiéra a ministra zahraničí – usínajícího už i ve stoje. Další vicepremiér – John, do minulého týdne zcela neschopný ministr vnitra, který dokázal to, co se nepodařilo ani Langerovi: on zcela rozvrátil Pecinou zklidněný resort. Upřímně, 35 tisíc policistů a hasičů mu odhlasovalo nedůvěru už před pár týdny. Teď dostává jako cenu útěchy pozici místopředsedy vlády. Jak se česky říká, titel ohne mittel, nicméně s 13 pracovníky, a když jsem si to tak bajlařik spočítal, tak je to nějakých 20 milionů korun výdajů na zabezpečení životní úrovně pana ministra – místopředsedy vlády, promiňte. Na to peníze jsou, hasičům a policistům přidat, na to není. A toto jsou tři hlavní hvězdy koaliční vlády.

Za třetí. Každá vláda je tak silná, jak je silný její nejslabší článek. Tím nejslabším článkem vlády a koalice je politická odnož detektivní firmy ABL, s ohledem na fakta pod paradoxním názvem Věci veřejné. Zcela bezideová strana politických byznysmenů. O jejím nominálním předsedovi Johnovi už řeč byla. Další výtečný člen Věcí veřejných, Vít Bárta, to je již zcela nesporné, vyplácel cash své poslance. Je otázka, jak tyto částky, některými poslanci Věcí veřejných již přiznané, jinými nikoliv, charakterizovat. Zda jako držhubné, či jako podíly na hospodářském výsledku strany Věci veřejné. Je otázka, kde na to pan poslanec Bárta, dřívější ministr dopravy, bral. Zlí jazykové tvrdí, že v resortu dopravy zorganizoval takový systém úplatků, odírání stavebních firem, že všem pamětníkům vyrazil dech, a to vše v situaci, kdy má plná ústa kmotrů, kteří ovšem jsou proti němu úplně nevinná jehňátka. Zjištěnou korupční praxi ve straně Věcí veřejných nezakryjí ani zcela nevhodné a pokleslé komentáře slečny poslankyně Kočí, přetavené snaživými rádoby umělci do velmi hodnotné, v uvozovkách, divadelní pahrty pod názvem Blondatá bestie. Přejí těmto kvaziumělcům aspoň jednu reprízu o běžného publika. Zatím publikum tvořili jenom aktivisté Věcí veřejných. Pan Bárta, jehož už nelze politicky očistit, ani kdyby se týden koupal v bazénu sava, se patrně domnívá, že na jednu ostudu se může zapomenout jen tehdy, pokud ji z médií vytlačí jiná, ještě větší. No nevím. Představu, že 26letá mladá žena organizuje vnitrostranický převrat, může spolknout jen velký naiva.

Za čtvrté. Zmatenost a zcela nekompetentní charakter takzvaných reforem. To, co široké vrstvy českých lidí už pochopily, je, že to zaplatí právě

oni. Pokud do Sněmovny přišel velmi krotký návrh na progresivní zdanění těch příjmově nejsilnějších, byl vládní většinou nekompromisně zamítnut. Na příjmově nejsilnější se zkrátka útočit nebude. Podražily přece náhradní díly pro porsche a maserati, také letenky business class, pobyty na Seychelách a podobně. Tahle vláda zkrátka chápe své reformy velmi třídě. Chrání ty nejbohatší. Tedy jinak řečeno ty, co to nejméně potřebují.

Vláda jinak příliš neví, co dělat. Plošné škrtky nepomáhají rozpočtu, ale podvazují ekonomiku státu. Stát by měl snižovat alespoň relativně svůj dluh, ale ten ještě naopak narůstá. Plošné rozpočtové škrtky způsobují narůstání skrytého dluhu zanedbáním nezbytných potřeb v dopravě, v zemědělství, výzkumu, školství, veřejné správě atd. atd. Odkládají jen výdaje státu do budoucna. Tři ze sedmi regionálních fondů Evropské unie jsou pozastaveny. Také operační programy na podporu výzkumu nebo životního prostředí. Zastavení hrozí rovněž u 16 velkých dopravních projektů, a dokonce i u zemědělských dotací vzhledem k svérázné české interpretaci směrnice Evropské unie o ochraně půdy. Nápadů na prudké zvýšení nižší sazby DPH budou těžkým zásahem do života lidí. Ale třeba také ve zdravotnictví povedou k nárůstu výdajů o miliardy. Vláda sleduje jen zájmy finančních a jiných zájmových skupin, které chtějí privatizovat veřejné služby, a to bez ohledu na to, jak se zvýší dostupnost těchto služeb pro většinu občanů a jak se zvýší náklady státu.

Za páté. Strašlivé korupční skandály na Ministerstvu životního prostředí a dále u ministra Vondry, kterého dohání kauza ProMoPro. Dámy a pánové, fantazírování reprezentantů vládní koalice k potřebě vyřešit kauzu ProMoPro nemá žádnou souvislost s politickou odpovědností ministra Vondry. Na tu totiž nejsou žádné paragrafy. Zakázka byla zjevně předražená. Vyšetřování může odhalit maximálně ještě kriminální komplicitu pana ministra. Pana ministra Vondru však ke svému upřímnému překvapení v seznamu členů obnovené Nečasovy vlády i nadále vidím.

Mezi poslanci Věcí veřejných stále vidím také pana poslance Babáka, který uskutečnil podivné tahy ve financování této strany. Jednalo se o 6 milionů korun. Část těchto peněz je údajně osobní půjčka pana Babáka a pan poslanec Babák chce splatit tuto částku, své dluhy, prodejem 15 % akcií společnosti Bene factum prý až za 35 milionů korun. Pan poslanec to řekl Právu. Ani Právu ovšem nechtěl ukázat smlouvu o prodeji akcií. Nedivím se. Nechci se touto kauzou zabývat příliš. Zmíním se jen o dvou podezřelých věcech. Podle přílohy účetní závěrky společnosti Bene factum jsou majiteli této firmy pánové Šrámek a Havránek. O nějakém panu Babákovi ani vidu, ani slechu. Pokud by pan poslanec Babák vlastnil 15 % akcií a prodával je za 35 milionů, pak celá společnost Bene factum má prodejní hodnotu 233 milionů korun. Podotýkám, že firma má základní jmění 1,4 milionu korun. To by byl ekonomický zázrak. Možná však, pane

poslanče, že jste s touto firmou narazil někde na zlatou žílu. Snad v Jižní Africe či na Klondiku.

Za šesté. Ovšem zlatý hřeb se koalici povedl jmenováním Jana Kubiceho do funkce ministra vnitra. Pokud vím, důvodem odchodu pana plukovníka od policie bylo to, že nesplňoval pro funkci šéfa ÚOOZ požadované vzdělání. To bývalému ministru vnitra Langerovi pochopitelně vadilo více než nezákonný zásah plukovníka Kubiceho do volební kampaně. Jmenováním pana Kubiceho ministrem dosvědčují ODS a Radek John, potažmo Věci veřejné, svou komplicitu s ním. Už nic nezakrývají. Chci připomenout jen velmi stručně, jak pan plukovník a jím řízený útvar ÚOOZ ovlivnili situaci před volbami v roce 2006. Nejprve ke sněmovním volbám. Kauza biolíh. Kubicem řízeným policejním útvarem ÚOOZ bylo vykonstruovaně obviněno 7 lidí, z toho 3 členové ČSSD. Jak se už v červenci 2006 ukázalo, tyto lidé byli neviní, ale až do voleb byli podezřelí. A o to šlo. A s nimi i sociální demokracie. A o to šlo. Takzvaná Kubiceho zpráva, zprefabrikovaný elaborát, obsahovala lži, polopravdy a konstrukce zaměřené jednostranně proti levici. Byla zveřejněna čtyři dny před volbami do Sněmovny, a byla tedy těžkým zásahem do volební kampaně.

Pokud jde o další činnost útvaru před senátními a komunálními volbami v říjnu 2006, chci připomenout nezákonné zatčení Věry Jourové na základě vykonstruovaného obvinění, a to jen proto, že byla na Ministerstvu pro místní rozvoj v tu dobu, kdy já jsem byl ministrem, krátkou dobu mou náměstkyní. I v jejím případě se velmi záhy zjistilo, pochopitelně po volbách, že je nevinná. Dnes se soudí se státem o 8 milionů korun náhrad. Když vyhraje – a já to teď zdůrazním – a u evropských soudních institucí o tom nepochybuji, bude pan plukovník nejdražším úředníkem tohoto státu.

Dále chci připomenout pseudokauzu Budišov, kde skupina sociálních demokratů byla skandálně vláčena a obviněna policií na základě vykonstruovaných obvinění, aniž by se těmto lidem cokoli dokázalo. Také nikdo z těchto lidí nebyl odsouzen. Připomínám, že toto vše vyšlo na povrch až po volbách. U všech těchto kauz v uvozovkách figuroval Kubiceho útvar ÚOOZ.

Dámy a pánové, začali jste jako vláda práva, rozpočtové odpovědnosti a boje proti korupci. Mocenské boje mezi vámi překonávají vše, co jsme kdy předtím zažili. Přiznám se, i to, co jsem kdy o tomto četl. Uzavřeli jste jen několikátý denní příměří, a pokud dnes projdete hlasováním o nedůvěře, budete se ve svých sporech brzo potácet znovu. Pokračujete jako vláda o-study, šacování kapes potřebných a střední třídy a předstíraného boje s kmotry a šibaly všeho druhu. A tato vláda skončí dříve nebo později v troskách. Jde jen o to, aby v troskách neskončila také Česká republika.

Děkuji za pozornost. (Potlesk poslanců sociální demokracie.)

Předsdkyně PSP Miroslava Němcová: Nyní se s přednostním právem hlásí předseda poslaneckého klubu ČSSD Bohuslav Sobotka. Prosím.

Poslanec Bohuslav Sobotka: Děkuji. Vážená paní předsdkyně, vážené kolegyně, vážení kolegové, já musím říci, že vnímám vystoupení pana premiéra jako pokrok. My jsme tady už na půdě Poslanecké sněmovny absolvovali řadu debat, např. debatu o hlasování o vládním programovém prohlášení na začátku volebního období, absolvovali jsme loni už jedno hlasování o nedůvěře vládě a taktika členů vlády byla promlčet se celým jednáním Poslanecké sněmovny, aniž by museli vystoupit a řekli jed- no jediné slovo na obhajobu vládního programu.

Já tedy kvituji jako jistý pokrok, že se pan premiér odhodlal konečně na půdě Poslanecké sněmovny vystoupit a říci alespoň několik nesouvislých poznámek k tomu, co vlastně vláda v oblasti reforem prosazuje. Říkám ne- souvislých záměrně, protože je podle mě strašná chyba, že vlastně nikdo v naší zemi netuší, jakým směrem nás ty takzvané vládní reformy vedou. Tady prostě není žádná ucelená vize. Tady není žádná dlouhodobá kon- cepce. Tady není žádná hospodářská strategie. Tady není žádná dlouhodobá daňová politika. Prostě tady není vůbec nic, kolem čeho by se vedla společenská diskuse. Pak se nedivme, že když tady není nic, tak se vede společenská diskuse zejména kolem vládních skandálů, afér a korupčních podezření, která reálně ten prostor zaplňují. Kdyby tady ta dis- kuse byla, kdyby se vedla diskuse mezi vládou a opozicí o daních, o důchodové reformě, o tom, jak se žije dnes rodinám s dětmi, tak by soci- ální demokracie měla příležitost položit na stůl důležitá fakta. Vzhledem k tomu, že se ta debata nevede – už je to devět měsíců, co existuje tato vláda, a nezačala se ještě vést debata mezi vládou a opozicí o těchto důležitých tématech –, tak mi dovolu- te, abych využil této debaty a položil na stůl některá důležitá fakta, která možná i pro pana premiéra Nečase budou fakta do značné míry překvapivá.

První záležitost se týká veřejného dluhu. Víme, že pravicové strany před volbami strašily Řeckem a slibovaly, že zastaví růst veřejného dluhu. Jaká je realita? V roce 2006 veřejný dluh České republiky 0,9 bilionu korun, tzn. necelý jeden bilion korun. Tento dluh se vytvářel šestnáct let, fakticky od roku 1990 do roku 2006. Během šestnácti let se vytvořil veřejný dluh České republiky 0,9 bilionu korun. V roce 2006 na podzim přišla první pravicová vláda Mirka Topolánka, loni v létě přišla druhá pravicová vláda, premiéra Nečase. Jaká bude situace ve veřejném dluhu v roce 2014, pokud tato vláda vydrží do konce a bude se tady realizovat její rozpočtová politika? Bude dluh nižší? Skutečně bude dodrženo to, co pravicové strany před vol- bami slibovaly? Nebo bude vyšší? To myslím, že je důležitá otázka.

Z oficiálních dokumentů Ministerstva financí lze dovodit, že veřejný dluh bude v té době 1,8 bilionu korun, tzn. bude dvojnásobný oproti hodnotě, která zde byla v roce 2006. Na čem je tedy postaveno tvrzení premiéra Nečase, že jeho vláda je vládou rozpočtové odpovědnosti, když za jeho vlády roste veřejný dluh a za osm let dosáhne dvojnásobné hodnoty veřejného dluhu, který se vytvářel v České republice prvních šestnáct let je- jí existence? Není to vláda rozpočtové odpovědnosti. Nedokázala zastavit a nedokáže zastavit nárůst veřejného dluhu. V roce 2014 bude 1,8 bilionu korun, dvojnásobek veřejného dluhu, který přebírala pravicová vláda po vládě sociální demokracie v roce 2006. To jsou fakta, která nelze popřít. To jsou fakta, která nelze vyvrátit žádnou slovní maškardou tady nebo kde- koliv jinde.

Druhá důležitá věc se týká zvyšování DPH. Tato vláda tvrdí, že je ne- zbytné, aby se zvýšilo DPH. Je velmi zajímavé, že ani ODS ani Věci veřejné o tom neměly jediné slovo ve volebním programu. Naopak si velmi dobře vzpomínám na to, jak před volbami vystupovali zástupci pravicových stran a mluvili o tom, že oni nechtějí zvyšovat daně. Říkali, že na rozdíl od soci- ální demokracie chtějí stabilizovat veřejné rozpočty bez toho, aniž by mu- seli zvyšovat daně. Byly to závazky, které byly písemně uvedeny ve voleb- ních programech pravicových stran. Jasně tam stálo – nebudeme zvyšovat daně, chceme jednodušší daně, nebudeme je zvyšovat. Zvýšení DPH je zvýšení daní. To myslím nikdo také nemůže popřít.

Velmi často se argumentuje tím, že Evropa po nás chce, abychom měli jednu sazbu daně z přidané hodnoty. Nic takového není pravda. Ze všech zemí Evropské unie existuje jedna sazba DPH pouze v Dánsku. Pouze jedna členská země Evropské unie má jednu sazbu daně z přidané hod- noty. Všechny ostatní státy v Evropě, a to je důležité říci, mají dvě, tři, čtyři, pět sazeb DPH. A v těch nižších sazbách mají sociálně citlivé položky, jako jsou třeba potraviny, jako jsou knihy, jako jsou léky. Není tedy pravda to, co tvrdí vláda, že je tady nějaký evropský trend sblížování či sjednocování daně z přidané hodnoty.

Když jsme u toho Dánska. Já myslím, že je dobré argumentovat Dánskem, ale podívat se na to, jak vypadá celkové zdanění v této zemi. Ano, je pravda, že v Dánsku, které je nám dáváno pravicovou vládou za příklad jednotné sazby DPH, je tato sazba daně z přidané hodnoty 25 %. Ale pokud se podíváme na nejvyšší sazbu daně z příjmů fyzických osob, tak ta je v Dánsku 51 %. V Dánsku existuje daňová progresse a lidé s nejvyššími příjmy platí v této zemi 51 %. Jak je to v České republice? Pokud koalice prosadí, že zde bude jednotná sazba DPH, tak to bude 17,5 % a maximální sazba daně z příjmů fyzických osob je u nás 15 %. Já myslím, že všichni cítíme ten rozdíl. Jestliže tato vláda chce argumentovat Dánskem, jestliže tato vláda chce argumentovat ostatními vyspělými

zeměmi, měla by říkat celou pravdu. Měla by říkat celou pravdu, že v těchto zemích kromě DPH existuje také daňová progresse a že je zcela obvyklé a přirozené, že lidé s nejvyššími příjmy neplatí sazbu 15 %, ale že platí sazbu mezi 40 a 55 %. Tak to existuje ve stabilizovaných vyspělých zemích Evropské unie, které mají všechny vyšší životní úroveň, bohužel, než my tady v České republice.

A pro odborníky ještě uvádím další zajímavost, která je důležitá. Podíl nepřímých daní v Dánsku na hrubém domácím produktu je jenom 17 %, ale podíl přímých daní je 30 %. Čili i když mají v Dánsku takto vysokou jednotnou sazbu daně z přidané hodnoty, tak podíl přímých daní je 30 % oproti 17 % daní nepřímých. Čili také evidentní odlišnost od tendence a směru, kterým naši zemi vede současná pravicová vláda.

Poznámka třetí – k tomu, co koneckonců zmiňoval i premiér Nečas. Důchodová reforma. Tato vláda se dohodla na podobě důchodové reformy, zveřejnila její návrh a během jednoho týdne tento návrh zásadním způsobem přepracovala. Myslím si, že to jednoznačně vypovídá o tom, jak odpovědně je tento návrh důchodové reformy připravován. V tuto chvíli nejsou vůbec připraveny konkrétní návrhy zákonů, konkrétní paragrafovaná znění, která by vůbec umožnila debatu o tom, jak bude vypadat druhý a třetí pilíř v rámci této důchodové reformy. Vláda dokonce připustila, že ty návrhy předloží až na konci letošního roku. To znamená – nic odpovědně ve skutečnosti v tuto chvíli připraveno není.

V čem ale my vidíme hlavní problém ve vládním návrhu důchodové reformy? Ano, nesouhlasíme s tím, aby se financovala zvyšováním daně z přidané hodnoty, protože tím se zvýší ceny potravin, léků a dalších sociálně citlivých položek. Ale hlavní problém vládní důchodové reformy je v tom, že ona vůbec neřeší stabilizaci průběžného systému. Za vlády sociální demokracie byl důchodový účet v přebytku. Byl v přebytku a my jsme také tento důchodový účet s přebytkem odevzdávali. Dnes je tam každý rok vytvářen schodek, který se pohybuje mezi 20 a 30 mld. korun ročně. Důchodový účet je v deficitu. Důchodový systém je v deficitu už nyní. Řeší to nějak vládní důchodová reforma? Ani jediné opatření nesměřuje k tomu, aby se stabilizoval průběžný systém a tento schodek se snížil. Vláda naopak z průběžného systému ještě část zdrojů plánuje vyvést do druhého pilíře. To prostě není žádná důchodová reforma.

My odmítáme s vládou hrát tuhle falešnou hru s občany. Tvrdit, že tohle je důchodová reforma, která stabilizuje budoucí důchody. Není to tak. Není to žádná důchodová reforma. Je to jenom snaha urvat si část důchodového pojištění ve prospěch marží soukromých fondů, které budou působit ve druhém pilíři. To je podstata vládního návrhu. Nic jiného. To je holá pravda o vládní důchodové reformě.

Já jsem s velkým zaujetím poslouchal, jak premiér líčí ten současný ráj,

ve kterém se pohybují u nás rodiny s dětmi. No, to je skutečně úžasná situace! A byla by to úžasná situace, kdyby na tom bylo zblbo pravdy. Ale já se ptám: Proč opatření vlády, ve které byl premiér Nečas ministrem práce, posléze premiérem, všechna opatření cílí na to, aby připravila pracující rodiny v naší zemi o jakoukoliv podporu?

Za ministrování současného premiéra Nečase dvě třetiny pracujících rodin s dětmi přišly o dětské přídatky. V této vládě přišly pracující rodiny fakticky o nárok na porodné. A aby rodinám bylo ještě lépe, tak zřejmě kvůli tomu současná vláda zrušila sociální příspěvek, který dostávalo 120 tisíc nejchudších rodin s dětmi a z toho zhruba 70 tisíc samoživitelek. To znamená, 70 tisíc samoživitelek přišlo od Nového roku o sociální příspěvek. To prostě není žádný ráj pro rodiny s dětmi. To je zhoršování jejich sociální pozice.

Navíc je dobré si uvědomit, že pan premiér argumentoval pouze nominálními čísly. Vůbec nezapočítává inflaci, jako by inflace v této zemi nebyla, jako by se ceny za poslední léta vůbec nezvyšovaly. To samozřejmě každý, kdo chodí nakupovat, ví, že se ceny zvyšují. A také každý ví, že se v této zemi už od roku 2007 vůbec nezvýšila minimální mzda. Vůbec se nezvýšila minimální mzda. To znamená – lidé pracují za stejnou nominální minimální mzdu jako v roce 2007. A už je pět let poté, už máme rok 2012. To znamená – tahle vláda kašle na to, aby motivovala nízkopříjmové skupiny občanů k tomu, aby si hledaly práci.

Velkým problémem je skutečně privatizace veřejného sektoru. Mě velmi mrzí, že premiér během rozpravy na toto téma vůbec nereaguje. Už v létě loňského roku sociální demokracie upozorňovala na rizika, která jsou spojena s tím, že do státní správy v jednu chvíli nastupují lidé spojení s jednou konkrétní bezpečnostní agenturou. Byla to ABL. Už v létě loňského roku. V říjnu loňského roku jsme adresovali premiérovi otevřený dopis, ve kterém jsme poukazovali na fakt, že lidé spojení s touto bezpečnostní agenturou obsazují i nadále významná místa ve veřejném sektoru. Premiér Nečas v loňském roce reagoval tím, že celou věc bagatelizoval a tvrdil, že ji má pod kontrolou. No, zdá se, že ji pod kontrolou neměl, protože jinak by nevypukl skandál, který obtěžoval českou veřejnost několik posledních měsíců. Myslím, že ten problém je právě v tom, že koaliční partneři Věcí veřejných, ať už ODS nebo TOP 09, vůbec nedokázali identifikovat toto riziko. Zřejmě jim to připadalo normální, zřejmě jim to připadalo v souladu s politickou kulturou.

Zcela zřetelným důkazem toho, že už pokročila privatizace státní správy, je kauza náměstka Sýkory na Ministerstvu dopravy. Já myslím, že stojí za to se u ní pozastavit, protože ona poskytuje absolutně přesný obrázek, jak věci postupují. U náměstka Sýkory se podle informací médií prokázalo, že byl placen nejen z ministerstva, ale že byl také zprostředkovatelsky placen

i v době, kdy působil na ministerstvu, z firmy ABL. Ukazuje se tedy, že se tady vytváří systém lidí, jejichž loajalita již není vázána na stát, který je jejich formální zaměstnavatel na ministerstvu, ale jejich loajalita je vázána na konkrétní soukromé subjekty, které tyto lidi dosazují do státní správy.

To je přece vážné nebezpečí pro fungování státní správy, pro její neutralitu. Je to vážné riziko pro to, aby státní správa fungovala ve veřejném zájmu. Jestliže něco takového je normální, jestliže proti tomu vláda nezasáhne, tak to znamená, že tyto negativní tendence se budou prohlubovat. A jestliže něco takového lidé vidí na vládní úrovni, že to vlastně nikomu nevadí, tak se nemůžeme divit, že se tyto praktiky rozšíří do obcí, že to bude považováno za úplně normální, že úředníci, kteří by měli být neutrální, měli by postupovat na základě zákonů, budou placeni i ze soukromých zdrojů, s argumentem, že ty platy jsou nízké a že – koneckonců – proč bychom jim v tomto směru nepomohli. Tohle je skutečně vážný problém privatizace státní správy, na který vláda nereagovala. A je to jeden z důležitých důvodů, proč sociální demokracie navrhuje hlasovat o nedůvěře vládě.

Problém je možná v tom – té deziluze veřejnosti, která dnes je – znechucení z politiky, otrávení tím, co předvádí současná vláda. Je také dáno nadějemi, které před volbami vzbuzovaly nové politické strany, ať už to byla TOP 09 nebo to byly Věci veřejné. Koneckonců, tyto strany slibovaly lepší politickou kulturu. Já si vzpomínám, že před volbami slibovaly řadu konkrétních věcí, které oslovovaly voliče. Slibovaly regulaci hazardu, slibovaly omezení imunity, slibovaly přímou volbu prezidenta republiky, slibovaly omezení lichvy, slibovaly snížení platů ústavních činitelů. Podívejme se po devíti měsících činnosti vlády, co z těchto slibů bylo splněno. My jsme jako sociální demokraté, když jsme viděli, že se tyto nové politické strany k plnění těchto slibů nemají, předkládali vlastní návrhy zákonů, které směřovaly k regulaci hazardu, k omezení lichvy. Předložili jsme vlastní návrh na referendum, přímou volbu prezidenta. Ale tyto nové politické strany popřely svůj program a hlasovaly pro zamítnutí těchto našich návrhů ve všech případech.

Já si myslím, že se nelze divit zklamání veřejnosti, znechucení občanů z toho obrovského rozporu, který zde existuje, mezi sliby, které dávaly nové strany před volbami, mezi nadějemi, které vzbudily, a mezi tou politickou realitou, kterou tady všichni v těchto dnech zažíváme. To je, myslím, jedna z důležitých příčin toho, proč je zde tak obrovská nedůvěra, rostoucí nedůvěra občanů k politice, k politické garnituře, k vládě jako takové.

Jsem rád, že premiér vystoupil. Jsem rád, že řekl slova na obranu reform, které jeho vláda prosazuje. Nicméně platí, že tyto reformy jsou nespravedlivé a jsou nevyvážené. Jejich náklady jsou soustředěny pouze na nízko- a středněpříjmové skupiny. Tyhle reformy zaplatí střední vrstva a to je skutečně vážný problém. A nikdo z vládní koalice s tím nic v průběhu

koaličních jednání neudělal a nikdo se tím zřejmě nehodlá v příštích měsících zabývat.

Tohle pro sociální demokracii přijatelné není. Jsou přijatelné reformy, jejichž náklady jsou spravedlivě rozloženy. Jsou přijatelné reformy, které skutečně řeší problém. Důchodová reforma ten problém neřeší. Jsou přijatelné reformy, které budou znamenat, že se Česká republika vrátí ke spravedlivému daňovému systému, který bude zatěžovat i firmy, i vysokopříjmové skupiny a nepůjde jenom cestou zvyšování DPH.

Já myslím, že je dobré říkat fakta. Je dobré říkat čísla a je dobré si říkat pravdu celou. Děkuji. (Potlesk poslanců ČSSD.)

Předsedkyně PSP Miroslava Němcová: Nyní zde mám žádost od pana ministra Drábka, který tedy vystoupí s přednostním právem, a po něm, jak už jsem oznámila, je zde přihláška pana poslance Stanislava Humla.

Ministr práce a sociálních věcí ČR Jaromír Drábek: Děkuji, paní předsedkyně. Dobré odpoledne, vážené kolegyně, vážení kolegové, já se omezím na velmi stručný komentář k některým jednotlivým vybraným bodům mého předřečníka. A odkazuji se zejména na jeho úvodní a poslední slova, že je potřeba říkat pravdu celou.

Za první. V Dánsku je sice poměrně vysoká daň z příjmu, ale žádné sociální pojištění. Pokud si sečteme 28 % našeho sociálního pojištění a k tomu přičteme naši daňovou kvótu daně z příjmu, dostaneme se téměř přesně ke stejným číslům, jako jsou v Dánsku. To je potřeba také říkat v rámci celé pravdy.

Za druhé. Vláda nepřepočítala důchodovou reformu za týden, pouze ustoupila z jediného bodu, a to zároveň snížit vedlejší náklady práce. Tím, že bylo zrušeno vedlejší snížení nákladů práce, o to mohla být snížena plánovaná sazba daně z přidané hodnoty. Také tady je potřeba říkat pravdu celou. Nikoliv tedy přepracování důchodové reformy.

Za třetí. Podpora rodin s dětmi a motivace k hledání práce. Systém daňového odpočtu a zejména daňového bonusu je právě motivací k hledání práce, protože ukažte na jinou srovnatelnou zemi, kde je takto silně nastavena motivace k práci, kdy každá rodina, kde alespoň jeden člen je ekonomicky aktivní, dostává dnes cash na každé dítě více než 900 korun měsíčně, od příštího roku to bude téměř 1100 korun každý měsíc na každé dítě.

Říkejme, prosím, pravdu celou. (Potlesk zprava.)

Místopředseda PSP Lubomír Zaorálek: Tak a teď tady mám pana poslance Humla, dalšího přihlášeného do rozpravy. Připraví se Michal Hašek.

Poslanec Stanislav Huml: Vážený pane předsedo, vážené dámy, pánové, dovoluji mi také, abych přispěl svou troškou do mlýna.

Dnes tu stojím jako poslanec zvolený za Věci veřejné, vykroužkovaný z nevolitelného místa na první ve Středočeském kraji a po necelému roce vyloučen z klubu Věci veřejné, a to všechno za projevení názoru, dokonce mě chtěli vyloučit v době mé nepřítomnosti za text e-mailu, který jsem zaslal pouze kolegům poslancům.

Položme si otázku. V jakých uskupeních je věcná kritika nepřijatelná? V demokratických, anebo v totalitních? Byl jsem svědkem, jak jsou z klubu vylučováni poslanci jen proto, že splnili svou občanskou povinnost a oznámili orgánům činným v trestním řízení skutky, které považují za trestný čin. Vyloučení byli za porušení etického kodexu strany, tedy že neoznámili vedení strany úplatek. Tím strana existenci úplatku v podstatě přiznala a uznala, a přesto ten, kdo úplatek dal, členem zůstal.

Dal jsem souhlas se zápisem svého jména na kandidátku straně Věci veřejné. Vyšlo najevo, že jsem kandidoval za ABL. Kandidoval jsem pod heslem „popere se s korupcí“ a teď vychází najevo, že praktiky ABL a VV jsou stejné, ne-li horší než u stran, které jsme v předvolební kampani kritizovali. Na exponovaná místa státní správy ABL neumísťovala kolegy ze strany, kteří pomáhali na náměstích přesvědčovat voliče a tvořili program, ale své kolegy z ABL nebo obchodní partnery firmy. Co jsem mohl chtít víc jako důkaz, že jsem nekandidoval za stranu, ale uskupení velmi podobné sektě, kde se podstatná rozhodnutí přijímají v bytě Víta Bárty a o poslancích se tady říká: „Ti debilové poslanci si myslí, že budou něco rozhodovat.“

Sečteno a podtrženo – omylem jsem kandidoval za nedemokratické uskupení a cítím potřebu se veřejně svým voličům omluvit.

Napravit to mohu jedině tím, že budu důsledně naplňovat program, se kterým toto uskupení šlo do voleb, byť to bude mnohdy proti vládním návrhům, dokonce si troufnu předvídat, že to bude velmi často, protože od svých populistických slibů se subjekt s názvem Věci veřejné hodně odchýlil. Byl jsem svědkem procitnutí a zvednutí hlavy několika málo jedinců v klubu a jejich osamostatnění. Bylo mi ctí jim pomáhat. Byl jsem také svědkem prohlášení všech zástupců politických stran z této slovné Sněmovny, když projevovali údiv a znechucení a odpor proti praktikám, které ABL a Vít Bárta do politiky přinesli – sledování, vydírání, odposlouchávání, uplácení. To jsou praktiky, které jsme všichni odsoudili. Vy také. To už si nevážíme svých základních práv a svobod? Proklamujeme tady mnozí, jak se s komunisty nemluví. Avšak s touto nedemokratickou partou, jejímž cílem není prospěch občanů této země, vládnete. Slova o sektě jste použili mnozí z vás, přesto je tato sekta stále součástí vládní koalice.

To, že není průhledné financování, je informace, která kdysi stačila k

pádu jiné vlády. Dnes tuto informaci bereme na vědomí, usmíváme se lžím kolegů a v podstatě to neřešíme. Následovala rekonstrukce vlády. Osobně proti novým ministrům nemám vůbec nic, přesto výsledek deabelizace, jak to mnozí nazývají, není vůbec uspokojivý. Zaznamenal jsem dokonce výhrůžku, kterou majitel strany prohlásil před premiérem, a to do kamer, že bude ještě zákeřnější. Přiznal tím, že zákeřný už byl? A ještě hodlá přitvrdit?

Vláda si vymyslela trafikou pro svého loutkového předsedu, trafikou, která v době škrtů neměla vůbec, ale vůbec vzniknout. U velké většiny občanů země vláda důvěru ztratila. Řídím se názory svých voličů, a proto nemohu tuto vládu podpořit. Děkuji za pozornost. (Potlesk zleva.)

Místopředseda PSP Lubomír Zorálek: Teď bych požádal poslance Michala Haška, připraví se Jan Chvojka.

Poslanec Michal Hašek: Děkuji za slovo. Vážený pane místopředsedo Poslanecké sněmovny, vládo, kolegyně, kolegové, co dodat po slovech, která tady před malou chvílí zazněla od řečníště Poslanecké sněmovny od jednoho z nás, od Stanislava Humla, poslance Parlamentu České republiky, který stejně jako my skládal ústavní slib. To, co jsme slyšeli, byla fakticky politická obžaloba, politická obžaloba jednoho ze současných subjektů vládní koalice a přiznání k tomu, jaké metody a jaká atmosféra uvnitř této rádobí demokratické politické strany – opakuji, stále ještě součástí vládní koalice, o kterou se opírá podpora Nečasovy vlády – fungovala.

Už od roku 2006 v České republice s přestávkou Fischerovy vlády vládnou pravice. Já jsem tady se zájmem vyslechl, a v tom se přikláním také k názoru pana předsedy sociální demokracie Bohuslava Sobotky, svého kolegy, poněkud novátorsky premiéra Nečase, který alespoň vystoupil, byť to bylo v reakci hned na první příspěvek, nikoliv ke shrnutí debaty a případně s věcnými reakcemi na otázky, které tady padají a předpokládám, že ještě budou padat z úst poslankyň a poslanců.

Chtěl bych ubezpečit předsedu vlády, že jednání o nedůvěře není žádná obdoba telenovely a není to ani žádný víkendový televizní seriál. Pane premiére, to je zcela vážný ústavní krok, který se používá pouze v mezních situacích. A my po tom, co zažila Česká republika s vládou a koalici pod našim vedením, prostřednictvím pana předsedajícího, jsme museli jako zodpovědná demokratická opozice k takovému kroku sáhnout.

Vy jste tady řekl, že jste vládou reformátorů, že nejste vládou údržbářů. Nezlobte se, já vás musím parafrázovat. Reformy žádné nejsou, takže se, prosím, neoznačujte za reformátory. Vy nejste ani údržbář. Vy jste meloucháři, pane předsedo! (Potlesk poslanců ČSSD.)

Žijete pravděpodobně v absolutním skleníku, plácáte se každé ráno po

zádech, jak vám to jde a jak je potřebné, aby tady vláda žila a fungovala pro to, aby mohla dělat nějaké reformy. Problém je, že jste za rok ještě žádné neukázali. A namísto vlády bojující s korupcí tady máme měsíc co měsíc velký korupční skandál, který je vždy spojen s některou z vládních stran.

Použil jste tady také mnoho statistických dat. A tak já vám připomenu alespoň tři výroky, které se týkají statistiky anebo pravdy, vládnutí a moci. Winston Churchill řekl: Věřím pouze těm statistikám, které jsem si sám zfalšoval. Lev Nikolajevič Tolstoj řekl: Blud nepřestává být bludem, i když ho zrovna sdílí většina. A já mám takový pocit, vážený pane premiére, že vy a vaše vládní koalice stále ještě žijete v bludu. V bludu, který možná přežívá v chodbách Strakovy akademie, vašich ministerstev, ve vládních lavicích v Poslanecké sněmovně, ale lidé mimo tyto objekty v České republice už na to mají úplně jiný názor. Šedesát procent veřejnosti chce konec této koalice, chce konec vaší vlády, pane premiére! A to není žádný blud.

Konečně připomenu ještě jeden výrok stran statistiky. Ten výrok řekl Benjamin Disraeli (?vysloveno „dyršach“). A ten řekl, že existují tři stupně lži: lež, hnusná lež a statistika. A já se potom musím ptát: který z těchto údajů nebo který z těchto stupňů jste tady, vážený pane premiére, používal ve vašem emotivním projevu? Rozumím tomu, že vy chcete obhájit práci vašeho kabinetu, že vy chcete obhájit práci vaší vlády, ale máte problém, pane premiére. Kromě vás a možná 115 poslanců v této Sněmovně vám to v České republice už vůbec nikdo nevěří.

Od roku 2006 vidíme ve vládních lavicích známé tváře. Petr Nečas – ministr, vicepremiér, premiér, Miroslav Kalousek – ministr financí. Ministři Vondra nebo Schwarzenberg.

Bohužel, problém je, že po pěti letech mají lidé v této zemi oprávněný pocit, že se jim nežíje líp, ale že se jim žije hůře. Klesá životní úroveň většiny občanů. Zdaleka neplatí, že by větší část občanů České republiky brala více než 19 000 hrubého měsíčně. A také, pane premiére, platí, že polovina důchodců má v naší zemi důchod nižší než 10 000 měsíčně. Zdravotně postiženým vaše vláda snižuje příspěvek na péči a na zdravotní pomůcky. Mohou lidé při stále se zvyšujících životních nákladech vést důstojnější život? A v případě pokračování vašeho vládnutí je čeká další zdražování: nájmy, energie, potraviny, léky nebo vyšší poplatky u lékaře.

Na druhé straně platí, že bohužel v zemi bují korupce. Ekonomika spíše stagnuje, země se dále zadlužuje, ve zdravotnictví je zatím chaos a privatizují se skrytě i otevřeně veřejné služby. Vaše vláda a koalice mění svá rozhodnutí během týdnů či dnů. A špatná rozhodnutí mění, bohužel, za ještě horší. Připomenu, jaký chaos provázelo jednání vládní koalice na téma DPH. Kdy něco platilo ráno a něco úplně jiného platilo odpoledne. S čím mají počítat občané? S čím mají, pane premiére, počítat municipality,

kraje, prostě všechny subjekty, které jsou závislé na tom, jakým způsobem vláda nastaví daňovou politiku? Politika vaší vlády je nečitelná, je nepředvídatelná a bohužel je zcela nepoužitelná pro život běžných lidí v České republice. Oni se bojí budoucnosti a bohužel po tom, co vládní koalice předvádí, jsou lidé z politiky jako celku zklamáni a frustrováni.

Od roku 2006 tak v České republice bohužel platí, že každá další vláda, jakkoli se to může zdát, dámy a pánové, nemožné, je vlastně horší než ta předcházející. My jsme si mysleli, že po Topolánkově vládě už nás větší pohroma nemůže potkat. Přiznávám, mylili jsme se. Přišla vaše vláda, pane premiére Nečasi!

Po čtyřech letech vlády pravice tak kromě dalších problémů, o kterých budu ještě hovořit, například hrozí, že Česká republika bude krácena nebo nebude mít možnost čerpat až stovky miliard korun vyjednaných prostředků z Evropské unie, které měly být použity do roku 2013 k rozvoji České republiky a také k posílení výkonnosti naší ekonomiky. Namísto skutečných a kvalitně připravených reforem však bohužel vláda produkuje spíše – a teď hledám vhodné označení, ale bohužel musím použít slovo paskvil. Protože například důchodová reforma bez návaznosti na klíčová demografická data, bez širší společenské diskuse nebo bez dialogu s opozicí je jedním z těch mnou na začátku zmiňovaných bludů. Možná si teď většinou myslíte, že máte pravdu, ale bohužel je to pouze blud.

Namísto boje s korupcí je vláda stíhaná jednou aférou za druhou. A tak tady místo balíčku protikorupčních opatření například dohodnutých loni všemi politickými stranami na půdě Americké obchodní komory a Transparency International spíše řešíme jenom problémy. Tu je to provize u Promopra, tu je to provize u čističky odpadních vod v Praze a nebo u nějakých nákupů na Ministerstvu obrany. Současné kroky koaličních stran tak bohužel zcela zásadním způsobem likvidují důvěru lidí v demokratický politický systém. Prostě už dochází k destrukci politiky jako takové, nejenom pravicové politiky v České republice. To, čeho jsme bohužel svědky, nezažila Česká republika za doby žádné vlády po roce 1989. Jakože jsme měli velké výhrady k některým vládám, které tady v minulosti byly, zejména vlády pravicové, tak skutečně takovýto stupeň rozkladu, takovýto stupeň destrukce české politiky ještě Česká republika od roku 1989 nezažila.

Jaká vláda dnes reprezentuje Českou republiku? Jsou tady ministři za Věci veřejné, o které druhé dvě koaliční strany prohlašovaly v minulých dnech, že je největším ohrožením demokracie od roku 1989 a že jejím cílem je privatizace veřejného prostoru. To, co teď budu říkat, pouze cituji představitele této vládní koalice, jejich výroky, které tady padaly v měsíci dubnu 2011. Dalšími členy vlády jsou pak ministři z Občanské demokratické strany, to je strana, kterou vede pan premiér Nečas, strana, kde

minimálně dva její místopředsedové nyní čelí podezření, možná jeden už i obvinění z mrhání veřejnými prostředky, možná korupce. A strany, u které se vznášejí minimálně nad její částí podezření, že tak trochu pomáhala k vnitřnímu puči u svého koaličního partnera. No a nakonec tady sedí ministři z TOP 09. TOP 09, která se v té krizi držela tak trochu zpátky. Samozřejmě měla tady spoustu skvělých přednášek o morálce, o pravdě, ale jak se ukazuje, tak ve skutečnosti je tato politická strana schopna sedět v jakékoli vládě a za jakoukoli cenu.

Toto má být záchranný tým pro Českou republiku, dámy a pánové? To je tým, který chtěl vrátit slušnost do české politiky? Jakými metodami, jste nám předvedli v uplynulých týdnech. Smrští vzájemných trestních oznámení, sledování, nahrávání a vydírání.

Přesto, že zde sedí inovovaná vláda, která má symbolizovat nově nalezený soulad mezi koaličními stranami a také ukončení bratrovražedné války, která téměř tři týdny paralyzovala celou zemi, tak je tady stále celá řada otázek, na kterou představitelé vládní koalice odmítají odpovědět a tváří se, jako by neexistovaly. Přitom to byli právě kolegové z ODS, TOP 09 a Věci veřejných, kteří tyto otázky svým koaličním partnerům pokládali a nyní na ně nejenom nechtějí znát odpovědi, ale tváří se, jako by tyto otázky nebyly nikdy ani položeny. Ministr John povýšil teď na protikorupčního vicepremiéra. Vít Bárta bude dál řídit Ministerstvo dopravy přes pana Šmerdu, jako to dělal předtím, když byl pan Šmerda náměstkem. A pan ministr Vondra ve vládě zůstává. Koalice se tváří, jako by jedna z největších politických krizí v České republice po roce 1989 nebyla. Možná podle hesla: Co si nepamatujeme, to se nestalo.

Tlustá čára je však, dámy a pánové, v této věci zcela nepřijatelná. Otázky zůstávají. Nejenom sociální demokracii jako opoziční straně, ale celé české veřejnosti tak dlužíte odpovědi na následující otázky:

Jsou stále ještě Věci veřejné, respektive ABL, největším ohrožením demokracie od roku 1989, jak řekl předseda TOP 09 Schwarzenberg? A jde o projekt privatizace veřejné moci jako něčeho, co ohrožuje demokratický stát v jeho základech, jak řekl Miroslav Kalousek?

Jaký bude další postup vlády v deabelizaci státní správy, když jeden z ministrů, který předtím pracoval přímo v ABL, nadále zůstává ve vládě? Mám na mysli pana ministra školství Josefa Dobeše.

Jestliže bylo prioritou premiéra a minimálně ODS při změnách ve vládě na Ministerstvu vnitra očistění úřadu od vlivu bezpečnostních agentur, pane premiére, jak je možné, že za Radka Johna, který odešel z pozice ministra vnitra pro svoje spojení s agenturou ABL, jste vybral nyní dokonce jednatele jiné detektivní agentury, pana Jana Kubiceho, a on se stal ministrem vnitra České republiky?

Potvrdil či vyvrátil pan Vít Bárta koaličním partnerům, zda je dokument

plánující ovládnutí státní správy ze strany ABL skrze Věci veřejné autentický? Je pro vládu, která zakládá existenci na boji s korupcí přípustné, aby jedním z hlavních představitelů i nadále zůstal pan kolega Bárta, který v roce 2008 řekl, to co budu teď citovat? Cituji na základě informací deníku Mladá fronta Dnes: „Je třeba si přiznat, že my jako top management se chováme stejně jako dosavadní elity a společenský systém nepodporujeme. Například děláme maximum pro minimalizaci daňové zátěže, korumpujeme, podporujeme protekcionismus.“

Vysvětlili svým koaličním partnerům Věci veřejné, zda byla strana financována firmou ABL, nebo nikoli? Radek John tvrdí, že ano, ABL říká, že ne. Jaké bylo tedy propojení Věci veřejných a ABL?

Nedávno pan ministr Kalousek svého koaličního partnera, stranu Věci veřejné, označil za politickou divizi ABL. V případě pokračování trojkoalice se vláda bude opírat mimo jiné o hlas člena Poslanecké sněmovny Víta Bárty. Je už jasné, jaký typ finančních transakcí probíhal mezi panem Bártou a poslanci strany Věci veřejné, minimálně poslankyní Kočí a poslancem Škárkou? Je jasné, nebo ne, zda pan Bárta porušil při těchto finančních transakcích platnou legislativu České republiky? Ano, či nikoli?

Budou se nadále ministři a ministerští úředníci řízení věcmi veřejnými scházet nikoli ve Strakově akademii a v příslušných sídlech ministerstev, ale na Klárově, tak aby dostávali úkoly, jakým způsobem mají řídit svoje ministerstva, možná jakým způsobem mají privatizovat nadále českou politiku?

Přejdu k dalším koaličním partnerům a budu pokračovat sérií otázek, které přinesla vládní krize.

Nutil Miroslav Kalousek protizákonně své úředníky k tomu, aby byl hazard dostupný na internetu i dětem, jak tvrdí Věci veřejné ve svém trestním oznámení? Jaké kauzy ODS šetří v uvozovkách Ministerstvo vnitra, jak řekl pan John, a bude toto vyšetřování pokračovat i po nástupu nového ministra vnitra Jana Kubiceho? Ano, či nikoli, pane premiére Nečasí?

Znamená setrvání Věci veřejných ve vládě, že bude i nadále sledování politické konkurence tolerovaným standardem uvnitř vládní koalice, jako tomu bylo v případě politiků ODS, například v Praze 1 nebo Praze 11?

Shodly se už koaliční strany na tom, jestli ministr Fuchsa přihlížel krádežím za bílého dne v Lesích České republiky, jak tvrdí Věci veřejné ve svém trestním oznámení, anebo naopak chtěl pan Bárta ovládnout šestimiliardový byznys se dřevem v Lesích České republiky, jak říká ministr zemědělství za Občanskou demokratickou stranu Ivan Fuchsa?

Vysvětlil pan bývalý ministr dopravy Bárta koaličním partnerům, jak že to bylo s půlmiliardou za vícepráce pro stavitele třetího železničního koridoru bez soutěže a výběrového řízení, jak tvrdí novinář Mladé fronty Dnes pan Kmenta?

Bude ministr Vondra i nadále ministrem obrany společné koaliční vlády, nebo bude přijata jeho nabídka rezignace, a tím bude kauza ProMoPro považována za vyšetřenou? Jak to tedy nakonec bylo s těmi stovkami milionů korun, které se v době předsednictví takřkajíc ztratily? Nešlo spíše slovy Miroslava Kalouska o standardní šetření nestandardní zlodějiny? A nebo ministr Kalousek naopak slovy pana Vondry brání změnám dělaným na Ministerstvu obrany ve prospěch průhlednějšího zadávání armádních zakázek?

To jsou otázky, dáme a pánové, které, věřte, jsem nepokládal rád u tohoto řečnického pultu Poslanecké sněmovny. Ale jsou to otázky, které jste si kladli v minulých třech týdnech vy sami navzájem. Pokládali jste si je na koaličních jednáních, pokládali jste si je na tiskových konferencích, pokládali jste si je prostřednictvím médií. Já dnes pouze tyto otázky připomínám, protože ani opozice, ani česká veřejnost na ně zatím neslyšely žádnou uspokojivou odpověď.

Já myslím, že už pouze existence této sady otázek dává řadu dostatečných důvodů pro to, aby byla této vládě České republiky vyslovena nedůvěra. Nedůvěra za neschopnost kombinovanou s nechotou na zmíněné dotazy odpovědět. Já myslím, že toto všechno důvody pro dnešní hlasování v Poslanecké sněmovně jenom podtrhuje.

Hovořím o důvěře v Poslanecké sněmovně, protože, jak jsem řekl na začátku, důvěru české veřejnosti, pane premiére, vaše vláda bohužel už ztratila. Se ztrátou takové důvěry jste pak ztratili i právo moralizovat občany a nebo je v zájmu reforem vyzývat, nebo dokonce nutit k tomu, aby si utahovali opasky, když to byly stejné koaliční strany, kde se navzájem obviňujete ze zneužívání nebo promrhávání veřejných finančních prostředků.

Myslím si, že úplným výsměchem a fackou všem lidem, kterým jste sáhli v poslední době na stavební spoření, sociální dávky a řadu dalších transferů, je pak vytvoření úplně zbytečného úřadu vicepremiéra pro boj s korupcí. Já připomínám, že tento úřad nemá žádné opodstatnění v platném zákoně České republiky. Kompetenční zákon nic takového nezná. Prostě je to ministerstvo pro ministerstvo, je to politická trafika, která ročně bude stát daňové poplatníky desítky milionů korun. Vysvětlíte to, pane premiére, jestli to budou desítky milionů, které bude muset vzít ze svého rozpočtu potom pan Kubice. A znovu bude snižovat platy policistům? Znovu bude snižovat finanční prostředky pro Hasičský záchranný sbor? Nebudou peníze na zajištění elementární bezpečnosti občanů České republiky, ale budou penízkový pro to, aby pan John mohl ve Vladislavově ulici předstírat boj s korupcí a společně s ním minimálně dvacet dobře placených státních úředníků. Možná mezi nimi bude, možná ne, to ještě uvidíme, pan Moroz. Vy jste se vyjádřil, že nepřipustíte, aby byl náměstkem pana vicepremiéra

Johna, nicméně personální věci podle zákona má na starosti vedoucí Úřadu vlády, nikoliv premiér vlády České republiky. Takže nevím, pane premiére, jestli disponujete dopředu informací, že nějaký člověk je či bude pracovníkem Úřadu vlády a zda tedy Úřad vlády řídíte vy, nebo zda ho řídí vedoucí Úřadu vlády tak, jak by to mělo být podle zákona.

Doktorandi Univerzity Karlovy spočítali zajímavý údaj, dámy a pánové. Za posledních pět let, to znamená převážně v době pravicových vlád, pravicové vlády zadaly zakázky za 270 miliard korun netransparentně nebo bez výběrových řízení. Slyšíte dobře: 270 miliard korun! Připočtete k tomu, prosím, ty stovky miliard ohrožených evropských dotací, pak už o něco méně – připočtete stovky milionů promrhaných v kauze ProMoPro, možná krádeže za bílého dne v Lesích České republiky, a najednou se pohybujeme téměř na 700 miliardách korun a nad jejich účelností a smysluplností se vznášejí hluboké pochybnosti.

A opakují, vaše vláda si nyní dovoluje říkat lidem, že oni by si měli utahovat opasky a přijmout ty takzvané reformy z vaší dílny? Já myslím, že není potřeba říkat další ekonomické argumenty, není potřeba připomínat další kauzy a výše finančních prostředků z veřejných rozpočtů, které byly promrhané, nad nimiž se vznášejí hluboké pochybnosti a otazníky.

Pan premiér Nečas nám před nějakou dobou řekl, že budou ve vládě další změny. Pane premiére, proboha, proč teď chcete po Sněmovně, aby hlasovala o důvěře či nedůvěře, a přitom víte, že další ministry nejspíše do dvou měsíců z té vlády prostě necháte odvolat, protože jsou podle vás neschopní? To necháte ty neschopné další týdny a měsíce sedět v ministerských úřadech a připravovat ty takzvané reformy, abyste pak v červnu slavně oznámil české veřejnosti, že jsou to špatní ministři a že je budete měnit a střídát?

Já myslím, že Česká republika si zaslouží, dámy a pánové, něco lepšího. Zaslouží si také reformy, které budou diskutovány, budou diskutovány v celospolečenské diskusi, budou korektně a demokraticky diskutovány také s parlamentní opozicí. To je tedy něco, co zatím bohužel současná koalice v Poslanecké sněmovně nedělá.

Musím také jasně odmítnout takovou rétoriku pravicových stran, které nyní říkají, že kdyby musela vláda odejít, tak by padly reformy, byl by to konec světa a ty předčasné volby by možná do Strakovy akademie přivedly Komunistickou stranu Čech a Moravy. Já musím jasně říci, že žádný konec světa by se s odchodem Nečasovy vlády samozřejmě nekonal. Ono by se většině občanů České republiky dokonce, pane premiére, i když to uslyšíte velmi nerad, ulevilo, protože nové volby by přinesly jiný volební výsledek a přinesly by možnost, aby se tady ty reformy skutečně diskutovaly, diskutovaly v rámci společnosti, diskutovaly v rámci celého parlamentního spektra, aby se na nich podíleli také odborníci. Možná je to něco,

čeho se vy a vaši ministři bojíte, a proto tady hlasitě opakujete takové lži, jako jste říkali před minulými volbami např. o tzv. řecké dluhové pasti.

Sociální demokracie, a možná je to pro vás velký strašák teď při pohledu na volební preference, je moderní levicovou stranou. Je stranou, která, pane premiére, také chce dělat reformy. My si uvědomujeme, že jsou nutné v ČR, ale zcela jiné reformy, než jaké zatím v tajném skrytu vašich kabinetů a pracoven připravujete pro občany ČR vy!

Vážené kolegyně, vážení kolegové, já myslím, že důvěru veřejnosti tato vláda definitivně ztratila. Podpora 24 % občanů ČR je vůbec jedna z nejnižších v historii. Nyní je na nás všech, kteří jsme byli zvoleni do Poslanecké sněmovny, lhotejno na jakých kandidátních listinách, zda budeme respektovat takovéto přání lidí, anebo nikoliv. Nikdo ze sociálních demokratů tady nechodil a nepřesvědčoval vládní poslance o správnosti hlasovat pro nedůvěru. Podle našeho názoru to totiž už nebylo potřeba. Důvody pro nedůvěru jste si poskládali vy sami, představitelé koaliční stran, tak, jak jste na sebe vzájemně podávali trestní oznámení, pomlouvali jste se a vlastně jste sdělovali české veřejnosti, jak to ve skutečnosti chodí ve vaší koaliční kuchyni. Myslím si, že už lidé jasně vědí, že nejde o reformy. To je z vaší strany pouze klíše. Vám už jde, dámy a pánové, pouze o moc!

Pokud i nyní budou vládní poslanci hlasovat proti vyslovení nedůvěry, tak je to pak jednoduchý vzkaz pro občany ČR. Poslanci TOP 09 nehlasují pro reformy, ale hlasují pro vládu největšího ohrožení demokracie od roku 1989 a pro vládu privatizace veřejné moci. Cituji teď vašeho předsedu a prvního místopředsedu. Poslanci ODS také budou hlasovat nikoliv pro reformy, ale pro vládu sledování konkurence a abelizace státní správy. To si zase dovoluji, dámy a pánové, citovat vašeho pana předsedu. A poslanci Věcí veřejných budou hlasovat nikoliv pro reformy, ale pro vládu, kde si koaliční strany možná vyvolávají, možná aspoň iniciují vnitrostranické puče, přihlíží se krádežím za bílého dne a možná se legalizuje i dětský hazard.

Prosím vás, hlavně nám už neříkejte, ani ve sněmovně a neříkejte to ani lidem mimo Poslaneckou sněmovnu, že vám jde o reformy a že vám jde o budoucnost této země, protože vám to, dámy a pánové z vládní koalice, už nikdo nevěří! Česká politika je na pomyslném dně, důvěra lidí je na bodu mrazu a pokračování takové frašky může už pouze populistickým extrémům. Proto si dovoluji vyzvat poslankyně a poslance, abychom respektovali svůj slib věrnosti ČR a zastavili další devastaci naší země, pokud je to ještě možné.

Dámy a pánové, děkuji vám za pozornost. (Potlesk poslanců ČSSD.)

Místopředseda PSP Lubomír Zaorálek: Tak a můžeme pokročit dál. Dalším přihlášeným je poslanec Jan Chvojka, připraví se David Rath. Prosím.

Poslanec Jan Chvojka: Děkuji. Vážený pane předsedající, vážené kolegyně, vážení kolegové, 10. srpna minulého roku, kdy zde ve sněmovně probíhalo hlasování o vyslovení důvěry vládě Petra Nečase, jsem uvedl několik důvodů, pro které jsem této vládě důvěru dát nemohl. Důvody, které jsem v srpnu na této půdě uvedl, byly převážně programového charakteru a samozřejmě stále trvají. Tato vláda je vládou, která prosazuje krajně pravicová řešení problémů společnosti; vládou, která upřednostňuje zájmy bohatých občanů před zájmy střední třídy a sociálně slabších občanů; vládou, která například v odvětví pracovního práva silně prosazuje zájmy zaměstnavatelů a zcela opomíjí funkci pracovního zákonodárství, jehož primárním cílem je ochrana slabšího účastníka pracovněprávního vztahu, to znamená zaměstnance. Jednoduše řečeno, tato vláda prosazuje solidaritu chudých s bohatými a nemocných se zdravými. S těmito řešeními nebudu nikdy ve svém životě souhlasit. Nicméně se dnes nechci opakovat. O programových rozdílech tu již padlo mnoho a jistě zde padne ještě celá řada dalších připomínek.

Dnes bych chtěl spíše mluvit o záležitostech personálních, a to o ministrech a poslancích strany Věci veřejné, která více než stranu politickou připomíná sektu či obchodní společnost. Nebudu se věnovat personálním zbývajících vládních stran ODS a TOP 09, které, ač jsem opoziční poslanec, považuji za relativně standardní. Samozřejmě v obou stranách lze najít různé zajímavé postavy ne zcela dobré pověsti. Pokud bych ale mluvil v nadsázce, tak řeknu, že v těchto stranách není na celostátní úrovni tolik podivných lidí jako v poslaneckém klubu VV, kde již skoro polovina poslanců má za sebou nějakou kauzu či jinou podivnost. A to je ještě velmi střizlivý odhad. Udělejme si pro osvěžení paměti krátký přehled.

Hlavou tohoto politicko-podnikatelského projektu, jehož primárním cílem je privatizace veřejné moci, je samozřejmě Vít Bárta alias VB. Člověk, který do VV dodal finanční kapitál a tuto stranu pojal jako politickou divizi své bezpečnostní agentury ABL. Tento člověk zřejmě bez mrknutí oka neváhal uplácet a sledovat vlastní poslance. Ještě jako ministr si ani nebyl vědom, že předáváním půlmilionového úplatku či půjčky v obálce porušuje zákon.

Druhou důležitou figurou tohoto seskupení je Radek John, kdysi slavný televizní moderátor, dnes spíše politický Vlasta Burian. Doufám, že nikdy nebude zapomenuto, když jako ministr vnitra poslal Libora Michálka, tedy člověka, který chtěl oznámit korupci v nejvyšších orgánech státní správy, za novinářem Jankem Kroupou. Máme zde vládního zmocněnce pro boj s korupcí, který takového člověka okamžitě nepošle na policii nebo za státním zástupcem, ale za novinářem.

Nezapomeňme na třetí důležitou postavu tohoto seskupení, kterou je pan Michal Babák, který je poměrně trefně expertem strany na ekonomii.

Je strašidelné, že tento člověk není schopen transparentně vysvětlit, proč a za jakých podmínek si jako po krk zadlužená osoba s třemi hypotékami bral půjčku mnoha milionů na to, aby mohl dát své straně sponzorský dar. A ačkoliv nás jeho strana dnes a denně upozorňuje, že jejím posláním je boj proti korupci, její sponzor prodává akcie za desítky milionů korun, které údajně vlastní ve skryté struktuře určité firmy.

Já jenom pro pobavení a osvěžení zde krátce zacituji minulé číslo Respektu, abyste věděli, jaký postoj má pan Babák k politice: „Je to super pocit rozhodovat jako důležití lidé země. Sedím u stolu s Hegerem nebo Kalouskem a teď do toho vnáším nějaký svoje teorie. A ono se to někdy uchytlí. To je luxusní!“ říká bez známky ironie. „Začalo to být dobrý důchodovkou, že jsem to jako jeden z mála chápal a mohl to vysvětlovat na klubu i mediálně.“

V této souvislosti bych chtěl zde panu Babákovi položit několik otázek, na které bych rád znal odpověď – nejen já, ale jistě i další poslanci napříč politickým spektrem.

První otázka: Jste si vědom své povinnosti jednatele zakládat pravidelně a včas hospodářské výsledky společnosti do obchodního rejstříku a činíte tak?

Druhá otázka: Víte, že na půjčku poskytnutou jednateli je třeba předchodzí souhlas valné hromady a půjčka musí být uzavřena za podmínek obvyklých v obchodním styku? Stalo se tak ve vašem případě? Protože pokud by vše proběhlo, jak tvrdíte, vzhledem k výše zmíněnému ustanovení obchodního zákoníku by se jednalo o absolutně neplatný právní úkon.

Za třetí, poslední otázka: Kde máte, pane poslanče, doklad, že vašich 15 procent akcií ve firmě Bene Factum má skutečně hodnotu 35 milionů? A kdy tento doklad ukážete veřejně?

Pojďme dál, k dalšímu výtečníkovi. Tím je pan ministr školství Josef Dobeš. To je mj. člověk, který v době rozpočtových škrťů a všeobecných úspor na úkor občanů naší země vyplácí stotisícové odměny svým lidem na Ministerstvu školství za necelý rok práce. Vyplácí nehorázné odměny ve chvíli, kdy jiné, kvalitní a dlouholeté zaměstnance Ministerstva školství vyhazuje či jim výrazně zkracuje platy. Jako bývalý zaměstnanec ABL si rovněž přivedl na ministerstvo praktiky této firmy, kdy došlo ke sledování e-mailů jeho podřízených.

A máme tady nováčka pana poslance Otto Chaloupku. To je člověk, který svému asistentovi, a nebojím se použít to slovo, krade dvě třetiny jeho asistentské odměny. A tyto peníze následně, jak sám přiznal, použil na předvolební kampaň strany Věci veřejné. Připomínám, že i kdyby se snad jednalo o dohodu mezi poslancem Chaloupkou a jeho asistentem, tak takové využívání peněz je v rozporu se zákonem, neboť v oficiálně

zveřejněné zprávě o financování strany žádný takový dar uveden není.

Nesmíme zapomenout ani na pana Martina Vacka. Ten jako předseda sociálního výboru v minulém roce pobíral plat okolo 100 tisíc korun měsíčně. Po letošním snížení platů se pak dostal na cca 80 tisíc měsíčně. Díky tomu se údajně dostal do – cituji – finanční krize. Ne, dámy a pánové, to není vtip. Stojí to tak černé na bílém v Lidových novinách. Z toho můžeme vyvodit, že navzdory i tak královskému platu oproti tomu, co bere průměrný český zaměstnanec, se pan poslanec Vacek dostal do finanční tísně. Úplatek, pardon, půjčka od sociálního altruisty Víta Bárty mu podle jeho vlastních slov přišla vhod.

Pane Vacku prostřednictvím pana předsedajícího, není vám za toto hanba? Předseda prestižního výboru se dostává s platem 80 tisíc do finanční krize? To jste tedy předseda správného výboru! Jste ochoten se podívat do očí zaměstnanci s průměrným či podprůměrným platem?

Místopředseda PSP Lubomír Zaorálek: Pane poslanče, nezlobte se, já sám jsem tady jeden z největších řvounů. Ale poslanci mě upozorňují – rozumíte, je to i má chyba, já vás nijak ne... ale jenom prosím...

Poslanec Jan Chvojka: Chci být důrazný.

A jak říkají angličtináři, last but not least, samozřejmě perlou strany Věci veřejné, i když dnes již bývalou, je slečna Kristýna Kočí alias Kris. K jejímu dnes již legendárnímu odposlouchávanému rozhovoru u kapučínka to patří do galerie toho nejvulgárnějšího, co jsme od českých politiků za posledních dvacet let mohli slyšet, a není k tomu snad třeba nic dodávat.

Na závěr se chci omluvit všem slušným lidem z tohoto podivného sešupení. Ostatně sám jich několik znám, jak zde na půdě Poslanecké sněmovny, zejména paní Peake, slečnu Andrysovou či paní Suchou, tak například na obecní úrovni, u nás v Chrudimi například pana Pilného či Kasala. Netvrdím, že všichni členové VV jsou stejného charakteru jako výše uvedení. Jsem ovšem toho názoru, že všichni slušní členové by měli výše uvedeným poděkovat za to, jaký na ně vrhli stín.

Vážené kolegyně a kolegové, předložil jsem jenom malý přehled kauz, které má takřka polovina klubu VV za necelý rok od voleb na svědomí. Pokud bychom měli vyjmenovat kauzy všechny, budeme zde možná sedět do zítřka. Z uvedeného je, myslím, jasné, že i kdyby tato vláda stoprocentně programově souzněla s ČSSD, tak není možné ji zde ve Sněmovně díky výše uvedeným osobám a jejím závažným pochybením jakkoliv tolerovat. Můj hlas, dámy a pánové, nebudete mít v tomto složení nikdy!

Děkuji za pozornost. (Zatleskání.)

Místopředseda PSP Lubomír Zaorálek: Ano, děkuji taky panu poslan-

ci Chvojkovi. Na jeho vystoupení chce ale reagovat ministr Kalousek. Takže prosím, pane ministře, máte slovo.

Ministr financí ČR Miroslav Kalousek: Děkuji za slovo, pane předsedající. Ne, já jsem nechtěl reagovat. Chtěl jsem upozornit pana poslance Chvojku, že zjevně v jeho vystoupení vypadla a poslední věta. Ta poslední věta, která by zněla: Z uvedeného vyplývá, že jediný slušný člověk v Poslanecké sněmovně jsem já. Pravděpodobně vám ji pane poslanče, napsali na tu poslední stránku, kterou jste si zapomněl na stole. Příště buďte pozornější. Děkuji. (Potlesk.)

Místopředseda PSP Lubomír Zaorálek: Ano, pan poslanec Chvojka bude reagovat.

Poslanec Jan Chvojka: Já myslím, že je zde více slušných lidí, ale není jich tolik jako v naší straně. Děkuji. (Smích z lavic.)

Místopředseda PSP Lubomír Zaorálek: Dalším přihlášeným do rozpravy je pan poslanec David Rath. Připraví se Jiří Dolejš.

Poslanec David Rath: Dámy a pánové, já bych navázal. Já teda se musím osobně přiznat k jedné slabosti a tou je slabost při hodnocení pana ministra Kalouska, protože – pane ministře – já vás za slušného člověka skutečně považuji. Je to neuvěřitelné, ale je to tak. (Hlasitý smích v sále.)

Místopředseda PSP Lubomír Zaorálek: Klid v sále. Pan poslanec Rath neřekl nic urážlivého. (Opět spontánní výbuch smíchu.)
Prosím.

Poslanec David Rath: Pravděpodobně, jak říká tady pan poslanec Benda, je to jedna z nejurážlivějších a nepravdivých vět, která zde zazněla ve sněmovně. Takže dámy a pánové, pan ministr Kalousek by se nad tím měl hluboce zamyslet, že ho tady pomlouvají a urážejí jeho koaliční partneři. Nicméně k merituu věci.

Dámy a pánové, já se do značné míry divím panu premiéru Nečasovi, že mu stojí za to (salva smíchu v sále), že mu stojí za to stát v čele vlády, která se nechá doslova vydírat jednou malou stranou, která vznikla jako podnikatelský projekt. Že i dneska se můžeme dočíst, že Věci veřejné říkají: My tuto vládu nepotopíme. Ovšem – je to s jistou rezervou, či zadními vrátky. To znamená, vrátíme se k tomu za měsíc, za dva, za tři a budeme my, kteří budou účtovat.

Čili dámy a pánové, my tady máme silnou politickou stranu ODS, kterou

jsem měl, ač k ní mám velké výhrady, za sebevědomou, která se chová jako malý zkopaný psík. Prostě křučí a dožaduje se pomoci od podnikatelského projektu, který do politiky vůbec nepatří.

Když se podíváme zpátky, tak tady to už zaznělo, pan Vít Bárta v podstatě si vymyslel ve spolupráci s některými lidmi z ODS z Prahy a s některými podnikateli z Prahy – někdy se stává, že děti přerostou své rodiče, a tohle je přesně ten případ, kdy určité vlivné podnikatelské kruhy v Praze navázané na Občanskou demokratickou stranu v Praze stvořily Věci veřejné, respektive současné Věci veřejné. Vít Bárta to uchopil skutečně s velkým podnikatelským elánem a vytvořil si i základní programový dokument v takové té manažerské řeči, v tom novém pojetí, který jde nazvat s jistou licencí něco jako „Můj boj“, boj Víta Bárty za novou politiku. Tou novou politikou, jak on se tam přiznává v tom materiálu, je skoncovat se starými pořádky.

Chtěl bych se zeptat pana premiéra, jak tomu rozumí, protože i on je součástí nějakých starých pořádků. My všichni jsme součástí starých pořádků, tedy jakési staré zahánějící demokracie, která není tak stará, u nás trvá dvacet let. A pan Vít Bárta tam přichází a říká: Přece se musí něco zásadně změnit, musí přijít něco zásadně nového. Vždyť v řadě okolních zemí k takové jakési nové revoluci skutečně došlo. A teď si vypracoval plán, jak postupnými kroky pomocí sledování, zastrahování, vydírání prostě získávat co nejvíc moci.

Já se docela divím. Víte, my jsme tady byli svědky, kdy tady velmi přesvědčivě hovořila tehdejší předsedkyně klubu Věcí veřejných. Člověk by až zasl, jak se rychle změnila. Co bylo tím důvodem? Důvodem byla štěnice, kterou našla ve své ložnici? Teď tady stejně naléhavě a přesvědčivě hovoří paní nová předsedkyně. Prostě jedna padla, druhá na její místo – nebo respektive jedna dezertovala a zradila, druhá na její místo nastoupila.

Paní kolegyně Peake prostřednictvím předsedajícího, už jste si prohlédla svoji ložnici? Teď se tomu smějete. Jsem zvědav, jestli byste se tomu smála, kdybyste tam skutečně našla zařízení, které vás bude odposlouchávat.

Já nevím, jestli si všichni uvědomujeme, kam jsme se dostali. Mě nikdo nebude určitě podezírat z nějaké náklonnosti k bývalé předsedkyni klubu Věcí veřejných. To v žádném případě. A názorově jsme se nikdy neshodli. Já si myslím, že ona dokonce do politiky nikdy nepatřila. Nicméně v tomto se jí musím zastat, protože to je skutečně něco naprosto neuvěřitelného. A vůbec je šokující, že ten zbytek poslanců Věcí veřejných se tváří, jako by o nic nešlo. To vy myslíte, že to tam vpašoval pan kolega Tluchoř, s kterým, jak jsme se mohli dozvědět, možná ložnici někdy sdílela? Takže myslíte si, že to tam vpašoval on? Anebo platí to, co tady řekl váš kolega pan poslanec

před chvílí, který hovořil o tom, jak je ve vaší straně běžné se špehovat, nadržovat, udávat?

Dámy a pánové, dneska skutečně čelíme určitému pokusu možná na první pohled úsměvnému, neumělému, ale je to pokus o útok na fungování a principy naší demokracie. To chceme skutečně žít v zemi, kde se vzájemně budeme všichni nadržovat, dávat si štěnice do ložnic, sledovat se? A pak budeme vyhodnocovat, jestli se to hodí nebo nehodí, a jestli tedy přímý přenos z ložnice paní předsedkyně, bývalé předsedkyně klubu, pustíme novinářům teď, nebo za týden, nebo za měsíc? A co z toho pustíme? Jestli tam pustíme jenom část, která se týká toho pána či jiného pána, nebo úplně něčeho jiného? Prostě to jsou naprosto zruďné věci, kterým musíme říct jasně ne.

Ale to nemůžeme přece říct tím, že tito lidé zůstanou součástí vlády, součástí vládní koalice. To je prostě útok na samu podstatu fungování našeho systému.

Já jsem šokován, že prezident republiky to přejde takovým nonšalantním: „To jsem nečet, to jsem neslyšel.“ Asi pan prezident, když něco si nepřečte nebo neslyší, tak má pocit, že to neexistuje. Bohužel to tak není, existuje to, i když si to pan prezident nepřečte, byť se mu to nemusí líbit.

Bohužel ten rozměr ohrožení demokracie není jen v tom, že máme jednu bezpečnostní agenturu převlečenou za politickou stranu, která zasedá spolu s dalšími stranami ve vládě. Ale pan premiér Nečas k mému velkému údivu, když bojoval s jednou bezpečnostní agenturou, tak do vlády přizval druhou. Asi mu jedna nestačí. Asi myslí, že těch sledovaček, štěnic a donášení a komplotů máme málo v naší politice, tak si přizval ještě další bezpečnostní agenturu pana Kubiceho. Takže na jedné straně sedí bezpečnostní agentura ABL, reprezentována pány Johnem a dalšími, na druhé straně sedí druhá bezpečnostní agentura, pana Kubiceho. Teď se musíme ptát, jestli ty bezpečnostní agentury spolu budou spolupracovat, a otázka – pan Kubice by tady třeba mohl říct, jestli s ABL někdy spolupracoval, jestli pro ně někdy něco dělal v minulosti a jaké mají vztahy, abychom věděli, jestli budou nás všechny špehovat a vyrábět na nás kompromateriály v synergii, tedy ve spolupráci bratrské, anebo jestli to bude válka bezpečnostních agentur a můžeme my ostatní mít chvíli pocit klidu, protože se zatím budete likvidovat mezi sebou. To znamená, budete se víc trumfovat, kdo koho víc nahraje, nafotí a zdiskredituje rychlejší kauzou. Bylo by to zajímavé vědět tedy, jestli teď se vrhnete všichni ve spolupráci na nás s tím špehováním a likvidací a vyráběním těch různých údajných kauz, anebo jestli chvíli strávíte čas, že si půjdete sami sobě po krku a budete na sebe vytahovat v přímém přenosu různé špinavosti. Myslím si, že pan Kubice by to tady měl říct, jaké jsou jeho vazby a vztahy a známosti k ABL a abelistům obecně a k těmto věcem.

Druhá zajímavost tohoto rekonstruovaného kabinetu je právě, řekněme, angažmá pana Kubiceho. Já jsem si říkal, Česká republika je země skutečně nevidaných možností, ale to, že mě překvapí tímto způsobem, to jsem tedy nečekal. Proč?

Víte, pane ministře Kubice – teď už jste ministr, to jsem skutečně nikdy nevěřil, že něčeho tak absurdního se dočkám – víte, pane ministře Kubice, vy možná ani nevíte, co jste udělal špatně. Možná si to neuvědomujete, nechápete, proč na vás furt někdo útočí a proč vás někdo pomlouvá. Vždyť vy jste dělal asi to, co jste možná myslel, že děláte to nejpoctivější. Ono se někdy říká nevědomost hříchu nečiní, ovšem člověk by to nečekal u vysoce postaveného státního úředníka, potažmo ještě tzv. elitního policisty. Víte, pokud – a vy u té policie pracujete a měl byste být tedy aspoň profesionál, čili dobře víte, že policejní spisy jsou často plné blábolů, které různé posbíráte nebo jste posbírávali nebo sbíráte, různých archivů Mrázků, pomluv domovnic. Ale to, aby se všechny tyto odpadky, kde třeba může být napsáno, že Kubice je sprostý zloděj, případně i vrah – to tam klidně v nějakém spisu najdeme, že to o vás někdo třeba do nějakého odposlechu řekl, já to třeba s oblibou do telefonu říkám, čili pokud mě policie někdy odposlouchávala (smích poslanců ČSSD), tak to tam jistě má jako operativní zjištění, protože říkám, že jste sprostý zloděj a vrah (smích poslance Ratha) a že pro to mám nějaké tajné důkazy – samozřejmě je to nesmysl (poslanec Benda mimo mikrofon: „Tak to neříkejte.“) Ale samozřejmě, pokud takto nadržáváte a dáváte si to do těch spisů, tak to tam může být a někdo někdy to může vytáhnout a prostě na kohokoli použít.

A tohle vy jste prostě udělali. Sesypali jste páté přes deváté, co se ho dílo na tehdejšího premiéra, to se použilo, co tam bylo třeba na Langeru a další, no tak na to jste decentně zapoměli, přece do té zprávy se nevejde všechno, to všichni pochopí, to nejde přece opsat všechno, takže něco se napíše, něco se zamlčí, něco se zapomene... Pak jste nasadil vážný výraz a pár dní před volbami jste vyrazil do Sněmovny s tím, že máte šokující zjištění, které jste v těch spisech už měli několik let – některá. Zajímavé, že jste se probudili asi tři dny před volbami. Tak buď jste svoji práci dělal velmi ledabyle a kašlal jste na to mnoho měsíců, možná let, a měli vás vyhodit za neschopnost, anebo jste to skutečně udělal účelově. A měl byste tady říct – a já se vás tady na to budu ptát i v interpelacích, proč jste použil jen některé údaje, proč jste tak slepili páté přes deváté a proč jste to udělali takhle spektakulárně. Čili vy jste udělal něco, co tady zase nikdo neudělal za celou dobu novodobé historie. Vy jste prostě zneužil policii, naprosto zneužil policii, tím jste ji znevěrohodnil. Pro mě od té doby je policie a veškeré její zjištění naprosto nevěrohodné. Pokud nejsou pak dokázány soudem a ještě v mnoha instancích, tak mám pocit, že jsou to podobné bláboly, které jste prostě tady sepsal a s vážnou tváří vysokého policejního

důstojníka donesl do Poslanecké sněmovny. To je podle mého soudu jednoznačně porušení veškerých pravidel, veškerých norem – nejenom etických, ale i zákonných. To je takové zneužití pravomoci veřejného činitele jako už málo co. A pak jenom shodou okolností prostě to uniklo a byla z toho mediální kauza a vy jste se tvářil: Já nic – já muzikant. Já jenom byl znepokojen, protože po dvou letech jsem se podíval do spisů, a ejhle, co jsem tam neviděl, strašná zjištění, jako na tehdejšího premiéra, tak jsem z toho skoro jako Kubice omdlel a nemohl jsem počkat ani den a musel jsem s tím běžet do Poslanecké sněmovny. No to já samozřejmě už za to vůbec nemůžu, že to tam nějaký zlovolný poslanec jen tak zapomněl otevřené na stole a novináři si to mohli nafotit, nafilmovat a dokonce jeden to poslal, mizera jeden, do Českého rozhlasu. – No prostě s tím jste přece vy vůbec nemohl počítat.

Takže, dámy a pánové, to bylo takové zneužití policie, a hlavně, vy jste tu policii poškodil tím, že jste ji zatáhl do volebních bojů, do politických šarvátek, a poškodil jste její pověst na strašně dlouho dopředu. Všichni příslušníci toho sboru by vás teď měli mít velmi neradi – a vy jste jejich resortní ministr. Jste resortní ministr, který pošpinil jméno policie jako nikdo před vámi, a doufám, že nikdo po vás. Udělal jste něco, co je neodpustitelné. A kdybyste měl trochu cti v těle, tak někam zalezete sto sáhů pod zem, a ne že tady vylezete a budete se tvářit, že jste ministr této vlády. Vy jste ostuda této vlády! Neuvěřitelná ostuda!

Ale dobře, pověst policie je jedna věc, ať se s tím policisté vyrovnají, jak chtějí. Ale milý pane ministře Kubice, jak se srovná vaše svědomí s těmi několika – a já to nazvu sociální vraždy – kterých jste se osobně účastnil? Jak se třeba vaše svědomí srovná s tím, že jste třeba zlikvidovali paní Jourovou? Milý pane, já tohle někomu udělat – to se rovná tomu, jako kdyby lékař někoho zabil. Vědomě. Vy jste to neudělal z nedbalosti nebo že jste něco přehlédli. Prostě vy jste se vědomě podíleli na sociální vraždě několika lidí a já jako ilustraci připomenu příběh paní Jourové. Náměstkyni ministra pro místní rozvoj, která se vracela z jednání v Bruselu, jste spektakulárně nechali prostě s vašimi zakuklenci zatýkat na letišti! Viděl jste film Jak ulovit milionáře? Tam si z vás dělají legraci. Jak prostě tam vtrhává ta policie několikrát v těch kuklách, křičí „Policie, policie!“ a míří na pány v kravatách, kteří nejsou ozbrojeni. Tak vy jste tohle udělali s jednou ženskou, která ještě v té době byla náměstkyní ministra.

Na podkladě čeho jste na ni poslali taková komanda a počkali, až tam budou televizní kamery, až to všechno pěkně natočí? Na podkladě toho, že jeden pán, starší pán, starosta, říkal v jakési hospodě, říkal něco jako: a-bysme tu dotaci dostali, tak musíme dát milion Věře. (Důrazně:) Na podkladě tohoto kecu vy jste tu ženskou nechali zhruba dva měsíce hnit ve vazbě! Já bych vám přál ty dva měsíce ve vazbě! Vy byste tam měl za ni

si teď jít dva měsíce sednout a vyzkoušet si to na vlastní kůži, abyste věděl, co to je. Já tu paní v životě neviděl, resp. potkal jsem ji až potom, ale to je čistě lidský příběh a mně to vadí jako doktorovi, mně to vadí jako člověku. Jakým způsobem vy se chováte. Tady někdo kritizujete StB, ale vy jste měl a máte metody estébáků! Já se nebojím to říct. To jsou metody Státní bezpečnosti, které používala za minulého režimu. Hnusné, odporné šikanování a trápení lidí! Lidí, kteří se nakonec ukážou jako naprosto nevinní! Mě by zajímalo, jestli máte trochu svědomí v těle, jestli máte nějaké svědomí, jestli aspoň vás to občas budí, kolika lidem jste třeba zničil život. Já jako lékař bych se s tím nikdy nesrovnal, mít za sebou tolik poškozených a zničených životů.

Výsledek je, že tento člověk, který by v normální demokracii se zodpovídal za zneužití pravomoci veřejného činitele, který by se zodpovídal za to, že zničil životy a kariéry řadě lidí bezdůvodně, kdy na podkladě nějakých, řekněme, keců nebo nepřímých důkazů, chcete-li – prostě pošlapali jste opět základní principy demokracie vůči lidem, kterými jsou třeba presumpce neviny. To byl jediný váš způsob práce. Prostě někoho zavřít do vazby s tím, ať změkne, a pak se přizná i k tomu, co neudělal. Ano, estébácké metody! Vy jste používali estébácké metody a vy jste ten útvar řídil a nesl za tyto metody plnou, jak profesionální, tak lidskou zodpovědnost.

Dámy a pánové, a to je nová posila této vlády!

Chtěl bych se zeptat pana premiéra, jestli to myslí vážně, nebo si z nás všech dělá legraci. Pokud si z nás, pane premiére, děláte legraci, tak je to hodně nepovedený a hodně černý humor. (Potlesk.)

Místopředseda PSP Lubomír Zaorálek: Stanislav Křeček se hlásí s faktickou, dvouminutovou.

Poslanec Stanislav Křeček: Dobré odpoledne, dámy a pánové. Také já mám tisíce důvodů pro to, že budu hlasovat pro vyslovení nedůvěry této vládě. Ale proto, aby ta naše debata zachovala alespoň zdání serióznosti, abychom argumentovali skutečně věcně, tak bych vás chtěl ujistit, že podle názoru Nejvyššího správního soudu rozhodnutí 1AFS90/2001 ze dne 23. února letošního roku se pan kolega Bárta nedopustil žádného trestného činu ani přestupku, protože na půjčky v hotovosti se limit stanovený zákonem nevztahuje.

Místopředseda PSP Lubomír Zaorálek: Dalším přihlášeným je pan poslanec Jiří Dolejš a připraví se Stanislav Grospič.

Poslanec Jiří Dolejš: Děkuji za slovo, pane předsedající. Dovolte i mně, abych ve vši stručnosti připomněl některé parametry vládnutí za po-

sledních deset měsíců, protože tyto parametry jsou pro mě rozhodujícím důvodem, proč dneska – věřím tomu, že to bude dneska, že to nepřetáhneme přes půlnoc – budu hlasovat pro nedůvěru vládě.

Já jsem samozřejmě očekával, že dnes se tady bude hodně kádrovat, kádrování je veselá činnost. Bohužel to, co se říká, to není příliš nových věcí, protože čtenáři bulváru se s tím mohli seznámit ať v poloze objektivní, či subjektivní. A musím říct, že když mluvím s lidmi na ulici, tak už je to přestává bavit. Ti lidé jsou udeptaní svým životem, a aby řešili, na koho vlezlo jaro a kdo ho přitom fízloval, tak to je skutečně velmi, velmi nezajímá. Já chápu, že když moc je v úzkých, tak se uchyluje k určitým metodám, a že určitý druh médií to s potěchou komentuje. Koneckonců policejní práce, ať již ta legální, nebo ta méně legální, provází lidstvo dějinami a samozřejmě jsou tady takové vzory jako ministr Bonapartovy vlády Joseph Fouché, který vybudoval velmi vlivnou policii a těmito metodami pracoval. Jsou tady i méně populární jména jako maršál Berija Lavrentij Pavlovič, který také pracoval těmito metodami. Nejsem si jist, jestli chceme se dorovnávat s těmito vzory. Já se obávám, že by z toho byl zase jenom takový ten český trapný nepodarok, jak říkají naši bratia Slováci. Zkrátka, že si myslím, že tyto metody ukazují na slabost a že v tom kádrování to není. Protože to je důsledek a nikoliv příčina.

V čem já vidím hlavní příčinu. Troufnu si říct, že tato vláda, která usedla do svých křesel s mandátem, který tady snad vláda za posledních dvacet let žádná neměla, musela svým příznivcům připravit velké zklamání, protože tento mandát nepřinesl stabilitu, a dokonce ani to pravicové pojetí reformem, které logicky levicová opozice kritizovala, ani to se této vládě nedaří. Zkrátka místo aby vládl, tak se začali přít. Ten spor byl v podstatě o dělení kořisti. Tato vládou není vládou odpovědnosti. Tato vláda není vládou protikorupční. Tato vláda je vládou, která chce dokrást, co tady zbylo ještě po těch dvaceti letech, a kolonizovat veřejný sektor, veřejný prostor, aby i tyto zbytky mohly být kontrolovány někým jiným, a ne občany této země.

Co je problémem, věřit této vládě, pokud dnešek toto aprílové hlasování přežije, věřit jí do budoucna? Především že neprokázala schopnost pozitivní práce. Slyším jenom reformní rétoriku. Absentuje reálná hospodářská politika, i když někteří ministři se nám tady prezentují jako odvážní skauti, kteří našetřili něco málo korunek, samozřejmě ne z vlastních kapsy, a někteří vystupují v roli ochránců, ochránců boje s mafií, ale bohužel v podobě směšných maskotů. V kořenech této impotence je oligarchizace ekonomie a od ní se odvíjející oligarchizace politiky. Pokud si toto neuvědomíme, tak nenajdeme recept na omezení jak apetýtu starých dinosaurů, tak apetýtu nových chobotnic.

Nyní se vláda, která zpytlíkovala jakous takous dohodu, snaží politickým

mediálním marketingem uklidnit veřejnost. Vždyť se vlastně nic neděje. Jediné, co nám hrozí, je možná ten řecký bankrot. Ale opakovaný vtíp není vtípem. Možná, že většina občanů už pochopila, že to, co bylo použito před volbami, teď už nezabere a spíše že bychom si měli říct, jak bránit české zájmy v evropském prostoru, protože ty bankroty hrozí jinde, ale dopadnout na ekonomický rozvoj mohou přesto. Jestli tedy nejde o odvážné reformy, tak o co jde.

Formální rekonstrukce vlády znamená jenom to, že se neřeší podstata a že se nám v dohledné době vládní krize zopakuje. Troufl bych si odhadnout, že tak do třešně. Omlouvám se za tu třešňovou prognózu, víte, že KSČM má ve znaku třešně, ale já bych skutečně viděl, když začnou dozrávat ty první třešně, že jsme tady nanovo. A že pokud v základech vládních reforem je tolik zaminovaných problémů, tak bude velmi zajímavé sledovat, do jaké míry tato vláda bude odvážná a dodrží slib, který řekla, tzn. že hlasování o těchto reformách spojí se svou důvěrou.

Tato vláda reformy připravovala bez ohledu na názor opozice. Přitom jsou to reformy, které budou zásadně a dlouhodobě ovlivňovat tuto zemi. To je samozřejmě chyba, i když silou se dá dokázat všechno. Jak říkal jeden bývalý ministr vlády tuším za Stranu zelených, silou. Zkusíte to na nás zase silou, dobrá. Ale vždyť vy neplníte ani vlastní programové prohlášení.

Jak dopadlo rozpočtové řeznictví pana ministra financí? No, nepomohlo tomu deficitu zas tolik, jak se nás tady snažil přesvědčit. Letošní inkaso daní z příjmů je za úrovní loňského roku. Čili zkrátka aniž by se splnil plánovaný deficit, tak se podvázal ekonomický růst. A ta smyčka se logicky kolem veřejných financí utahuje.

Oč se měl opírat hospodářský zázrak nové ekonomické politiky nové pravicové moderní vlády, která se prezentovala nejenom děvčaty z kalendáře, ale i progresivními manažery? No, slibovali, že ekonomika bude tažená inovacemi. Bohužel realizace tohoto konceptu v nedohlednu. A jak chceme čelit stále tvrdším podmínkám na evropských a světových trzích? Starý recept. Zvyšovat konkurenceschopnost na základě snižování nákladů práce. Jako by už dnes česká práce nebyla málo placená a nezaostávala za srovnatelnými zeměmi. To, že tím podvážeme kupní sílu obyvatelstva a že tím vlastně znovu podvazujeme ekonomický růst, netřeba myslím opakovat.

Třetí nesplněný slib – daně. Vláda slibovala, že daně, daňové břemeno, nebude zvyšovat. Realita? Povodňový desátek, připravené zvyšování DPH, a samozřejmě pokud jde o progresi, která by mohla být fiskálně neutrální, tak toho se tato vláda bojí jak čert kříže. Čili mají hospodářskou politiku této vlády táhnout prostí daňoví soumaři, tzn. řadoví poplatníci, protože se ulevuje pouze těm bohatším, kapitálově silnějším.

Čtvrtý nesplněný slib nebo nesplněné sliby – kalendář dalších reforem. Když se podíváme na to, jak vypadá první fáze důchodové reformy, zjistíme, že kompromis, který byl připraven, tedy dobrovolný opt-out, vlastně nesplňuje ani zadání těch pravcových reforem, protože dobrovolníků, kteří by dali své peníze do tohoto systému, je tak málo, že samotní iniciátoři, tedy kapitálové fondy, se toho obávají, a zdá se, že dohoda na tomto pojetí důchodové reformy může být velmi, velmi ohrožena. A podobně je tomu se zdravotnictvím, kde zásahy do systému odvodů vezmou z pojišťovacích systémů nemalé miliardy. Čili nikoliv včasné a kvalitní připravení reforem, ale rozvrtání systému, který tady dosud je, i když s ním samozřejmě nemůžeme být spokojeni.

Pátý slib. Dát potřebné prostředky na podporu programu bydlení. Výsledek? Realita? Ve Státním fondu rozvoje bydlení peněz je i nadále pomálu, zato se omezuje podpora stavebního spoření a daňové úlevy na hypotéky. To je realita.

Poslední, abych těch příkladů nedával nekonečné množství, i když je jich tam opravdu hodně, tak do šestice, to jsou evropské peníze. V dobách, kdy nevíme, jak se bude vyvíjet česká ekonomika, v dobách daňových zmatků a daňových úniků jeden ze stabilních příjmů je příjem z evropských fondů. Slibovalo se, že se narovná dluh, který tady byl, že budeme lépe čerpat evropské peníze. Realita je taková, že skluz se rozhodně nedohání, naopak v některých vybraných případech hrozí orgány Evropské unie, že pozastaví výplatu peněz. Připomínám problém životního prostředí nebo známé regionální programy na severu Čech.

Vláda se pyšnila tím, že je vládou pro podnikavé, tvořivé lidi, vládou podnikatelů. To samo o sobě by nebylo špatné, pokud by podpora podnikání pomohla rozjet ekonomiku, a tedy i blahobyt nás všech. Ale vláda nepodporuje běžné drobné podnikatele. Vláda se prostě dostala do vleku velkých podnikatelských lobby, v podstatě funguje jako marionetky těchto zájmů. A tím nenarážím vůbec na jakousi sektu ABL pouze, to by bylo velmi jednostranné, protože samozřejmě velkých ekonomických zájmů je tady povícero. Myslím si, že přibít na kříž jednu z koaličních stran by bylo nespravedlivé vůči koaličním partnerům. Koneckonců je tady Omnipol, Viamont a další a další firmy, které usilovně pobíhaly kolem ministrů jiných koaličních stran. A myslím si, že podezření, že ty zájmy jsou velmi úzké, je více než jisté.

Takže co s tím? Nestačí jenom dát nedůvěru této vládě. Zdá se, že je třeba důkladněji přerýsovat politický půdorys této Sněmovny a zpřetřhat některé vazby. Je tady takové tradiční české řešení. Kdysi, před mnoha staletími, o něm mluvil reformátor církve mistr Jan Hus. Kdysi se vyjadřoval o prelátech nereformované církve, kteří se zajímali především o světské statky, o desátky, že se rvou jak psi o kost. A navrhl prosté a lidem srozumitelné řešení: Seberte jim tu kost, oni přestanou.

Sebrat vládě, ministrům této vlády, jejich kost je jednoduché. Kdo se bojí opozice, ten se bojí o pozici. Tak pojdte k volbám a uvidíme! A jestli to chcete odkládat, je jasné, že tu kostičku z ruky nechcete pustit, že se o ni budete dál rvát a pravděpodobně nejpozději v červnu jsme tu nanovo. Děkuji. (Potlesk poslanců KSČM.)

Místopředseda PSP Lubomír Zaorálek: Stanislav Grospič, připraví se Roman Sklenák.

Poslanec Stanislav Grospič: Děkuji, pane místopředsedo. Vážené kolegyně a kolegové, když proběhly parlamentní volby do Poslanecké sněmovny minulý rok v květnu, ani jedna ze současných vládních stran nebyla vítězem těchto voleb. Přesto součtem svých hlasů dala dohromady velice rychle pohodlnou koalici 118 hlasů a tak trošku opilá vítězstvím rádo-by pravice se alespoň verbálně ujala realizace programových cílů.

Když se v Poslanecké sněmovně v srpnu projednávalo programové prohlášení vlády, byla to právě Komunistická strana Čech a Moravy, která upozorňovala na plytkost vládního prohlášení, na jehož základě se vláda ucházela o důvěru. Poukazovali jsme na to, že nikoliv pro 10 mil. obyvatel České republiky, nikoliv pro oněch 5,268 mil. voličů, kteří šli k volbám, ale ani pro těch 2,5 mil. voličů, kteří dali hlasy sem k vládním stranám, není tento program zaměřen, ale že odpovídá ve své podstatě pouze 180 tis. nejbohatších a možná bankám, zahraničnímu kapitálu a možná i těm transatlantickým vazbám nebo Evropské unii, pro něž byl vlastně koneckonců předložen.

Vláda dokázala vskutku nemožné, když vzápětí, ani ne dva měsíce poté, co získala důvěru, vehnala do ulic zaměstnance veřejného sektoru. Vláda také velice rychle ukázala, jak si představuje řešení problémů hospodářské krize a sociální situace v České republice. A byla to tato vláda, která, přestože ve svém vládním prohlášení a všemi ústy ve vzácné shodě všech svých ministrů i představitelů vládních stran hovořila o korupci, od počátku začala řešit problémy korupce přímo ve svých řadách. A koneckonců byla to také korupční kauza, která přivedla tuto vládu a tuto Poslaneckou sněmovnu k tomu, že 21. prosince loňského roku bylo hlasováno o důvěře této vládě. Není bez jakýchkoliv tajností, že právě prezident České republiky svou vahou a za použití institutů ústavy, které jemu jsou dávány, se zapřičinil o to, že vláda ustála toto hlasování a koalice udržela svou soudržnost.

Současná vládní krize má několik rozměrů. Zcela určitě onen sociální, který kulminuje v České republice, který ve své realitě představuje téměř více jak 2 mil. lidí na hranici chudoby a trvalou, a dnes již to tak můžeme říci, více jak půlmilionovou armádu nezaměstnaných. Také je potřeba říci i

definitivní ztrátu zřejmě pracovních příležitostí, které ani při překonání hospodářské krize nebudou obnoveny, protože současná vláda a vládní elita na tom nemá naprosto žádný zájem a trh je nepotřebuje.

Je také pravda, že tato krize má ten druhý rozměr. Politický. A tady je vidět, jak lehce se dá manipulovat i se slovy demokracie. 3. dubna tohoto roku byla skrytou nahrávkou poslance Věcí veřejných Jaroslava Škárky odhalena nečistá praktika financování uvnitř Věcí veřejných. Vít Bárta rezignoval na křeslo ministra dopravy a premiér Petr Nečas kauzu využil a požadoval i odchod Radka Johna a Josefa Dobeše. Sdělovací prostředky si začaly klást otázku a podsouvaly ji veřejnosti, zda padne vláda. Místopředseda Věcí veřejných Jaroslav Škárka v rozhovoru pro týdeník Respekt tehdy řekl, že dostává od ministra Víta Bárty peníze za loajalitu a mlčení o financování strany. Při konfrontaci s novinářem Lidových novin však Škárka obrátil a nejprve tvrdil, že si historku vymyslel a že celý záznam byl nahráván, a proto tak učinil. Následně 4. dubna šéf Věcí veřejných Radek John označil Škárkovy řeči za idiotské a premiér Nečas za ODS vzkázal, že pokud by se tato tvrzení ukázala jako pravdivá, byla by to velmi vážná situace. Nicméně doba kvapila a události překotně zahlcovaly naši politickou scénu i českou veřejnost. 7. dubna šéfka poslaneckého klubu Věcí veřejných Kristýna Kočí a její protějšek za ODS Petr Tluchoř se setkali s premiérem Nečasem v Kramářově vile a řeč měla být o tom, kolik poslanců Věcí veřejných by podpořilo setrvání kabinetu. Radek John označil situaci za vnitrostranický puč a Kočí se přidala ke Škárkovi a podala na Bárta trestní oznámení. Podle jejích informací dostala od Bárty prý půl milionu, načež poslanec Huml oznámil odchod z klubu.

Když 10. dubna Lidové noviny zjistily, že se premiér Petr Nečas – tak to alespoň uvedly – chystá v pondělí k prezidentu Václavu Klausovi se třemi variantami řešení vládní krize a že jednou z možných variant by mohly za určitých okolností být i předčasné volby, zareagoval na to pan prezident velice zajímavě, ale v duchu svých předchozích invencí. Prezident Václav Klaus prostě zopakoval, že změny ve vládě posvěť až poté, co mu Petr Nečas přinese na stůl řešení současné vládní krize. A Nečas po jednání grémia ODS na Hrad vzkázal, že by měl respektovat ústavu a odvolat ministry. Věci veřejné se v tento fakt postavily za Občanskou demokratickou stranu.

Hovořím tady o tom proto, že je z celé této politické kauzy evidentní, že její podstata, byť je to pobuřující, nespočívá ani tak v oné korupci, nespočívá jenom v kupčení s politickými mandáty, s uplácením politických stran, s lobbováním a s propojováním lobbingu do věcí správy tohoto státu, do veřejné správy, výkonu vládní moci i moci zákonodárné. Podstata spočívá také mimo jiné v tom, jak účelově se v České republice vykládají ústavní instituty a jak účelově se manipuluje s mocí.

Nejde v tomto případě o prvek ojedinělý. Všichni máme v dobré paměti – i česká veřejnost – jak se Ústavní soud postavil k případu předčasných parlamentních voleb v roce 2009. Rozhodnutí Ústavního soudu, nikoliv věcné, nikoliv právní, ale politicky účelové, nebylo v tom případě ojedinělé. Ukázalo však na samu podstatu politické moci současné společnosti. A tak hovořili-li zde někdo o vážné vládní krizi, pak musíme jako komunisté říci, že jsme hluboce znepokojeni růstem autoritářství v České republice, zneužíváním ústavních institutů a jejich účelového výkladu.

Jestliže hovoříme o podstatě tohoto zneužívání, o politické korupci, která dnes tak vášnivě tady zaznívá v Poslanecké sněmovně, pak je potřeba si uvědomit prostou pravdu. Tuto korupci s sebou přinesl obnovený kapitalismus v České republice. A přinesly ji zejména kuponová privatizace a restituce, které za každou cenu, bez ohledu na podtext právního řádu, bez ohledu na dodržování právní jistoty, chtěly vytvořit vrstvu movitých občanů, politickou oporu změn, které se udály v České republice, a dovolily prorůstání zločinu a korupce do všech sfér české společnosti.

Jestliže zde hovoříme o ABL, o panu Vítu Bártovi, pak je potřeba poukázat ještě na jeden vážný moment, který se v České republice objevil. Počet zaměstnanců v soukromých bezpečnostních agenturách dosahuje oficiálně počtu 52 tisíc lidí, podle expertů minimálně 70 až 75 tisíc lidí a podle některých odhadů téměř 100 tisíc lidí. Jestliže je takto vážně ohrožena demokracie, jestliže vláda dokáže zcela účelově nerespektovat veřejné mínění, za každou cenu, a priori v honbě a ve vidině privatizace veřejných služeb, důchodového systému, v otázkách zastropování sociálních a zdravotních příjmů, v otázkách zatížení společnosti zvýšenou daní z přidané hodnoty a uvolněním regulace nájemného se snaží udržet u moci, pak se naskytá otázka, zda tato soukromá armáda bezpečnostních služeb, převyšující ve svém součtu ozbrojené síly České republiky i policii a Hasičský záchranný sbor, nebude jednou jejich protagonisty použita ke zcela jiným účelům. Zda České republice nehrozí vážné nebezpečí fašizace, které zažíváme v autorizaci současné vládní moci.

Komunistická strana Čech a Moravy nepotřebuje, aby tato vláda, tato vládní koalice, skládala účty komunistické straně, ale myslíme si, že je potřeba, aby složila své účty občanům. Jestliže tato vláda nedokáže respektovat ani takové jednoduché věci, jako je jednání Rady hospodářské a sociální dohody, tedy tripartity, jestliže tato vláda válčuje jak parní válec své reformy a mění stanoviska ústy svých ministrů ze dne na den k jednotlivým vážným otázkám české společnosti, pak nemůže mít důvěru nejen komunistické strany, ale ani většiny v naší společnosti. V současné situaci je jisté, že vládní strany, oslabeny o několik poslanců, jsou jednotné v podpoře své vlády. Zcela určitě toho dosáhnou.

Komunistická strana Čech a Moravy však varuje před oním růstem

autoritářství, fašizací české politické scény a považuje za jediné řešení odchod této vlády a vypsaní předčasných voleb. Tato vláda nemůže dostat důvěru Komunistické strany Čech a Moravy. Nedostala ji při obhajobě programového prohlášení, nedostala ji při korupční kauze, která jí otřásala v listopadu a prosinci loňského roku. My nebudeme hlasovat pro důvěru této vládě. (Potlesk z řad poslanců KSČM.)

Místopředseda PSP Lubomír Zaorálek: Ano. Požádám pana poslance Romana Sklenáka. Připraví se Miroslav Grebeníček.

Poslanec Roman Sklenák: Vážený pane předsedající, vážení členové vlády, kolegyně a kolegové, v rozpravě k vyjádření nedůvěry vládě před čtyřmi měsíci jsem zde řekl, že přídomek této vlády, vláda boje s korupcí, je jen cynickým výsměchem. Jsem toho názoru, že v těchto dnech je cynickým výsměchem už samotná existence vlády. Zejména z důvodů nekonečné řady asociálních kroků a snahy o zprivatizování státní správy by měla tato vláda skončit. Bohužel v této Sněmovně je zřejmě stále ještě většina těch, kteří touto bezohlednou a arogantní cestou chtějí jít. Ale domnívám se, že i pro ně by se postupem času mělo stát nepřijatelné pokračování vládní spolupráce se subjektem, který se nazval politická strana Věci veřejné.

Nyní je již zcela zřejmé, že Věci veřejné nejsou standardní politickou stranou. Tento subjekt uspěl ve volbách jen proto, že lidé uvěřili, že jeho kandidáti jsou etalony ctnosti a že budou politiku dělat nějak jinak a lépe. Faktem je, že oni ji tak nějak jinak dělají, ale bohužel ne tak, jak slibovali a jak si občané představovali. Ve světle událostí posledních týdnů vyvstávají zcela legitimní otázky, zda je tato strana skutečně demokratická a zda bude její setrvání u vládní moci pro naši demokracii přínosem, či naopak. Nebudu se pouštět do interpretace událostí posledních týdnů, ale rád bych zmínil a dal do souvislosti několik faktů o fungování Věcí veřejných.

Upřímně řečeno, není úplně slušné, aby člen jedné politické strany komentoval fungování a vnitřní záležitosti strany konkurenční, nicméně v tomto případě mám pocit, že se k nim vyjadřovat můžeme a možná i musíme. Z mého pohledu je nejpozoruhodnější a naprosto nestandardní skutečností, že o přijetí nových členů Věcí veřejných nerozhodují organizace, do kterých se uchazeč o členství hlásí, jak je ostatně obvyklé v jiných demokratických politických stranách, ale o přijetí kohokoliv do strany Věci veřejné rozhoduje patnáctičlenná rada, jejíž většina členů sedí v tomto sále. Ještě jednou to zopakují: 15 lidí rozhoduje o tom, kdo se stane, či nestane členem vládní strany Věci veřejné.

Zajímavé je rovněž to, že o personálních otázkách nerozhodují pouze členové Věcí veřejných, ale společně s nimi také jejich registrovaní

příznivci, kteří tak činí klikáním přes internet. Ačkoliv je to interní věc Věcí veřejných, připadá mi tento postup přinejmenším zvláštní. O tom, kdo bude předseda strany, či o tom, kdo bude za Věci veřejné kandidovat ve volbách, může rozhodovat člověk, kterého nikdy nikdo neviděl. Je zřejmé, že takové rozhodování nesplňuje elementární požadavek na transparentnost. Ostatně samo slovo transparentnost je představitelům této politické firmy zřejmě cizí, o čemž svědčí i jejich komentáře k financování Věcí veřejných, které mi nápadně připomíná financování jiné vládní strany Lajosem Bácssem a Radjivem Sinhou. Vzpomeňme, že tehdy tuto aféru vláda neustála.

A v interních materiálech Věcí veřejných lze možná nalézt i důvod jejich oblíbenosti ve vzájemném skrytém nahrávání a sledování. Jejich členové jsou totiž podrobováni takzvaným protikorupčním testům, které spočívají v tom, že jim agent provokatér činí korupční nabídky a oni musí do 24 hodin tyto nabídky hlásit ministroví vlády České republiky Radku Johnovi, jinak je čeká vyloučení ze strany.

Dámy a pánové, Radek John není Policie České republiky a korupční nabídky se nehlásí u Johna, ale na služebně policii nebo na státním zastupitelství. Kolegyně a kolegové, toto přece není normální. A já jsem přesvědčen, že právě tato nenormální pravidla umožňují to, co se v posledních týdnech v české politice děje. Všichni ti kmotři a velrybáři, o kterých Věci veřejné neustále mluví, by se k nim mohli jít učit. Dle mého názoru je vládní angažmá Věcí veřejných v podstatě legitimizací jejich praktik a může být impulsem a současně vzorem pro další byznysmeny typu Víta Bárty. A po privatizaci státního majetku, který jsme z větší části absolvovali v 90. letech za pravicových vlád Václava Klause, a privatizací státní správy, ke které směřuje vláda současná, bychom se mohli začít připravovat i na privatizaci politiky.

Vážené kolegyně, vážení kolegové, zvažte prosím ještě jednou, zda udržení této vlády stojí za ohrožení politického systému této země, neboť ten z vás, kdo zvedne ruku pro udržení vlády se stranou Věci veřejné, bude v budoucnu zodpovědný za napáchané a nevratné škody na naší demokracii.

Děkuji vám za vaši pozornost. (Potlesk z řad poslanců ČSSD.)

Místopředsedkyně PSP Vlasta Parkanová: Děkuji, pane poslanče. Dříve než přistoupíme k dalšímu vystupujícímu, hlásí se s faktickou poznámkou pan poslanec Skopal. (Hlasy ze sálu, že jde o poslance Skokana.) Protože ho tady ani nevidím, tím pádem máte slovo vy, pane poslanče Skokane. Prosím.

Poslanec Petr Skokan: Vážená paní předsedající, já vám děkuji za

udělení slova, o které jsem se pilně hlásil, už když tady byl pan předsedající, ale nebylo mi to umožněno, tak jsem rád, že byt nejsem Skopal, tak tady mohu promluvit se svou faktickou poznámkou, se kterou jsem se mnohokrát hlásil a mnohokrát mi byla vyškrtuta. Ale vůbec nic se neděje, protože ať bych promluvil před chvílí, nebo ještě před delší chvílí, bylo by to stále stejné.

Já bych tímto chtěl právě promluvit prostřednictvím paní předsedající k panu předsedovi sociální demokracie, kterému tolik jde o to, aby dneska svrhl vládu, že tady ani není. Asi už to má všechno zajištěné a domluvené, tak ho to asi už ani nezajímá, jak vlastně svrhávání vlády tady bude probíhat.

Ale já jsem si se zájmem vyslechl vystoupení svých předřečníků a se zájmem si vyslechnu i projevy svých následníků. Dozvěděl jsem se z nich, že do roku 2006, nebo od roku 2006 tady vládne pravice, tudíž asi do roku 2006 tady vládla levice. A já bych chtěl oslovit všechny hlídací psy demokracie ze sociální demokracie a zeptat se jich, co jste vy a vaše strana dělali od roku 2002, kdy jste tolik usilovali o to, abychom vstoupili do Evropské unie. V tomto roce jste totiž ve vaší vládě a v této Poslanecké sněmovně přijali zákon o státní službě, připomenu vám to, číslo 218/2002 Sb. Ale bohužel Česká republika do dneška od té doby jako jediný stát Evropské unie nemá uplatněný zákaz politické činnosti ve státní správě. Podstatná ustanovení tohoto zákona byla již třikrát odložena. Vy nám kážete vodu a pijete víno. Mluvíte o deabelizaci, a zatím léta aktivně ale tiše pácháte politizaci státní správy. Ve státní správě nyní možná pracuje stokrát více členů vaší politické strany, tedy sociální demokracie, nežli pracovníků nějaké agentury. Tato vaše politická chobotnice obepíná a dusí státní správu a její plíživá politizace, která zde v minulých letech proběhla a probíhá i dnes, vyvolává v nás obavy a znechucení. My jsme znechuceni z těchto kmotrovských, mafiánských a politizačních praktik. A odpor našich občanů k nim je evidentní. Co tito státní úředníci na radnicích, magistrátech, krajských úřadech, ministerstvech a dalších státní úřadech dělají? Co dělají od rána do večera, co dělají celé týdny, měsíce a roky? Prosazují dodržování vyhlášek a zákonů, nebo – (Z lavic výzvy k ukončení vystoupení.)

Místopředsedkyně PSP Vlasta Parkanová: Pane poslanče, promiňte, že vás přerušuji. Z levé strany sálu se ozývá námitka na čas. Já jsem ale byla informována, že vaše přihláška je přihláškou řádnou a že to není přihláška faktická. Tak prosím, abyste to vzali na vědomí.

Předpokládám, že to tak je. Vaše přihláška byla řádná, je to tak?

Poslanec Petr Skokan: Ano, několik hodin. Já to dokončím.

Místopředsedkyně PSP Vlasta Parkanová: Pane poslanče Grebeničku, vy jste hned následující na řadě a tady je pan Skokan.

Poslanec Petr Skokan: Já to dokončím, byť se to třeba panu Grebeničkovi líbit nebude.

Vážený, chtěl bych upozornit, že až několik set státních úředníků, kteří jsou zároveň členy politické strany, jako například sociální demokracie, až tito pseudopolitici, kteří jsou zakuklení úředníci státní správy, státní správu opustí nebo opustí sociální demokracii, tak já osobně vám, stávající nepřítomný pane předsedo oslovený prostřednictvím paní předsedající, zaručuji, že ve státní správě nebude pracovat ani jeden zaměstnanec jakékoliv agentury. Děkuji. (Potlesk poslanců VV.)

Místopředsedkyně PSP Vlasta Parkanová: Také děkuji. S další řádnou přihláškou je přihlášen pan poslanec Grebeniček, nicméně v mezidobí se přihlásil s faktickou přihláškou pan poslanec Jeroným Tejc. Prosím, pane poslanče.

Poslanec Jeroným Tejc: Děkuji za slovo. Rád bych prostřednictvím paní předsedající sdělil panu poslanci Skokanovi zřejmě věc, kterou on neví. Že od roku 2006 je sociální demokracie v opozici. Tedy za dlouhých pět let to nebyla sociální demokracie, která by blokovala zákon o státní službě, o úřednících, který tady na této půdě jsme několikrát prosazovali.

Nicméně pokud se týká oné tzv. politizace, já myslím, že zásadní rozdíl je mezi tím, jestli někdo je členem politické strany, anebo bezpečnostní agentury, jejíž ředitel a majitel se rozhodne ovládnout strukturu státu. To je myslím zásadní rozdíl v pohledu, který my tady vnímáme, který tady vidíme. To za prvé.

A za druhé, musím říci, že mě překvapují tato slova od člověka, který v době, kdy byl hejtmanem za ODS, podporoval zjevně svého předsedu, který v té době hlásal ve vztahu ke státní správě a orgánům státu noc dlouhých nožů. Musím říct, že mě to vážně překvapuje, ale jsem rád, že dokážeme měnit své názory.

Děkuji.

Místopředsedkyně PSP Vlasta Parkanová: Také děkuji a nyní s řádnou přihláškou je přihlášen pan poslanec Grebeniček.

Poslanec Miroslav Grebeniček: Vážená paní předsedající, dámy a pánové, současná vládnoucí elita si zvykla chápat samu sebe v příkrém protikladu ke všemu, co zde bylo před ní. Přesto se problémy současné společnosti přímo před očima prohlubují, i když jsme ustavičně ujišťováni,

že žijeme ve společnosti čím dále racionálnější, výkonnější a efektivnější. V praktickém životě nás ovšem obklopuje stále více nejistoty. Rostoucí počet lidí si může být den ze dne méně jistý, že také v příštím roce bude mít dobrou práci a že si udrží svoji dosavadní životní úroveň. Lidé střední a starší generace ztrácejí jistotu, že po odchodu z práce je čeká klidné stáří, zajištěný důchod a dostupná zdravotní péče. Podle průzkumů veřejného mínění se lidé obávají, že je chce stávající vládní koalice okrást, že reformy se dělají pro lobbisty, pro bohaté, pro penzijní fondy, ale nikoli pro ně. Už nyní se polovina obyvatelstva České republiky považuje za chudé. A rozčarování bude ještě větší, neboť občany čeká další růst výdajů. Měli by si totiž spořit na důchod, připlácet u lékařů, zdražit potraviny a bydlení.

Ne, ke spokojenosti není žádný důvod. Vládní koalice postupně zcela ztratila smysl pro realitu, vytvořila systém korupčního vládnutí a navrhuje, aby její vlastní dluhy a neschopnost odpovědně hospodařit zaplatili zaměstnanci, drobní podnikatelé a stát.

Ano, státní dluh už pod údajným odborným vedením vládní koalice překročil 1 bilion 400 miliard korun. Ne, ne, dluh není tak velký proto, že by to projedli důchodci, nezaměstnaní nebo matky s dětmi. Odpovědnost nenesou ani zdravotní sestry, ani hasiči. Státní dluh je velký proto, že co šlo, to se nesmyslně utratilo a rozkradlo. Buď jsou to lumpové – ožívá se mezi našimi spoluobčany na adresu stávající vládní koalice, nebo absolutně nekompetentní diletanti.

Když je řeč o zadlužení země, o státním dluhu, o zločinném rozhazování miliard ze státního rozpočtu, lidé v čele vlády, nazývané od kauzy Drobil vládou korupce a rozpočtové neodpovědnosti, trpí jistým neduhem. Ani premiér, ani jeho ministři si nic nepamatují. Od dob, kdy si nemohli v kanceláři Občanské demokratické strany za Václava Klause vzpomenout, kdo viděl modré sponzory Lajose Bácsa a Radjiva Sinhu a kdo přebíral vagon drobných od Pepy z Hongkongu, tedy nic nového. Ublíženecké pocity a obhajoba „já nic, já modrý muzikant“ se od pádu Klausovy vlády u funkcionářů Občanské demokratické strany vytrvale opakuje v každé aféře a po každých volbách.

Ano, když se dnes řekne Občanská demokratická strana, vybaví se mnohým lidem automaticky pojmy jako sicilská mafie, kmotří, korupce, klientelismus, mafiánský kapitalismus. Naznačil to dokonce i Václav Klaus, když prohlásil: Občanská demokratická strana samozřejmě doplatila na nešťastné Topolánkovo předsednictví a na prorůstání lobbistických struktur do této politické strany. Pokud byl kdy v Česku někdo symbolem prorůstání byznysu do politiky, reagoval bleskově Mirek Topolánek, byl to právě Václav Klaus a podnikatelská klika, která jej obklopuje už z dob divoké privatizace.

Jistě, Topolánek má sám máslo na hlavě. Jeho výrok je však pravdivý. Vždyť Václav Klaus již po svém vítězství v roce 1992 vytvořil svéráznou ekonomiku, když už nešlo rozlišit čestnou soutěž od různých špinavostí a podvodů. Hospodářské potíže a korupční klima logicky vyvolaly v řady občanů pocit nespravedlnosti. Pro mnohé z nich se pak nově budovaná demokracie stala synonymem intrik, diletantismu, korupce, cynismu a sbírání osobních výhod.

Události přesáhly tolerovatelnou hranici, prohlásil v dubnu letošního roku Václav Klaus. Důvěra veřejnosti v tuto vládu, v její jednotlivé koaliční strany a vůbec v celý politický systém je tím vážně narušena, dodal prezident. Není žádných pochyb o tom, čím zájmy prosazuje Občanská demokratická strana, TOP 09 a Věci veřejné.

Pravda o podstatě uvedených politických směrů ovšem už dávno není na stránkách jejich programových dokumentů. Nelze ji hledat v heslech předvolebních slibů. Pravdu o tom, kdo jsou to různí Nečasové, Vondrové, Tluchořové, Schwarzenbergové, Kalouskové, Gazdíkovi, Johnové, Bártové a Kočí, najdeme v jejich reálné každodenní politice, v metodách privatizace veřejných zájmů, v prostředcích, kterými likvidují i omezený polodemokratický sociální stát.

Ale jaká může ze zkorumpovaných a americkými volebními poradci ovlivňovaných voleb vzejít vláda? Může to být vláda kulturní, ekonomicky gramotná, která bude vládnout ne ve prospěch peněženek sponzorů a protektorů, ale ve prospěch občanů a republiky? Stěží. Proto se nedivím, že podle posledních průzkumů si nepřeje pokračování vlády Petra Nečase drtivá většina našich spoluobčanů.

Ano, Havlova a Klausova demokracie opět selhala. Na místě by tedy byla omluva. V případě Václava Havla, jak se nechal slyšet publicista Jan Čulík, by mohla znít prý následovně: Byl jsem naivní hlupák. Myslel jsem, že vedu svou zemi do svobody. Podcenil jsem a neznal jsem, co všechno a jak hluboce dokáže zpotvořit lidská přirozenost, má-li k tomu příležitost. Nevěděl jsem, že lidem jde jen o majetek a moc, aspoň těm, s nimiž jsem se setkával ve vlivných kruzích. To, co jsme z této země za dvacet let udělali, je děsné. Za to se hluboce omlouvám, nevěděl jsem, že to tak dopadne.

Dámy a pánové, v případě současné vládní koalice jde o partu zdatných pokrytců, která občanům tradičně káže vodu a sama, s prominutím, chlemstá víno. A tak je už opravdu na čase svrhnout to neuvěřitelné svinstvo, co nám tady stále ještě vládne. Ať tuto partu hlasatelů kultu sobectví a peněz konečně nahradí lidé ochotní naslouchat názorům druhých, přijmout kritiku a jednat ve prospěch České republiky a jejich občanů.

Děkuji za pozornost. (Potlesk poslanců opozice).

Místopředseda PSP Lubomír Zaorálek: Ano. Prosím paní poslankyni Semelovou. Připraví se Pavel Kováčik.

Poslankyně Marta Semelová: Vážený pane předsedající, vážená kolegyně, kolegové, neuběhl ani rok, co byla ustavena vláda Petra Nečase, a už jsem svědky vládní hry, jinak se to ani nazvat nedá, škatulata hejbejte se. A nejenom to. Za tu poměrně krátkou dobu je to už podruhé, co na mimořádné schůzi Poslanecké sněmovny jednáme o vyslovení její nedůvěry vládě, která se od počátku svého vzniku sama tituluje přívlastky jako vláda rozpočtové odpovědnosti, vláda práva, boje proti korupci a podobně.

Po necelém roce svého působení však těmto vzletným heslům věří snad už jen samotní ministři s premiérem, případně poslanci koaličních stran, a to ještě ne všichni. Samo za sebe mluvím i to, že pouze 18 % občanů se v průzkumu STEM vyjádřilo, že si myslí, že skutečně jde o vládu boje proti korupci. A další údaj z tohoto průzkumu. Opatření prosazovaná Nečasovou vládou podporuje jen 31 % lidí, z toho bezvýhradně s nimi souhlasí pouhá 2 %. Ano, slyšíte dobře. Pouhopouhá 2 % občanů této země se bezvýhradně staví za ony slavné reformy, které, aby se hrstka vysokopříjmových občanů měla lépe a lépe, mají vytáhnout peníze z kapsy těm, kteří už teď nemají na bydlení, na léky nutné vůbec k žití, na vzdělání pro své děti a tak dále.

Ale nemusíme sledovat průzkumy, abychom se dověděli, co si o těch takzvaných reformách, kompetentnosti jednotlivých ministrů, aférách, podrazech či vulgárních vyjadřováních myslí občané. Stačí mezi lidmi chodit, naslouchat jejich názorům a zkušenostem, tomu, jak se jim žije. Stále většímu počtu občanů kolikrát nezbývá nic jiného, než se zadlužovat u lichvářských firem, bank či spořitelny, které využívají beznadějných situací mladých rodin, seniorů, ale i ostatních a nabízejí supervýhodné půjčky na ruku. Následuje kolotoč upomínek, soudních vymáhání a exekucí. Až sem přivádí lidi, kteří chtějí jen mít práci a žít normálním, slušným důstojným životem, tato vláda svými nezodpovědnými rozhodnutími.

Ono totiž nejde jen o ty do očí bijící skandály, které jako přihlouplou novelu na pokračování vysílají denně všechna média, přičemž jedna aféra zakrývá druhou, jak je zřejmé u nenápadně unikajícího skandálu kolem ProMoPro a ministra Vondry. Tyto aféry jen potvrzují, že vláda je složena z lidí odborně nekompetentních, nevyzrálých, opilých vlastní sebestředností a zaslepených penězi a mocí.

Postupně se stáváte, vážená vládo, v očích veřejnosti synonymem pro úplatkářské aféry, pro prorůstání korupce do nejvyšších pater, pro předem nachystané proniknutí bezpečnostní agentury a lidí s ní spojených do státní správy a politiky. Namísto zodpovědnosti a odbornosti vítězí politické

ambice, byznys a snaha o privatizaci všeho, co má nějaký vliv. Chybí vám špetka sociálního citění, zato arogance máte na rozdávání. Nezájmají vás petice občanů, protesty v ulicích, kterých den ze dne přibývá, stejně jako rozhořčení jejich účastníků.

Nezájmají vás odbory, které očividně berete jako nutné zlo. To koneckonců ukázalo i jednání tripartity, kterou byli nuceni odboráři opustit, neboť ministři odmítali jakoukoli změnu či kompromis ve vládních návrzích. A následná reakce? Ministr práce a sociálních věcí Drábek obvinil odboráře, že prý narušili sociální dialog a spolu s ministrem zdravotnictví Hegerem jejich odchod z jednání označili za zbabělý. Já osobně bych za zbabělost označila spíše postoj trojkoalice v momentě, kdy má naslouchat názorům ostatních.

A co se týče údajného narušení sociálního dialogu ze strany odborářů? Vzpomeňte si, členové trojkoalice, jak ten údajný dialog z vaší strany probíhá, a nejen při jednání tripartity. Jsme toho svědky při každém jednání Sněmovny, kdy argumenty opozice vůbec neposloucháte, jakýkoli návrh opozičních poslanců je předem odmítnut, a zahledění výhradně do vlastních návrhů odhlasujete jako jeden muž či žena jakýkoli nesmysl. Není divu, že lidem dochází trpělivost a že se chystají mohutné protesty.

Vaší vládě totiž chybí jakýkoli náznak sebereflexe. Kosmetické změny, k nimž přistoupil premiér Nečas ve stylu, aby se vlk nažral a koza zůstala celá, absolutně nic neřeší a jsou výsměchem občanům této země. Jsou fraškou, za kterou by se ani Kocourkov nemusel stydět.

Pokračování vládnutí v tomto stylu je proto nemyslitelné. Pokud tato vláda zůstane u moci, budou dále pokračovat nebezpečné praktiky ohrožující bezpečnost a soukromí občanů, budou dále vítězit lži, podvody a korupce. Občané se pak mohou těšit na vládní dárky ve formě stále rostoucích poplatků u lékaře, za pobyt v nemocnicích a za léky.

Mohou očekávat další krácení sociálních dávek a příspěvků, přičemž uchránění nezůstanou ani zdravotně postižení spoluobčané. Mladí lidé studující vysokou školu díky této vládě pak konečně pochopí, že jediné se školným, jež chce vláda za dva roky spustit, dostanou tu patřičnou kvalitu vzdělání. Na nás všechny pak čeká ten krásný pocit, že blaho svého důchodu budeme mít ve svých rukou, neboť se nebudeme muset spoléhat na to, že se o nás postará za naši celoživotní práci a odvody stát, ale určitě s radostí si na něj každý z nás několik tisíc bude sám přispívat do nějakého toho soukromého fondu. A při troše štěstí ten fond třeba nezkrachuje!

Ale teď bez ironie. Tato vláda dávno ztratila díky své politice právo zastupovat občany této země, dávno ztratila právo vládnout. Proto budu hlasovat pro vyslovení nedůvěry této vládě. Děkuji za pozornost. (Potlesk poslanců KSČM.)

Místopředseda PSP Lubomír Zaorálek: Teď požádám poslance Kováčika. Jenom vám sdělím, abyste věděli, že máme před sebou stále asi 15 přihlášek. Prosim, pan poslanec a připraví se Miroslav Svoboda.

Poslanec Pavel Kováčik: Děkuji za slovo, pane předsedající. Měl jsem to chápat tak, abych byl ve svém vyjadřování efektivnější?

Místopředseda PSP Lubomír Zaorálek: Ne, ne, ne! Já si myslím, že v tom máte naprosto prostor.

Poslanec Pavel Kováčik: Ale já bývám většinou ve svém vyjadřování efektivní a pokusím se o to i teď, kolegyně a kolegové. Mnohé totiž bylo řečeno v projevech, které tady zazněly, a kdo jste je poslouchali, kdo jste ještě netratili trpělivost, jak ji ztratili naši občané, mnozí už tedy, tak jste dobře slyšeli jasně, konkrétní a věcné argumenty, které od jednotlivých vystupujících z poslaneckého klubu Komunistické strany Čech a Moravy směrem k této vládě, směrem k důvodům, které nás vedou k hlasování o nedůvěře této vládě, zazněly. Nebudu tedy opakovat jednotlivé argumenty, které v projevech předřečníků z komunistického klubu zazněly. Takže mi dovoluňte, aby můj projev nebyl klasickým projevem, ale souborem několika poznámek – dílem z hlasu lidu, dílem ještě z toho, co tady nebylo řečeno, nebo možná nebylo řečeno dosti důrazně.

Mezi občany, chcete-li voliče, chcete-li mezi lidmi, chodím poměrně často. Bydlím totiž na venkově a tam si vzájemně nejsme tak cizí, tam neexistuje anonymita, tam neexistuje nějaký anonymní dav, ve kterém si jednotliví jeho členové nebo příslušníci hledí pouze svého, tak jako je to třeba v Praze v metru, ale vzájemně se známe a také spolu mluvíme. A tak vím, a slyším to poprvé po těch 21 letech od převratu, že lidé čím dál tím častěji říkají, že máme nejhorší vládu od roku 1918. Já si myslím, že mají pravdu. Už třeba jenom proto, že tato vládní koalice vymyslela naprosto nový fenomén. Objeví-li se nějaký problém, nějaká kauza, rozuměj nějaká ostuda, nějaká aféra, že někde někdo něco si půjčil a nemohl, že někde někdo něco někomu dal a neměl, že se vyvedly nějaké peníze někam, kam neměly, že se nějaké státní prostředky zpronevěřily – řekněme to, jak to je – tak vzápětí vygeneruje další kauzu, vždycky silnější než tu předchozí, a tou následující tu předcházející spolehlivě zamete pod koberec. Kdo by si teď vzpomněl na nějakou kauzu Barták nebo ProMoPro? Kdo by si teď vzpomněl na nějakou kauzu přepadení České televize Vojenskou policií? Vždyť přišly další a další, vždy silnější kauzy, které na den či třeba jenom na pět osm hodin ovládly média a které tím pádem i ovládly vědomí české, moravské a slezské společnosti prostřednictvím médií a pro které se jakoby zapomnělo na kauzy předcházející.

To je také jeden z důvodů, proč veřejnost v ČR spolu s námi, spolu s komunistickým klubem, kteří jsme s požadavkem na vyvolání hlasování o vyslovení nedůvěry vládě ČR vyšli už dobře před sedmi týdny, a doba ukázala, že jsme měli pravdu. A je nám jedno, jestli jsme to přinesli my jako návrh, nebo jestli to byl seznam poslanců a poslankyň ze sociální demokracie. Pro nás je doopravdy důležitá ta věcná podstata, ta věcná poloha – a ta je jasná! Sedmdesát procent české veřejnosti nemá k této vládě důvěru, navíc i tím popisovaným novým fenoménem politiky vůbec, světové politiky zametání kauz pod koberec kauzami silnějšími, si tato vláda vyslovila nedůvěru sama.

Čím ale nejvíce si vyslovila nedůvěru sama, je způsobem, jakým přistupuje k takzvaným reformám. Říkám takzvaným reformám, protože zde jde převážně o zaklínadlo. A musíme se ptát a také se spolu s lidmi ptáme, jaké reformy, pro koho reformy a také na čí úkor mají ty takzvané reformy být. A na rozdíl od všech dosavadních vlád, které sem tam používaly také slovo reformy jako zaklínadlo a alespoň se snažily budit dojem tu kulatým stolem k důchodové reformě nebo pracovní skupinou vlády pro důchodovou reformu, tu kulatým stolem k financování zdravotnictví, alespoň se snažily budit dojem, že zde probíhá diskuse napříč spektrem, se teď říká, tak nehezky, tedy diskuse mezi vládou a opozicí. My jsme se zúčastnili jak politických částí, tak odborných částí jednotlivých diskusních fór, a proto můžeme směle tvrdit, protože to víme díky tomu, že jsme se zúčastnili, že mnohé z toho, co bylo společně dohodnuto, anebo alespoň ta základní východiska, na kterých našly odborné týmy a následně i politické týmy shodu, bylo zapomenuto, zahozeno. Šijí se horkou jehlou nové, v uvozovkách, reformy, dělají se ovšem staré chyby. I tady zdravotní reforma začíná diskutí – co diskutí? – návrhy na zvýšení zdravotnických poplatků, i tady se začíná z jiného konce, z horšího konce, ze špatného konce!

Jediná zásada platí při šití reformních návrhů horkou jehlou: jen neškodit kamarádům z bankovního a finančního údolí, jen nerozzlobit ty, kteří nám pomáhali platit volební kampaně, jen nenaštvat těch horních 500. Ale kdo to zaplatí? Samozřejmě, a to je celé této vládě úplně jedno, že se tím okradou důchodci. Ano, velká důchodová loupež. Já souhlasím s odbory, jak to nazvaly. To není o tom, že si tady vykládáme něco věcně, nebo nevěcně. To se tak jeví, protože převážná většina lidí, kteří v důchodu jsou nebo v důchodu budou a jsou nižších a středních příjmových kategorií ve svém aktivním věku, tak budou oloupeni v tomto směru, mohou se tak cítit. Je úplně jedno, že se tak oberou lidé, kteří potřebují sociální služby, je úplně jedno, že se tak připraví rodiny s dětmi – říkáte, že jim to vykompenzujete na daních, ale podstatná část rodin s malými dětmi neplatí žádné daně. Žádné úlevy! Není jim z čeho ulevit. Tam je prostě pouze a ne úplně třeba i to holé živobytí.

Je úplně jedno, že se okradou obce, města a kraje, a že tedy ten rozvoj, který občané očekávali, i když by náhodou skončila krize dříve, než se předpokládá, prostě nebude. Je úplně jedno, že ta rezervní armáda nezaměstnaných, o které se tady dnes již tolikrát hovořilo, nebude ubývat, že ta pracovní místa, která se ve jménu úspor, ve jménu racionalizace, ve jménu efektivity zrušila, se v převážné většině už neobnoví a možná k nim přibudou další nezaměstnaní.

A aby bylo jasno – nám nejde o to, abychom obhajovali lidi, kteří sociální dávky a podpory zneužívají. Nám jde o to, aby ve střední Evropě ve 21. století si mohli vážít, a společnost si vážila, a vláda si vážila lidí, kteří pracují, vážila práce jako takové, a také aby byly vytvořeny podmínky pro to, aby nemuseli odboráři a další obhájci práv pracujících používat například takové slogany jako velká důchodová loupež.

Mluvili jste tady, a je to při každém zasedání vlády a Sněmovny a při každém mediálním výstupu, o protikorupčním étosu. Ale když jsme už na závěr minulého volebního období i začátkem tohoto volebního období zcela vážně my komunisté hovořili o tom, že jestliže uznáváme, a to slyším napříč spektrem, že prvotním problémem korupce je korupce politická, korupce, do které by mohly být zapojeny politické strany, a nejúčinnějším opatřením podle nás je stanovit přiměřené, tedy říkám velmi nízké neobejitelné stropy nákladů na volební kampaně, to není jenom kampaň do Sněmovny, jako při řeči o přímé volbě prezidenta považujeme za prvotní, že bude zároveň stanovena horní mez, neobejitelná horní mez nákladů na kampaň, kde si dovedu představit situaci, kdy prezidentem lidé nevyberou toho nejlepšího občana, ale toho představitele té finanční skupiny nebo firmy, která do toho vrhne nejvíce peněz a koupí si veřejný prostor, koupí si vysílací čas, koupí si všechny billboardy, a pak tady nebude prezidentem ten, koho lidé skutečně chtějí, ale ten, kdo jim bude reklamou vnucen.

A druhým nejúčinnějším opatřením srovnatelným s účinností protikorupčního působení stropu na volební kampaně je skutečně účinný zákon o majetkových příznacích. Také mi už připadá, že tady házíme hrách na zeď mnoho let, protože každý, kdo se zaklíná bojem proti korupci, zároveň leckde jedním dechem říká, že to přece nelze udělat, že je to zásah do soukromých práv, zásah do vlastnických práv a bůhví do čeho zásah. Takže výsledkem je, že se vlk nažere a kozy ještě přibývá, kozích úplatků, kozích důsledků korupce ještě přibývá. V těch správných kapkách. A zase se nám smějí všichni do očí, co že jsme to za snílky a naivy, když chceme takové opatření prosazovat.

Největší legrace je, když posloucháme řeči o rozpočtové zodpovědnosti. Hm, to je taková ta rozpočtová zodpovědnost nebo odpovědnost, finanční odpovědnost. Taky se nám to kdysi dávalo, že až se staneme finančně odpovědnějšími, už my komunisté budeme potom

přijatelní pro to vládnutí. Na to vám celkem kašleme, na tyto řeči! Ale úsměvné je to, že se dá říci, že v době úspor, v době, kdy se berou všem státním zaměstnancům různá určitá procenta na platech, která ale na té pásce jsou vždycky ještě větší, ty úbytky jsou ještě větší, než se říká, tak v té době se zkorumpuje jedna vládní politická strana tím, že se stvoří post vicepremiéra pro korupci pro bývalého ministra vnitra a předsedu jedné politické strany. Řekněme si, jde o Věci veřejné. No a když se to tak spočítá, tak se na to zhruba složili policisté a hasiči na tom, co jim ubylo na platech a co musí zadarmo odsloužit například v rámci těch 150 hodin na oltář vlasti. Není to na oltář vlasti. Je to na oltář toho, že tato vláda má před sebou možná dva měsíce další existence, protože nebytí tohoto, nebytí vytvoření rozpočtově odpovědného postu vicepremiéra pro korupci, tak tato vláda už dneska neměla o čem rozhodovat, tato vláda už dneska neexistovala.

A tak to bude i v tom červnu. Řekněme si to jasně. Tato vláda stojí a padá ne s tím, jestli opozice vyvolá hlasování o nedůvěře, ale s tím, jak dlouho ještě bude viset na veveřím ocásku a jak dlouho ještě bude těm veveřkám nosit ty nejsladší oříšky. Skončí-li to například v červnu, tak bez mrknutí oka ta důvěra spojená s reformními zákony, takzvaně reformními zákony, bude jenom možná snem daleké minulosti. Mluvíte mnozí, a slyším to tady i dnes, o tom, že jsou zde strany demokratické a také nedemokratické. Ale vláda přece stojí a padá s firmostranou, o jejichž metodách sami aktéři té firmostrany mluví dnes jako o nedemokratických. A lidé to, věřte mi, vidí. A stát a padat bude tato vláda s touto firmostranou i v tom červnu.

Já bych, kolegyně a kolegové, řekl ještě jednu drobnost. 60 % lidí má příjem deset tisíc a více, tady řekl pan premiér ve svém vystoupení, které bylo druhé v pořadí po panu předsedovi Sobotkovi. To znamená, že 20 % lidí má příjem menší než deset tisíc, ale to také znamená, že značné procento má příjem menší než oficiálně udávaný průměrný příjem v České republice. A to je ten problém té nedůvěry společnosti ve vládnutí, v tuto vládu. To je ten problém, že se tady mluví o tom – možná jsem to špatně pochopil z vystoupení pana premiéra – že co vlastně chcete, vždyť přece patříte k těm, co máte deset tisíc a víc. Vy se vlastně máte, občané, dobře. To neřekl, ale bylo to z toho patrné, protože to byl argument na podporu, jak dobře tato vláda vládne.

Já si myslím, že jde buď o hrubou neznalost, nebo o hrubou demagogii, a nabízím jiná čísla. Neřeknu je tak úplně přesně, ale mnozí občané vědí, o čem je řeč. A mnozí z vás, kolegyně a kolegové, taky budou vědět, o čem je řeč. Měsíčně nabývá několik tisíc exekucí. Ne že firma firmu někde podvedla, nezaplatila, okradla a podobně. Exekucí v občanské rovině, v rovině běžných lidí. Exekucí těch lidí, těch rodin, které už nedosáhnou na to, aby leckdy i holé životní potřeby – nejsou to exekuce na vánoční dárky,

ne – aby i holé potřeby uhájili. Holé potřeby důstojného žití, důstojného žití ve 21. století ve střední Evropě. To je velmi varovné číslo.

A když jsme mluvili o těch deseti tisících a méně, tak si zkusme spočítat, za co, pokud vůbec, dělají, mnozí lidé dělají, a jsou na tom závislé celé rodiny. Když si spočítáme náklady na bydlení a náklady na stravu, tak dělají pouze, a jsou ještě mnohdy i rádi, za stravu a za byt. Za tohle byste, kolegyně a kolegové, chtěli, aby tuto vládu někdo miloval? Někdo podporoval? Vždyť se tím pouze skládáme na těch horních pět set lidí. To, že děláme v této republice, tedy mnozí lidé dělají v této republice za stravu, za byt – kde je kultura? A teď ještě bude školné. A teď ještě bude zvýšení spoluúčasti ve zdravotnictví. A teď ještě nás bude někdo přesvědčovat, že pokud chceme mít důstojný důchod, tak si musíme připlácat nebo se vedle toho ještě pojistit! Ale oni ti lidé žijí z ruky do úst. A to mají to štěstí, že ještě mají práci. Kde jsou ti, kteří už to štěstí nemají? Kde jsou ti, kteří mají teď těsně před důchodem a jejichž pracovní místa byla v rámci krize nebo v rámci reorganizace nebo v rámci úspor nenávratně zrušena? Kde jsou, kde je jejich životní úroveň, kde je jejich životní styl, jejich životní postavení za celoživotní práci? Nejen pro sebe – každý, kdo pracuje na nějakém pracovišti, pracuje i ve prospěch společnosti, ať se nám to líbí, nebo ne.

Poslanecký klub KSČM i z těchto důvodů, vedle těch, které tady byly mými předřečníky z řad klubu KSČM řečeny, nemůže ani tak jako při vzniku, ani teď podporovat další existenci této vlády a budeme všichni hlasovat pro vyslovení nedůvěry vládě České republiky!

Děkuji za pozornost. (Potlesk poslanců KSČM.)

Místopředsedkyně PSP Vlasta Parkanová: Také děkuji. Kolegyně a kolegové, došla mi omluva – omlouvá se paní poslankyně Jana Suchá, a to z dnešního jednání od 18.30 hodin a dále v příštích dvou dnech 27. a 28. dubna.

Nyní se hlásí s přednostním právem pan místopředseda Zaorálek. Prosím.

Místopředseda PSP Lubomír Zaorálek: Děkuji. Pan ministr Kalousek tady vystoupil a řekl něco v tom smyslu, že to mé vystoupení nebylo věrohodné, protože si pamatuje mé podobně zapálené vystoupení v případě hlasování nedůvěry Stanislavu Grossovi jako premiérovi vlády z roku 2005. Já nemám paměť a nepamatuji si, co jsem řekl v roce 2005, a nevzpomínal jsem si na podobné vystoupení, tak jsem se radši na to podíval do archivních záznamů. Mohu říci, že se potvrdilo to, co jsem si myslel. Já jsem 1. dubna 2005, když se tady vedla rozprava k premiéru Grossovi, nevystoupil v té debatě, i když jsem to řídl, tak jsem v té rozpravě vůbec ne-

vystoupil. Nepamatuji si ani žádné jiné zapálené vystoupení, o kterém tady mluvil Miroslav Kalousek na toto téma.

Chtěl bych ale položit otázku věrohodnosti Miroslava Kalouska. Protože Miroslava Kalouska jsem viděl před několika dny vystupovat na tiskové konferenci, kde mluvil o privatizaci politiky s velmi urputným a zásadním výrazem a mluvil velmi ultimativně dokonce k premiérovi, že pokud s tímto neudělá zásadní kroky, tak celý ten projekt ztrácí smysl. Bylo to velmi tvrdé vystoupení. Je zajímavé, že neuplynula tak dlouhá doba jako od toho roku 2005, a ministr Kalousek – dnes mu vadí to, co jsem tady řekl já na adresu společnosti ABL a strany Věci veřejné. Takže já se ptám, co je pravda v případě pana Kalouska. To jeho vystoupení na tiskovce před těmi několika dny, anebo to, co tady předvádí dnes?

Místopředsedkyně PSP Vlasta Parkanová: Děkuji. Další řádnou přihlášku podal pan poslanec Miroslav Svoboda, připraví se paní poslankyně Vlasta Bohdalová. A pro vaši informaci chci uvést, že celkem ještě je zde 15 řádných přihlášek. Prosím, pane poslanče.

Poslanec Miroslav Svoboda: Děkuji za slovo, paní předsedající. Vážená vládo, vážené kolegyně, kolegové, dovolte mi stručně krátké ohlednutí.

Tato vláda od svého počátku trpí značnou vnitřní rozpolceností, kterou způsobuje řada problémů, respektive neřešených problémů a kauz. Logicky se vkrádá podezření, že se používá terapie „vyšší karta trumfuje“. Neboli nová, teatrálnější kauza zastíní tu starou, vyčpělejší, a tudíž ji dostává do ústraní.

Dovolte mi připomenout: Prosinec 2010, je teprve pět měsíců Nečasovy vlády, a už prožívá hlasování o nedůvěře kvůli korupční kauze na Státním fondu životního prostředí. Aktivní poradce šibal Knetig je přistižen, následně odvolán a sám ministr Drobil s ostudou rezignuje. Díky pohodlné stoosmnáctce vláda hlasování ustojí.

Máme rok 2011 – ten není pro Nečasův kabinet o moc veselejší. Vládu, která se pasovala na rytíře rozpočtové odpovědnosti bojujícího s korupcí stíhá jeden korupční skandál za druhým, což je vskutku nevidaný paradox. Tolika korupčními skandály v tak rychlém časovém sledu se nemůže pochlibit žádná polistopadová vláda. A jak je ve Česku zvykem, zatím se nedotáhlo nic do konce. Je zajímavé, jak do vytracena zatím vyšuměly například otazníky kolem kauzy ProMoPro a ministra Alexandra Vondry. Jeden koaliční skandál je totiž přebit skandálem druhým, jedna ostuda stíhá druhou, den co den prostřednictvím médií krmí politici své voliče srdceryvnými zprávami o tom, kdo koho sleduje, kdo koho odposlouchává, kdo si od koho půjčuje peníze anebo kdo koho vyplácí za loajalitu, či

alespoň za dráždivé. Popřípadě kdo s kým a proti komu kuje pikle. Jednotliví koaliční partneři se předvádějí v tom, kdo komu a jak podrazí nohy nebo kdo koho vyhodí z pohodlného ministerského křesla, navzájem si nevěří a obviňují se ze lži. Démon Bártovy ABL je sice zdánlivě umlčen, avšak vzápětí nahrazen démonem Kubiceho SUB S.A. Nemluvě o asociálních pseudoreformách prosazovaných silou a bez potřebného dialogu s odbory i s opozicí. Mám na mysli například privatizaci, či spíše vytunelování penzijního systému.

Bylo by ovšem naivní čekat, že vláda bude skutečně chtít konstruktivně diskutovat s opozicí, když je sama uvnitř v rozkladu a když se koaliční partneři navzájem přetahují a podezírají. A tak Nečasova koaliční vláda začala být čím dál tím více a rychleji – začala podléhat totální sebeustrukci vedoucí až k agonii.

Tragickou koaliční fraškou otrávený, ba přímo zhnusený občan sleduje zoufale pokusy premiéra udržet koaliční vládu u moci kosmetickými úpravami, což nám jen připomíná onen otřepaný vtíp o chirurgovi, který operuje, operuje a najednou už vidí, jen pitvá a pitvá. Jenomže ono to k smíchu moc není. Ono totiž nejde jen o budoucnost této vlády, ale jde především o budoucnost správy skutečných věcí veřejných.

Domnívám se, že po všech koaličních aférách by bylo naivní a nekorektní dát důvěru této nedůvěryhodné vládě, jejíž kredit je u voličů, tedy našich zaměstnavatelů, nulová. Nevidím tedy jiné, skutečně chlupské východisko z tohoto politického, korupcí zapáchajícího bahna, než vhodit pověstný bílý ručník do politického ringu a zavřít dveře Strakovy akademie zvenku.

Pane premiére, páni ministři, vaše vláda není hodná naší důvěry!
Děkuji za pozornost.

Místopředsedkyně PSP Vlasta Parkanová: Děkuji. Další vystoupí paní poslankyně Vlasta Bohdalová a připraví se pan poslanec Jiří Koskuba. Prosím, paní poslankyně, máte slovo.

Poslankyně Vlasta Bohdalová: Dobrý podvečer, paní místopředsedkyně, vážené kolegyně, vážení kolegové.

Není to tak dávno, co v předvelikonočním čase vystoupil po aféře Věcí veřejných rozhořčeně před televizní kamery premiér této země a ostře hřimal, že s lidmi napojenými na ABL ve vládě sedět nebude. Tehdy jsem si říkala: Á, z pana premiéra se konečně stal chlap. Zcela otevřeně přiznal, že kromě rezignace páně Bárty chce jít dál, a navrhuje odvolat i ministra Johna a ministra Dobeše. Tyto dvě zprávy potěšily velmi širokou veřejnost – za prvé potěšily řady policistů a hasičů, kteří psali proti svému ministru petici, a pravdou je, že v řadách pedagogů zavládlo také nadšení, že by

mohl vystřídat ministra Dobeše někdo kompetentnější než je on – právě vězeňský psycholog. No, bohužel, čas plynul a najednou jsme zjistili, že se nic neděje, že vláda zůstává v podstatě taková, jaká je, že v ústraní Ministerstvo dopravy bude řídit dál pan Bárta, že na Ministerstvu školství bude dále vládnout jeho nejlepší přítel pan Dobeš. ale co z toho bude mít veřejnost? Bohužel ta se moc radovat nebude.

Vím jenom, že pan ministr Dobeš se zhlédl v takzvaných zážitcích. Pak se mu strašně zalíbilo to, jak se teď v poslední době všude vypouštějí lampionky a balonky štěstí s přáním do vzduchu. Proč to tady říkám? No posuďte sami. První balonek – při nástupu náborový příspěvek pro všechny učitele 180 tisíc korun, druhý balonek – smlouvy s rodiči, naprostý právní paskvil, třetí balonek – bohužel ten je děsivý – zápisné na vysokých školách. Zápisné to nebude, za dva roky to bude školné. Mateřská škola od dvou let – to vymysleli s panem Drábkem. Potom úžasný projekt za půl miliardy – mladá krev do škol. Do škol půjdou učitelé, kteří nevystudovali pedagogický obor, vystudovali jiné vysoké školy a my jim za rok umožníme, že tedy půjdou na ty základní a střední školy učit. Ovšem zapomněli jsme na jednu věc, že ředitelé základních a středních škol mají na svých stolech desítky žádostí kantorů, kteří by chtěli učit na našich školách, takže my nové lidi nepotřebujeme. My jich máme dost.

Další věcí, kterou nemohu panu ministru odpustit, je to, jak řídí ministerstvo. Z celkem fungující organizace vytvořil něco, co se už nedá nazvat úřadem. Na ministerstvo si přivedl své kámoše z ABL. Proč ne, hlavně že jsou to kámoši, na odbornost kašleme, protože například pan Kryštof Hajn, náměstek pro vysoké školy, naprostý diletant v oblasti vysokého školství, ale přesto tam pár týdnů vydržel. Během půl roku vystřídal pan ministr čtyři ředitele svého kabinetu od zkušených lidí až po onu úžasnou slečnu Machálkovou, která brala hned po nástupu statisícové odměny. A konec všeho, a to se dokonce pozastavoval i pan premiér, jeho poradce pan Ladislav Bátora, který kandidoval za nacionalistickou stranu.

Já mám pocit, že některým lidem v této zemi, v této Sněmovně projde úplně, ale úplně všechno. Jedním z nich je chráněný panem premiérem, panem prezidentem a mnoha dalšími ministru školství pan Dobeš. Ovšem kdo není chráněn? České školství. Protože jestliže tato vláda dostane důvěru a v čele školství bude sedět pan ministr Dobeš, který, dobře, svoje setrvání na Ministerstvu školství spojil se státními maturitami, ale jsou velmi diskutované – ale já vám něco řeknu: ony by za ten měsíc proběhly, i kdyby tam pan ministr neseděl. Prostě to už běží. Ten proces už běží.

A chtěla bych uzavřít jednou věcí. Před právě prošlými velikonočními svátky se mě novináři ptali, co bych upekla panu premiérovi k Velikonocům. Nu věru, já bych mu upekla jeden ze symbolů Velikonoc a tím je zajíc. Zajíc totiž, když má nějaký problém, když vidí problém, tak vezme

nohy na ramena a uteče. A mně to náramně připomíná našeho pana premiéra. Před problémy velmi rychle utíká. A já bych mu moc přála, aby se už nechoval jako zajíc, ale choval se jako státník. Takže pro to všechno, co jsem tady řekla, bohužel této vládě nikdy nemohu dát důvěru.

Místopředsedkyně PSP Vlasta Parkanová: Dalším vystoupením bude vystoupení pana poslance Jiřího Koskuby a následovat bude pan Antonín Seda.

Poslanec Jiří Koskuba: Paní místopředsedkyně, dámy a pánové, zbytku vlády, já si myslím, že dnešní druhý den, který jsme obětovali na oltář vyslovování nedůvěry vládě České republiky, je jasnou ukázkou zcela ztraceného času, a vidím na tvářích těch, co jde ještě zbyli a nebloumají s poněkud šílenými či lhostejnými pohledy touto budovou, že jste z toho všichni velice, velice unaveni. Když toto říkám, tak sám jsem se měl zřejmě svého příspěvku vzdát. Sedět zde v lavici, a to je prakticky to jediné, co se zde po mně tři čtvrtě roku jako od opozičního poslance chce. Sedět, být zticha, tu a tam se nám omezí diskuse, tu a tam se nám odhlasuje, že náhle nemáme právo na přestávku poslaneckého klubu, ve zdravotním výboru se řekne, že nejprve si tento problém prodiskutuje trojkoalice, a pak přijdeme na řadu my.

Vážení, já osobně jsem stejně jako veřejnost velice, a promiňte mi to slovo, velice zhnusen z toho, co jsem zde za tři čtvrtě roku poznal. Vstupoval jsem po řadě neúspěšných kandidatur do Sněmovny s novými politickými subjekty, tzv. novými politickými subjekty, a jestli mě paměť neklame, bylo velké nadšení, že je tady 112 nových poslanců, slibovala se zde nová politická kultura, sliboval se zde boj proti korupci a to všechno další a další, co už jste zde z úst opozice mockrát a mockrát slyšeli. Smutné na tom je, že vás to ale vůbec, vůbec nezajímá.

Bylo mým zvykem vždy se obracet hlavně ke straně, která se nazvala Věci veřejné. Je to proto, že to byl skutečně úplně nový politický subjekt, neboť Občanskou demokratickou stranu známe, a měla by si přiznat, že od té doby, co vládne této zemi za cenu, že tu a tam se musí spojit s politickým subjektem více či spíše méně důvěryhodným, ztrácí svoji razanci a čitelnost.

Ano, vstoupila sem nová strana. TOP 09 a Starostové. Nic proti ní. Pan ministr Kalousek mi promine, ale po jeho dnešním projevu jsem takřka zamáčkł slzu v oku. Přiznám se, že pana ministra Kalouska považuji za jednoho z nejzdatnějších politiků v této Sněmovně, který umí pokládat dokonale kouřovou clonu, a mám takový pocit, že kdyby pan ministr Kalousek žil v době Ludvíka XIV., tak by nosil červený hábit a hodnost kardinála. To je prostě jeho styl. Já si dovolím jenom připomenout

takovou maličkost. Pan ministr Kubice, nyní novoapečený ministr Kubice, byl příčinou jistého volebního patu před pěti lety. Těžce se sestavovala tehdejší vláda a z úst někocho z mých kolegů padlo, že pan ministr Kalousek prostě patří ke skupině lidí, kteří budou vládnout s kýmkoliv. Ano, teď jsme slyšeli a stále se vracíme do minulosti, co ta která levicová vláda způsobila. Jisté je, že vše nebylo ideální, ale nezlobte se, ta změna, která zde nastala v loňských volbách, přece měla ukázat cestu dopředu, nikoliv zpátky. A je zvláštní, že se zpátky nechceme vracet ve všem, co se týká právě těch, kteří ještě donedávna zde vládli 118 hlasy a bez ohledu na jisté změny mají stále pohodlnou většinu. Já chci jenom připomenout, že když se hledala v roce 2006 nová vláda, tak vidím svého tehdejšího předsedu Jiřího Paroubka, jestli se nemýlím, vedle něj s doutníkem stál pan Kalousek a jednalo se o tom, že by mohla vzniknout naše vláda společná. Vláda společná s těmi, kteří nemají jiný směr než rozhazovat, zavést zemi do Řecka, zvyšovat daně a tak dále a tak dále. A víte, co mě překvapuje? Že i když pan ministr Kalousek tady umí zaútočit velice tvrdě na kolegu ze své vlády, a nezlobte se, politika zřejmě není týmová práce, protože v týmech se toto veřejně nedělá, docela mě překvapilo, že mu to nikdy nikdo jiný nepřipomněl, nebo alespoň nepřipomněl veřejně. Dostal se sem nejen on, dostal se sem se svými kolegy, a pravda, i Starosty, ale dostali se sem poté, co tuto snahu zaplatil svým předsednictvím ve straně lidové. Vytvořila se nová strana a za knížecím štítem postoupila do této Sněmovny i knížecí pěchota. Je zde, vládne s vámi.

Nicméně připomeňme si nejnovější politický subjekt a to jsou právě Věci veřejné, z kterých tady už vidím pouze chabé trosky, kéž už by tomu tak bylo i doopravdy, a měl jsem jistotu, že když bude nejhůř, tak se z těch chodeb vrátí.

Vážení, já jsem byl taky nováčkem a budete se divit, já jsem vám v té době – a vedení mé strany mi promine – docela věřil. Já jsem vám záviděl marketing, já jsem vám záviděl mládí, já jsem vám záviděl procento žen, já jsem vám záviděl, jak jednoduše jste vedli svou volební kampaň. Když jsem poprvé kráčel do této Sněmovny, pochopitelně si mě nikdo nevšiml. Zato kolegové z Věcí veřejných mávali lístkem na tramvaj do televizních kamer a moje 26korunová jízdenka, což je, vážení, více než euro, ta nikoho nezajímala. Všichni jsme chápali, a bohužel nejvíc asi voliči, že to s tou férovostí a dinosaurama myslíte vážně. Nerad bych si tu hrál na politologa, ale najednou vám mám pocit, že jediným dinosaurem – a nechť mi Jiří promine – se stal náš bývalý pan předseda a možná pan Langer, i když zlé jazyky tvrdí, že už se možná zase ku Praze blíží. (Usměv mezi některými poslanci v sále.) Tím skončila kampaň lovu dinosaurů, na ty se zapomnělo velice, velice rychle.

I usedli jste do těchto lavic a šli jsme bojovat proti korupci. Chtěli jsme bojovat s vámi společně. Kupodivu, cokoli jsme navrhli, bylo nedokonalé, akcie na doručitele – to vyřešíme později, atd. atd. V mém myšlení začala vznikat trhlina, ale přesto jsem si říkal, jsou mladí. Pokud vím, tehdejší místopředsedkyně paní Peakeová se zde i párkrát omluvila, že teď není ta pravá chvíle. A já jsem stále doufal, že dostanete rozum a pochopíte, že politika není jenom taková bžunda, do které jste se náhodou dostali, a že skutečně zodpovídáte za lidi v této zemi. Pak začaly kauzy, byly zde všechny vyjmenovány. Vážení, ani o jedné se zde nemuselo mluvit. Přesto jste všichni řvali, včetně našeho milovaného pana premiéra, čistého Petra, padni komu padni. Bohužel jste nikomu neřekli, že to platí jenom vně vašeho koaličního kruhu.

No a život běžel dál. Přišlo první hlasování o nedůvěře vládě. Samozřejmě bylo zbytečné, protože jste jednotní, vytvořili jste novodobou národní frontu, akorát na rozdíl od té národní fronty najednou jste zřejmě zjistili, jak chutná moc, a začali jste se hádat mezi sebou. Ano, tady musím ocenit pana ministra Kalouska, že byl jediný, kdo snad řekl, že chování vlády bylo dosti nešťastné. Nevím, řekl-li nechutné, ale já se obávám, že obě dvě tato přídavná jména jsou ještě velmi jemná.

Dostali jsme se k druhému hlasování o nedůvěře vládě a vy nás tady necháte – a dámy i veřejnost jistě prominou – ve své podstatě jenom vykecat. Protože málokdo si uvědomil, že stačilo vystoupení nové paní předsedkyně Peakeové, která zde prohlásila do zamračených mraků, že klub, zbývající klub Věcí veřejných bude hlasovat pro důvěru vládě, čímž nám všem vlastně udělala takhle (mávnutí ruky) a vysvitlo slunce. Na chvíli nad touto vládou vysvitlo slunce. Bohužel, já se paní předsedkyni omlouvám, pro mě to je ve své podstatě nejen zklamání, ale i urážka, protože já si myslím, že lidi by lhát neměli. A také se říká, že kdo lže, ten krade. (Úsměv mezi poslanci vlevo.)

Chlapi by měli držet slovo. Já jsem překvapen, jak skoro dvoumetrový chlap, který je mým premiérem, a i když jsem byl v opozici, tak jsem si říkal, dobře, vyhráli, tak moc asi to lidi chtěli, tak jsem čekal, že opravdu budou dělat reformy, při kterých budeme sice skřípat zubama, ale že půjdou nějakým směrem. Já se vám všem omlouvám – zdražování a jistý chaos, to skutečně nejsou reformy. Na reformy totiž nemáte čas.

A když už pan premiér tady tak hájil svou vládu, já bych se docela rád dozvěděl, když už ta vláda žádá o důvěru a našla tu společnou cestu, dojemně, tentokrát nevím, zdali bylo baci baci od pana prezidenta, nebo jestli je to napadlo samotné, nicméně když už ta vláda zase našla společnou cestu, tak bychom se třeba mohli dozvědět, jestli ti její členové, co na sebe podávají trestní oznámení, ta trestní oznámení stáhli. Neboť já nechápu ve svém primitivním lékařském mozku, který asi nemá na toto

politické dění, neboť u nás je to buď černý, nebo bílý a vždy máme za cíl pacientovi pomoci, ale skutečně jemu, sobě až poté, to znamená mně to mozek nebere. Jak může vláda a kluby najít společnou řeč, když ale na sebe podávají trestní oznámení?

Vážení, dozvěděli jste se tu spoustu, spoustu nehezkého. Vy jste asi ani nic jiného nečekali. Na druhé straně si uvědomte, že vám musím za něco poděkovat. Obávám se, že z opozičních poslanců to dnes mnoho neudělalo. Já vám musím poděkovat za to, že jsem se stal poměrně hrdým členem sociální demokracie. A že i když jsem občas měl sklony spíše k takové středové politice, tak to, že mě najednou někdo nazývá pitomým levičákem, protože nezlobte se, v této zemi bohužel levičáctví stále není slušné slovo, tak já jsem najednou hrdý na to, že ten levičák jsem. (Potlesk poslanců sociální demokracie.) V tom jste udělali velice, velice dobře.

Prosím vás, po tom všem, v čem žijete, mi skutečně chcete tvrdit, chcete tvrdit nám všem, že jste schopni řídit tuto zemi? Dovedete si představit, že byste leželi na nemocničním oddělení, kde by primář neřešil nic jiného než hádky a trestní udání jednotlivých vedoucích lékařů lůžkových stanic, kde by se rozdávaly obálky za to, aby někdo byl loajální a neřekl, že někdo ve službě chlastal, atd. atd.? Vy byste důvěřovali takovému lékařskému týmu? Věřím, že když toto proberete s panem ministrem Hegerem, tak vám díky své letité praxi a díky tomu, že – pomínu-li některé kroky zdravotnické reformy – zde vystupuje stále řekl bych ještě velice slušně, tak vám vysvětlí, že taková pracoviště možná jsou, ale pro pacienta je to hrob.

Lidé, vždyť vy jste zapomněli – a zvláště Věci veřejné – vy jste zapomněli úplně na všechno, co jste slíbili! Vy jste měli tak obrovskou šanci zvednout tu poplivanou českou politiku na nějakou úroveň, aby lidé začali politiky chápat jako něco, o co se lze občas i opřít. Po nás to teď vlevo chtít nemůžete, my jsme v menšině. Vy o tom rozhodujete. Lidi, vy jste dostali tak obrovskou šanci! A když vidím, co jste z toho udělali a co se o pravdu o vás hovoří venku, já se divím, že nepřijmete dobré japonské zvyky. Zaznělo tu jméno pana Okamury. (Úsměv poslanců zleva.) Já bych vám byl velice vděčen, kdybyste teď vzali hedvábný papír, napsali štětcem báseň, oblíkli se do bílého kimona a šli si někam rozpárat břicho. (Smích a potlesk poslanců zleva.) Tato zem by tento samurajský počin určitě ocenila. Akorát mám jeden velký problém. Nevím, kde byste našli toho čestného a váženého muže, který by vám byl ochoten jako poslední ránu z milosti u-seknout hlavu. To bylo projevem cti. Já se obávám, že v tomto směru byste po tom, co předvádíte, hledali hodně těžko.

Kristýna Kočí zde není. Mladá, perspektivní politička, která nejen že opět zavařila blondýnám, ale (smích poslanců ČSSD) – já se vám přiznám, já vtipy o blondýnách nikdy nemám rád, přišly mi přízemní – ale bohužel stalo se, najednou je po slávě. Přesto obdivuji hroší kůži – že toto křehké a

jemné stvoření, jak jsem slyšel ze záznamu, zde může klidně sedět a opět se nic neděje.

Ale i ostatní. Prosím vás, vy jste ve své podstatě v lidech zašlapali možnost získání vzorů, získání úcty k tomu, že ženy v politice jsou něco platné, že mladí patří do politiky. Je mi líto, paní předsedající, musím oslovit pana poslance Babáka jako experta. Též marně čekám, abyste mi jako pro mě velmi mladý a perspektivní muž vysvětlil, kde se ve vás vzala ta obětavost, jak jste si vypůjčil na to, abyste mohl půjčit. (Smích a potlesk poslanců ČSSD.) A děkuju panu předsedovi Sobotkovi, že po nás chce jenom stranické příspěvky a že nemusím o nočních službách někde vytrhávat zlaté zuby (smích poslanců ČSSD), abych pomohl své straně k tomu příštímu volebnímu úspěchu.

S velkou pompou a k velké radosti svého milovaného ministra Kalouska jste, pravda, prosadili snížení platů poslanců. Byl to též velmi geniální tah. Najednou jste také ale zjistili, že jste těm prostým – nechci říct sprostým – řadovým poslancům ty platy snížili až moc. Hlavně Věci veřejné to uznaly, protože jinak by se pan John tak zuřivě nedržel postu ve vládě a klidně – protože jemu šlo přece, pokud vím, hlavně o lidi a o věc – by si jako pražský poslanec šel sednout do své poslanecké lavice, kupoval by si ty lístky na tramvaj a za těch 50 tisíc měsíčně by sloužil lidu této země. Ne! To po něm chtít nemůžeme. On chce víc! Takže když někde šetříme, jinde zřídíme titul vicepremiéra. U pana Johna bych očekával, že si to bílé kimono vezme jako jeden z prvních. (Smích poslanců ČSSD.) A tam – se příznám – bych to možná s tím mečem zkusil. Ale chvilku bych počkal, protože on si trápení zasloužil.

Vážení, to není cynismus. To už je realita.

No a jak vidíte, paní Peakeová vystoupila, pan Huml sice taky, my tu můžeme takto povídat, pak přijdou další a další vystoupení, a než se v hluboké tmě rozejdeme do svých domovů, tak po nás nezбудe žádná jiná práce, než že pak se bude zuřivě zvonit, aby se tady získala ta vládní většina, a vy, vážení, v tom srabu budete pokračovat dál. Do té doby, než se zase poperete. A vy se neperete proto, že chcete lidem pomoci! Vy se neperete kvůli svým programům, vážení! To jsou jenom výkřiky.

Pokud vím, právě u Věcí veřejných jsem kromě jiného slyšel vyřvávat, jak se musí změnit vedení VZP. To jsou takové výstřely, taková pudová střelba. Pudová střelba je ukázkou mistrovství. Pudové žvanění je, prosím vás, k ničemu. Pak jsem také slyšel vás vykřiknout, že je moc vysoká spotřební daň na benzin. Vyřvávali jste něco, jste ve vládě, a nic se s tím neděje. Ceny benzínu stoupají. Neprosazujete. Taková drobnost! Pak jste vykřikovali něco o DPH. Nakonec stejně jste se dohodli na kompromisu. A co je zajímavé, možná jako úlitbu bohům zde prosadíte snížení DPH na knihy a – denní tisk. Dennímu tisku a novinářům jste mnohé dlužni. To chápu.

Vážení, až o tom budete opět v té harmonické vládě rozhodovat, vzpomeňte si, že četba je pro lidi důležitá. Ty noviny, vzhledem k tomu, co v nich je, myslím, že už méně. Ale člověk se hlavně potřebuje napít a umýt. To patří ke kulturní společnosti. Tak až tam budete mluvit o těch knihách a zbudou vám z toho ty noviny, vzpomeňte si také třeba na pitnou vodu. Aby lidi, pro které to všechno děláte, se mohli nejen vykoupat, ale zalít zahrádku. Abychom pak najednou v létě nezjišťovali, že ten, kdo má zelený trávník, tak vlastně patří – a vy to nazýváte, tuším, těm úspěšným, vidíte?

To je jenom taková maličkost k tomu, co děláte. Ne, nemá cenu vás dál tepat, protože vám je to stejně jedno. A vy jste se prostě rozhodli, že korunky se hoděj, ta moc se vám zalíbila a vy jste rozhodnutí, že to tu prostě vydržíte.

Já se vám omlouvám, že jsem vás vůbec zdržel. Snažím se mluvit co nejméně, ale dnes jsem to považoval za svou povinnost, protože jinak by mě těch asi 7,5 tisíce lidí, co mi v pravicové Praze dokonce dalo kroužek a vyneslo mě do této lavice, muselo odsoudit – že tu jenom sedím jako tupec a zírám na to, jak vy si tu s námi a bohužel s touto zemí hraje. Vzpomeňte si, jak jsem vás prosil při minulém vyslovování nedůvěry této naprosto harmonické vládě, aby opozice už s těmi řečmi přestala, protože mluví k slepým a hluchým. Já se obávám, že jsem měl pravdu. Jenom vám, a je mi to upřímně líto, mám čím dál větší pocit, že jsem tam ještě zapomněl na jedno přídatné jméno. A slušnost mi nedovoluje jej vyslovit. Nicméně, omlouvám se, já se stydím za to, co se v této Sněmovně a v této vládě děje. A podle toho budu hlasovat.

Děkuji za vaši trpělivost. (Dlouhotrvající potlesk poslanců ČSSD a KSČM.)

Místopředsedkyně PSP Vlasta Parkanová: Děkuji. S přednostním právem vystoupí pan ministr financí Kalousek.

Ještě dříve, než přistoupí k mikrofonu, ráda bych konstatovala jednu věc. Bývá zvykem a zdvořilostí, že pokud se žena rozhodne používat své příjmení v nepřechýlené podobě, potom ji okolí v tomto respektuje. Děkuji.

Pane ministře, máte slovo.

Ministr financí ČR Miroslav Kalousek: Děkuji. Paní předsedající, jenom velmi stručně a jenom proto, že pan poslanec Koskuba mě mnohokrát zmínil ve svém projevu, a tak by mi bylo líto nereagovat několika málo poznámkami.

Za prvé. Pan poslanec si povzdechl nad tím, že poslanci vládní koalice vlastně neudělali nic jiného, než že odsoudili opozici k tomu, aby se takřkajíc vykecala. Já bych rád řekl, že takový požadavek ze strany poslanců vládní koalice nebyl vznesen. Tím méně tady zazněl jakýkoliv ta-

kový imperativ. To byla vaše svobodná vůle, pane poslanče. Na druhou stranu, zhostil jste se toho úžasně. Já vám blahopřeji. Nikdy jsem nic takového tady neslyšel. A že už jsem tady toho slyšel!

Za druhé. Když jste hovořil o tom, že v dobách pozdní renesance francouzského feudalismu bych měl nosit kardinálský šat, zmínil jste Ludvíka XIV. Mám velkou prosbu, jestli byste tu číslovku nesnížil. Kardinál Mazarin byl velká osobnost, přesto mým velkým politickým vzorem byl přece jenom Armand Jean du Plessis, vévoda z Richelieu. (Smích a potlesk zprava.)

Nicméně ať už se rozhodnete s těmi kardinály jakkoliv, odneseme si z vašeho projevu vaši upřímnou závist nad mladistvostí, nad mládím a nadšením poslanců Věcí veřejných. Já hledím do mladistvé a nadšené tváře pana poslance Novotného... (smích koaličních poslanců). A závidí vám taky.

Místopředsedkyně PSP Vlasta Parkanová: Děkuji. S další přihláškou s přednostním právem se hlásí paní místopředsedkyně Klasnová.

Místopředsedkyně PSP Kateřina Klasnová: Vážená paní předsedařící, vážení členové vlády, dámy a pánové, já jsem zvažovala, jestli vystoupím s nějakým příspěvkem do této diskuse, ze které se podle mne asi občanům České republiky dělá nevolno, ale rozhodla jsem se, že skutečně vystoupím, vystoupím velmi krátce a budu reagovat na některá dehonestující prohlášení vůči straně Věci veřejné.

Strana Věci veřejné od počátku vzniku této vládní koalice provedla a stále provádí na svěřených ministerstvech práci, ke které se zavázala v koaliční smlouvě a ke které se zavázala svým vlastním voličům. To je pro nás mnohem podstatnější než cíleně vytvářené mediální kauzy vzniknuvší pouze za účelem zlikvidovat tyto naše snahy. Proč bylo tak důležité odstranit Johna a Bárta? Proč se k tomuto účelově propůjčil i jeden z deníků v této zemi, který svůj boj proti Věcem veřejným převedl do osobní roviny? Například proto, že o vymetání Augiášova chlévu hovořili vždy všichni noví ministři a všechny strany, ale teprve ministři Věcí veřejných byli první, kdo audity skutečně provedl. Odhalili nehorázné plýtvání prostředky státní správy za předchozích ministrů, ať už byli z kterékoliv strany.

Šlo snad o – v úvazkách – drobnosti. Lidé zaměstnaní na Ministerstvu školství například pracovali na tři úvazky. Ministerstvo dopravy nakupovalo předražené propagační předměty, peníze létaly vzduchem za mytí aut či zalévání květin. Vnitro předražené pralo uniformy, modernizace policejních staveb byly nadhodnocené, lázeňské domy byly pronajímány za velmi nevýhodných podmínek. Stejně nevýhodně byl nastaven pronájem horských ubytovacích zařízení ministerstva, či jen nákup potravin. To vše ministři Věcí veřejných zastavili a ušetřili státu miliardy korun. Bojovali proti korup-

ci i betonové lobby. Možná proto si vysloužili tolik nelibosti. Naši ministři ucpali mnoho děr, z nichž odtékaly peníze občanů kamsi do neznáma. Tady já vidím hlavní důvod vládních střelnic i opozičních útoků na Věci veřejné, mnohdy tak urážlivě nechutných, že je pod úroveň slušného člověka se k nim vůbec vracet.

Čím přispěli předchozí ministři vnitra, se kterými je Radek John tak často srovnáván, například pánové Langer či pan Gross, ke zlepšení práce policie? A proč nyní vyplouvají na povrch různé korupční aféry, o kterých se dosud nemluvilo? Bude vyšetřování pokračovat? Nevím, pevně však věřím, že ano.

Musím upozornit a připomenout, že Věci veřejné zatím jako jediné opravdu ustoupily ze svých pozic, přijaly kompromisy, jež nyní pracně vysvětlují svým členům. A jistě uznáte, že jako podnikatelský záměr, jako podnikatelský projekt bychom nic podobného dělat nemuseli.

Pan Rath tu hřimal, že Bárta přerostl své rodiče, kteří stvořili Věci veřejné. Ptám se, jaké má důkazy k takovým obviněním? On i všichni ostatní? A ptám se, zda mu dává jeho politická i osobní morálka právo kritizovat něco, o čem se dočetl pouze v novinách. Nikde v tisku jsem se však nedočetla například to, kde chtějí jiné strany vzít desítky, ba stovky milionů korun na splacení dluhů z předchozích volebních kampaní. Chtějí snad otevřít ty díry, které Věci veřejné ucpaly?

Ano, dnes podržíme vládu, podržíme slovo, což také není na dnešní politické scéně bohužel samozřejmostí, ale hlavně proto, že stále za Věci veřejné věřím v pokračování naší práce. Dokud nám tato práce bude jen trochu umožněna, považuji za povinnost Věcí veřejných hlasovat pro tuto vládu. Osud vládního projektu jsme také spojili se shodou nad zdravotnickou a důchodovou reformou. Věci veřejné chtějí dál pracovat proti plýtvání státními prostředky. Postupně zvyšovat daně či zdravotní poplatky však nikdy nemůže být programem naší strany. (Potlesk z řad poslanců VV.)

Místopředsedkyně PSP Vlasta Parkanová: Děkuji. Nyní tedy řádně přihlášený pan poslanec Antonín Sed'a. Po něm se připraví pan poslanec Ivan Ohlídal.

Poslanec Antonín Sed'a: Děkuji, paní předsedařící. Vážený pane premiére, vážení členové vlády, vážené poslankyně a poslanci, současná koaliční vláda se při svém vzniku zavázala být vládou proreformní, rozpočtově odpovědnou, protikorupční a vládou práva. Když vláda v srpnu 2010 představila své programové prohlášení a získala důvěru 118 poslanců a poslankyň, nikdo netušil, že za devět měsíců bude tato vláda v politické a personální krizi. Tuto krizi zřetelně charakterizoval ve svém pro-

jevu na oslavách 20. výročí vzniku ODS bývalý předseda a premiér Mirek Topolánek, když řekl – cituji: „Protože podle mého názoru, který zastávám už od voleb, představuje vládnutí s Bártovou ABL-VV dokonce větší hrozbu pro budoucnost ODS než opoziční smlouva.“ A cituji dál: „Je přímo v genetické výbavě VV-ABL útočit na soukromí, fízlovat, šmírovat, nezákonně odposlouchávat, tajně nahrávat, vyrábět kompra na kdekoho. Věci veřejné jsou v principu neslučitelné s občanskou společností.“

Vážené kolegyně, vážení kolegové, v těchto slovech je ukryta podstata vládnutí současné koalice. Namísto boje proti korupci uplácí jedna z vládních stran své poslance i náměštky, bývalí pracovníci soukromé bezpečnostní služby si dělí státní instituce jako svá léna, zprivatizovaná politická strana zastrašuje a odposlouchává své politické protivníky. Namísto morálky a poctivé práce pro českou společnost si vládní koalice dělí své pašalíky, provádí skrytou privatizaci veřejných služeb a ohrožuje budoucí konkurenceschopnost našeho hospodářství. Vládní odpovědnost se vytrátila a z vlády práva zůstala pouze prázdná slova. A to, co je snad nejdůležitější pro budoucí vývoj České republiky, je skutečnost, že tato vláda prohloubila nedůvěru našich spoluobčanů vůči politice, politickým stranám a demokratickým institucím, na jejichž základě stojí naše občanská společnost.

Vláda se ohání nutností reforem a zastavení zadlužování státu. Prozatím se však tyto reformy smrskly na pouhé účetní škrty, na které doplácí drtivá většina české společnosti, zejména ti nejpotřebnější. Namísto decentralizace státní a veřejné správy jde pravicová vláda cestou opačnou. Namísto dokončení reformy veřejné správy vytváří Nečasova vláda nové, netransparentní instituce, které jsou v přímém rozporu se základními principy platnými v Evropské unii.

A závěrem mi dovoluji uvést jeden konkrétní případ nekonceptního vládnutí současné koaliční vlády. Vláda se ve svém programovém prohlášení zavázala mimo jiné zajistit stabilitu zdrojového prostředí tak, aby byly pokryty základní potřeby pro zajištění obrany České republiky a schopnosti ozbrojených sil k naplnění závazků, které vyplývají z členství naší země v mezinárodních organizacích. Právě dokončená Bílá kniha o obraně však ukázala, že Česká republika nebude schopna zajistit politicko-vojenské ambice, ať se týkají počtu vojáků, dosažení cílových operačních schopností či modernizace zbraňových systémů. A poslední informace hovoří o tom, že i v příštím roce dojde k dalšímu snížení rozpočtu kapitoly 307, což ovšem již ohrozí samu obranyschopnost naší země.

Vážené poslankyně, vážení poslanci, tato vláda ztratila důvěru široké veřejnosti, a tím ztratila právo na svoji existenci. Další hazardování s důvěrou našich občanů si již nemůže naše země dovolit. Uvědomte si, prosím, vládní poslanci a poslankyně, že pokud ztratíte volby, ztratíte toliko

čtyři roky, ale pokud ztratíte důvěru, tak ztratíte celou budoucnost. Ale teď nemyslím vaši budoucnost, ale budoucnost České republiky. Proto vás žádám, abyste ukončili tuto pro občany trapnou truchlohru a hlasovali spolu s opozicí pro vyslovení nedůvěry současné koaliční vládě.

Děkuji za pozornost. (Potlesk z řad poslanců ČSSD.)

Místopředsedkyně PSP Vlasta Parkanová: Nyní zde mám přihlášku k faktické poznámce od pana poslance Adama Rykaly. Prosím, pane poslanče.

Poslanec Adam Rykala: Děkuji, paní předsedající, za slovo. Já jsem před chvílí vyslechl od paní Klasnové velice emotivní vystoupení. Paní Klasnová řekla, že občanům České republiky je nevolno z dnešní diskuse, která tady probíhá.

Já bych vás chtěl prostřednictvím paní předsedající poprosit, paní Klasnová, abyste zašla mezi lidi, abyste se zeptala lidí, z čeho jim je nevolno. Jim není nevolno z dnešní diskuse, jim je nevolno z toho, jak se chová tato vláda, jim je nevolno z toho, jak se jednotliví ministři a koaliční poslanci hádají mezi sebou, jim je nevolno z toho, že nepracujete, neprosazujete reformy, ale zabýváte se sami sebou.

Já jsem se dostal do situace, kdy se stydím za svého premiéra, stydím se za vládu České republiky. A jsem jedním z poslanců tohoto shromáždění a lidé ztrácejí důvěru ve všechny – ne ve Věci veřejné, ne v ODS, ne v TOP 09, ale ztrácejí důvěru v politiku. Tady toho já se nechci dožít, a kdybych byl premiér této země, tak bych po tom, co se tady děje, tak bych okamžitě rezignoval. (Potlesk poslanců ČSSD.)

Místopředsedkyně PSP Vlasta Parkanová: Vracíme se zpátky k řádným přihlášek. Nyní vystoupí pan poslanec Ivan Ohlídál, připraví se pan poslanec Josef Novotný. A pro vaši informaci sděluji, že celkem mám deset řádných přihlášek v tuto chvíli.

Prosím, pane poslanče.

Poslanec Ivan Ohlídál: Děkuji za slovo, vážená paní předsedající. Dám a pánové, existuje velmi mnoho důvodů, proč musím vyslovit nedůvěru této vládě. Mnoho těchto důvodů bylo již řečeno a prezentováno mými předchůdci. Jeden podstatný důvod však zde nebyl zmíněn, a jestli dovolíte, tak si ho zde podrobněji všimnu.

Nečasova vláda, když získala zhruba před devíti měsíci důvěru, o sobě hovořila jako o vládě rozpočtové odpovědnosti, vládě, která bude bojovat s korupcí a tak dále. Mezi těmito krásnými názvy, kterými se sama častovala, také tvrdila, že bude podporovat vědu, výzkum a vzdělání v na-

ší republiky. Že bude šetřit, ale že v těchto oblastech šetření nebude. Podívejme se, jak situace ve skutečnosti vypadala.

Dá se tato skutečnost, že vláda žádný rozumný přístup a své sliby nesplnila, co se týče podpory těchto oblastí, dokázat. Nesplnila je proto, že se rozhodla šetřit i v těchto oblastech? Já bych neřekl šetřit, dalo by se říci škrtnit doslova rozpočet například vysokých škol. Je možné si uvědomit, nebo je možné i to dohledat a v číslech dokázat, že v rozpočtu veřejných vysokých škol došlo v tomto roce 2011, to znamená v roce, kdy rozpočet byl vytvářen touto vládou, k výrazným škrtům v rámci veřejného vysokého školství. Tak například rozpočtové výdaje v investiční oblasti vysokých škol byly v letech 2007 až 2010 sníženy o 28 %, což je hodně. Ovšem tato vláda v roce 2011 rozpočtově snížila tyto prostředky na investice veřejným vysokým školám o 14 %, což za rok je opravdu velmi mnoho. Podobné je to také v provozních nákladech pro veřejné vysoké školy. Například vezmeme-li si ukazatel, který vyjadřuje provozní nominální náklady na jednoho studenta na veřejných vysokých školách, tak v letech 2007 až 2009 tyto náklady byly sníženy o 9 %. Ale o stejně vysokou částku byly tyto náklady sníženy v rozpočtu na rok 2011. Čili v rozpočtu, který vytvářela tato vláda a schvalovala tato koalice. Daly by se uvést ještě další číselné údaje, které potvrzují toto mé předcházející tvrzení, že vláda v tomto směru nedodržela slovo.

K čemu povede takováto rozpočtová politika této vlády na veřejných vysokých školách? Samozřejmě nutně musí vést ke snížení úrovně vzdělávací činnosti na těchto veřejných vysokých školách. A to zvláště v oborech, které jsou experimentální a které jsou finančně velmi náročné, to znamená v oborech, které jsou spojeny s moderními technologiemi, s inovacemi průmyslu a podobně. Jak tedy vláda chce pozvednout naše hospodářství prostřednictvím inovací, jak slibovala, když bude snižovat vzdělanostní úroveň absolventů vysokých škol právě třeba v těchto oblastech, které jsou pro inovace velmi důležité? Myslím si, že na to je jednoduchá odpověď. Vláda při svých prohlášeních o získání důvěry před devíti měsíci prostě nemluvila pravdu. Dá se říci, že lhala.

Vláda škodí vysokým školám i v jiných oblastech materiálních. Mám teď na mysli především dva operační programy, které se týkají vědy a vysokých škol. Je to operační program, který se nazývá Výzkum a vývoj pro inovace, a druhý operační program, Vzdělanost pro konkurenceschopnost. Oba tyto programy jsou velmi významné, protože česká věda a české veřejné školství mají vynikající a jedinečnou příležitost vylepšit své materiální vybavení, a to nejen v oblasti přístrojů, ale i v oblasti zásadní infrastruktury. Tato příležitost se nikdy již nebude opakovat v budoucnosti. Přesto vláda zúřadovala anebo administruje tyto oba operační programy takovým způsobem, že dochází k výraznému zpoždění čerpání finančních

prostředků z Evropské unie. Je dokonce představa, že v rámci OPVK vůbec tyto prostředky nebude moci Ministerstvo školství, které zde zastupuje vládu, vůbec vyčerpat. Dokonce se prý uvažuje o tom, že Ministerstvo pro místní rozvoj chce provést realokaci tady toho programu do jiného operačního programu, čímž samozřejmě by české školství včetně veřejných vysokých škol přišlo o významné miliardové finanční prostředky.

Ve druhém programu, OP VaVpl, dochází prý podle údajů ministra školství Dobeše k určitému zlepšení v poslední době, co se týče čerpání peněz, přesněji řečeno rychlosti tohoto čerpání, ale zároveň nedodal, že vlastně do ukončení tohoto operačního programu zbývají zhruba dva a něco roku, protože tento program se musí ukončit v roce 2013. A zatím drtivá většina finančních prostředků není vyčerpána. Navíc byl z té tzv. významné první prioritní osy týkající se základního výzkumu v Evropské komisi schválen pouze jeden program, přesněji řečeno jeden projekt, nazvaný ELI, to je ten superlaser. Ostatní projekty, významné projekty první prioritní osy, jako například CEITEC, Biocev atd. zatím Evropskou komisí akceptovány nebyly. A je tam jeden závažný problém, proč nebyly doposud akceptovány. Vystupuje tam totiž problém tzv. nedovolené veřejné podpory, která nesmí být zahrnuta v rámci takovýchto projektů, a údajně se v rámci Evropské komise jedná o to, jestli vůbec tyto projekty schváleny budou, nebo ne. V optimálním případě musí být tyto nedostatky, tyto problémy, minimálně problémy s nedovolenou veřejnou podporou odstraněny, což bude trvat určitou dobu. Takže tato skutečnost může opět zpozdit čerpání finančních prostředků z Evropské unie právě v těchto zmíněných projektech.

Obdobníci, kteří se vyznají v čerpání finančních prostředků z operačních programů Evropské unie, dokonce tvrdí, že není možné ani v tom programu VaVpl vyčerpat všechny finanční prostředky do roku 2013 a že zřejmě i o tyto prostředky, které budou nemalé, miliardové, přijdou naše vysoké školy, respektive Akademie věd.

Takže pokud člověk vezme v úvahu i působení vlády v této nesmírně důležité oblasti operačních programů, tak tuto činnost musí doposud hodnotit relativně velmi negativně.

Podle mého názoru současná vláda škodí veřejnému vysokému školství a vysokoškolské vzdělanosti nejen těmito materiálními důvody, nejen v materiální oblasti, ale také v oblasti legislativní. Před několika týdny byl zveřejněn věcný záměr, který se týká komplexní novelizace vysokoškolského zákona. Tento věcný záměr vyvolal v akademické veřejnosti dosti velké zděšení. Já jsem byl také dosti zděšen, musím se přiznat. Kdybych chtěl parafrázovat slova klasika, tak bych řekl, že zveřejněním tohoto věcného záměru vovínula naše veřejné vysoké školství opravdu černá mračna.

A to z toho prostého důvodu, že když si člověk podrobně prostuduje tento věcný záměr, tak zjistí úžasné nepochopitelné skutečnosti, které jsou zamýšleny do budoucna vysokoškolského zákona. Tak například má být zavedeno vysokoškolské studium, které bude pouze dvouleté. Zatím nejkratší studium na českých vysokých školách je tříleté. Je to takzvané bakalářské studium. To znamená, že v podstatě vysokoškolské vzdělání se smrskne, lidově řečeno, pouze do dvou let. To nevím, jestli skutečně na veřejných vysokých školách nebo obecně na vysokých školách ve vyspělých zemích je vůbec přípustné.

Dále, to už tady bylo i zmíněno, dokonce je v záměru obsaženo to, že absolventi nepedagogických oborů mohou se stát učiteli na základních a středních školách, když absolvují jakési jednoroční magisterské studium. Stále se hovoří o tom, že úroveň českého školství pomalu a jistě klesá. Pan ministr Dobeš dokonce české školství nazývá nemocným školstvím, a přitom mu nevadí, ani celé vládě, že vlastně tímto způsobem je velká šance vychovávat nedokonalé učitele, učitele, kteří nemusí mít dostatečnou úroveň, aby učili a vzdělávali lidi a studenty na našich vysokých školách. Je to poněkud rozpor s tím, jak se například ministr školství Dobeš vyjadřuje o úrovni našeho školství.

Dokonce jsou tam takové věci v tom záměru, že takzvaný malý doktorát, to jsou ty RNDr., PhDr., JUDr. doktoráty, bude možné získat, aniž by člověk měl magisterský titul, to znamená aby absolvoval magisterské studium, které by mělo předcházet před získáním tohoto akademického titulu RNDr., PhDr. a tak dále.

Dokonce je navrženo v tomto záměru to, že na vysoké školy by mohli být přijati lidé, kteří by nesložili maturitu, kteří by neměli maturitu. Týkalo by se to nějakých technických oborů, ale přesto je to jakýsi průlom do obvyklostí a zvyklostí, které u nás, ale i ve vyspělých zemích vždy pro přijímání na vysoké školy panovaly.

Mohl bych mluvit ještě o dalších a dalších problémech. V tom záměru například jsou soukromé vysoké školy, kterých je více než veřejných škol, vlastně vyřaty z jakéhosi zákonného rámce, a to tím způsobem, že vůbec není v tom záměru vymezena organizační struktura těchto soukromých vysokých škol, jejich povinnosti, které by byly ekvivalentní vysokým školám veřejným, a podobně. Vypadá to, jako by soukromé vysoké školy měly mít jakási privilegia nebo jako kdyby byly nějakými tabu ve srovnání s veřejnými vysokými školami.

Je možné kritizovat ještě mnoho dalších nesmyslností, které jsou v tomto věcném záměru vysokoškolského zákona, který představila Nečasova vláda. Mě tam zaujala ještě jedna taková věc. Jistě si vzpomínáte, že, myslím, že to bylo na minulé schůzi, koalice zamítla můj návrh, návrh můj i mých kolegů, který se týkal novelizace nebo novely vysoko-

školského zákona, která by umožňovala po schválení odnímat neoprávněně získané akademické tituly. Tehdy vláda zdůvodnila zamítnutí této novely tím, že v připravované komplexní novelizaci vysokoškolského zákona tuto záležitost ošetří daleko lépe ve svém návrhu vysokoškolského zákona. Bylo to jenom opět prázdné konstatování, prázdná výmluva ze strany vlády, protože nic takového ve věcném záměru není. Je tam jenom odkaz, že takovéto problémy, takovéto nectnosti budou řešeny pomocí správního řádu, tak jak je to doposud. A jak se ukázalo, správní řád nebyl vůbec účinný například v souvislosti s problémy a nepravostmi tohoto typu, které proběhly v nedávné minulosti na Právnické fakultě Západočeské univerzity. Já nevím o žádném případě odnětí titulu, který byl neoprávněně získán, pomocí správního řádu. Čili o co tady šlo? Tady byla jenom záminka pro vládu a pro ministra školství, aby mohli zamítnout náš návrh. Čili nemluvili pravdu, když říkali, že tuto situaci, tento problém ošetří ve svém návrhu zákona.

Tedy je nutné na závěr konstatovat, že i v oblasti legislativní tato vláda škodí našemu vysokému školství, a samozřejmě nejen tomuto vysokému školství.

A na závěr bych chtěl jenom poznamenat na margo tohoto vysokoškolského zákona, přesněji řečeno té novelizace, kterou připravuje vláda, že pokud prosadíte tento zákon v té formě, jakou jste naznačili ve věcném záměru, aniž byste brali v úvahu názory opozice nebo názory odborné veřejnosti, tak vaše úsilí v tomto směru bude jistě zbytečné, protože pokud získáme vládní odpovědnost, pak takovýto případ, pak takovýto vysokoškolský zákon prostě rozboříme jako domeček z karet a od základu ho postavíme znovu v nové formě, která by sloužila českým školám, české vzdělanosti a potažmo i celé české veřejnosti.

Děkuji za pozornost. (Potlesk poslanců opozice.)

Místopředsedkyně PSP Vlasta Parkanová: Také děkuji. A nyní vystoupí pan poslanec Josef Novotný. Dalším přihlášeným je poté pan poslanec Miroslav Opálka. Prosím, pane poslanče.

Poslanec Josef Novotný st.: Dobrý večer všichni. Já vás trochu vzbudím z té téměř již noční hodiny. Nejsem členem Věcí veřejných, ale jsem velmi rozeznán nad tím, co tady musím poslouchat celou dobu a co mi připadá velice nefér k tomu, jakou Věci veřejné hrají roli v naší politice. A co zde slyším? Já jsem zde slyšel mnoho zlých a ničím nepodložených výpadů naprosto obecných, a tak se budu naopak snažit být velice konkrétní. A budete se velmi divit.

Jsem přesvědčen o tom, že Věci veřejné udělaly největší chybu v tom, že nezačaly krást. Celá ta dnešní debata a celý ten puč, který byl organi-

zován kmotry, je jenom o tom, že v současné době zde zbývá 100 miliard, které ročně zmizí z veřejných zakázek, a my jsme svými tříčtvrtěročním přístupem naznačili, že se snažíme tyto peníze zachránit ve veřejných rozpočtech (smích zleva). A to začíná vadit. A začíná vadit na pravici i na levici. Takže tito kmotři se spojili (smích zleva) a vytvořili zde skutečně obudnou atmosféru, ve které zde mimo jiné dneska jednáme.

První chyba, že Věci veřejné nezačaly krást. Druhá chyba, že neobsadily dozorčí rady, neobsadily různé posty náměstků a tyto další věci. To je také chyba. To je potřeba zkritizovat. A dokonce těch pár věcí, manažerů, které manažersky si s sebou vzal pan Bárta a další lidé, tak ti jsou potom kritizováni, protože to nejsou ti političtí stupidové, kteří tam slouží a plní ty vaše věci... Například odpouštěcí proces na Ministerstvu financí, aby když zaplatíte říčko z dotace, tak i to odpuštění potom, když vy tu dotaci zneužijete a jste za to odsouzeni, tak aby vám zůstala... Tak tady přišli manažeré, kteří jsou teď ostrakizováni, mají všichni cejch na čele a je to katastrofa.

A třetí věc, a to byl úplně vrchol, a proto se ten puč zrychlil. Nebyl až v květnu, jak nám bohužel k nelibosti a k mému opovržení našimi kolegy nesdělovali kolegové, že se to chystá, ale opozice, a ten puč, který měl propuknout v květnu a chystal se tři čtvrtě roku, propukl o něco dřív, protože si dovolil ministr John udělat to nejhorší, co mohl. Podřezat si větev. Řekl, zrušil příkaz, kterým museli všichni, policisté a další státní zástupci, kteří dostali oznámení o korupci, tak museli to oznámit úzké skupině lidí, která rozhodla, jestli se to bude šetřit, nebo ne. A to je případ, na který vás chci upozornit. A začnu u ministra Bárty.

On ve své velkodušnosti a prostořekosti dovolil ve své firmě natáčení rozhovorů, které vedou běžně všechny firmy v České republice a zejména ty, které se běžně ucházejí o veřejné zakázky. Tam se diskutuje, kde je míra korupce, kde je míra toho, jestli do toho půjdou, nebo nepůjdou, protože jinak by byli blázni! To jsou manažeré. A můžu říct, že takový záznam existuje. Budu mluvit konkrétně. Je to případ – protože všimněte si, že za tím pučem stojí část ODS na Ostravsku, jižní Moravě a na Plzeňsku. Na jižní Moravě je dlouhodobě opoziční smlouva a strany ODS a ČSSD tam spolu korupci ve veřejných zakázkách a běžně se za to odvádí 10 % z veřejných zakázek. Tři až pět procent pro ODS, 3 až 5 % pro ČSSD. Toto je běžná praxe, která tam je. Je doložena na nahrávce, kterou nedělaly Věci veřejné nebo ABL. Je to doloženo na nahrávce, kterou dělala ODS ve svém vnitrostranickém boji, kdy Sehnalova skupina s Venclíkovou skupinou si vyřizovaly to, že na účtě pro tyto účely vytvořeném není obvyklých 50 až 60 milionů – odpovídá to těm procentům z veřejných zakázek – ale je tam jenom částka něco více než poloviční. A tam se na záznamu, který má policie – doufám, že pan Kubice poslouchá a že to bude jedna z prvních ak-

cí, do které se dá! (Smích v řadách ČSSD.) Na té zakázce je přesně popsáno: Černovická terasa, zakázka taková, 5 % – a není to tam! A kam-pak došly? A teď ten podnikatel, je to firma 300 lidí, poměrně velká, říká: Nám tento systém vyhovuje, to je férové, my se na těch zakázkách takto podílíme. Víme, na čem jsme. A kam to mizí, je potřeba to vyřešit. Je potřeba to vyřešit s druhou stranou, s třetí stranou, a prostě je tam krásně popsáno, jak ty peníze fungovaly, z kanalizace a z dalších věcí. A dá se dohledat, kdyby jenom policie nemusela plnit příkaz, který tady byl dán ministrem Langerem, a za vlády Topolánka se tyto věci zametly pod koberec, tak před třemi lety mohlo být už daleko jasněji a nemuseli jsme zde teď být v takové krizi, která tady je. Takže to je věc, která se může teď vytáhnout, rozpracovat, a tam máte to, co děláte! Vpravo i vlevo, všichni se na tom podílejte! Jsou to další způsoby, jak se financují volební kampaně.

A k ČSSD, od kterých zde musím poslouchat ty jejich smrduté řeči celou dobu. Vy normálně kradete! (Projevy nesouhlasu zleva.) Řeknu jak. Je to financování volebních kampaní přes peníze, které ze státního rozpočtu dáte svým lidem. V případě Dělnické tělocvičné jednoty v Novém Městě to byli dva asistenti poslanců, byl to poradce ministra financí Sobotky, a tito lidé si založili Dělnickou tělocvičnou jednotu po vzoru třeba Orla. Založili to čtyři lidé a nějakí dva nebo tři rodinní příslušníci a dostali 30 mil. ze státního rozpočtu a postavili si hotel u starosty Pěti v Budišově. Stranický hotel. Fiktivně vykážali, v novinách napsali, že mají 1500 členů svou základnu. A pro tyto lidi tam dělají nějaké rituální věci. (Smích v řadách ČSSD.) O nás říkají, že jsme strana nějaká podivná, že jsme sekta nebo něco podobného. Co je tohle? To je financování volebních kampaní, to jsou pašalíky pro stranické příslušníky. To je věc, pro kterou jste kdysi vypudili ze svého středu z kandidátky poslance Vlčka. Já jsem zvědav, jak si s tím poradíte – tohle není pro pana Kubiceho, to je pro vnitrostranický souboj – jak si s tím poradíte uvnitř vlastní strany, protože toto je normální zlodějina! Já to jinak nevidím. V Novém Městě na Moravě to jinak nevidíme. A jeden z vašich kmotrů je tam teď starostou. Takže až toto vyřešíte, tak jste pro mě důvěryhodná strana, která tady bude plivat na Věci veřejné a která nám tady bude kázat nějakou morálku!

Takže to jsem vám dal dva konkrétní případy, jak to děláte vy. Věci veřejné neukradly jednu korunu! Nepodílely se ani na jedné koruně z těch 100 miliard a to vás všechny strašně znervózňuje! To si umím představit.

A teď jsem se chtěl dostat k tomu, kdo je za tím, protože to je podstatné. To bychom si měli zodpovědět – kdo vlastně si koupil ty investigativce, kdo to zaplatil, kdo zaplatí přes inzeráty tisk, který se do nás takto dal. Platili to, jak se tady hovoří, nějakí Romanové, Tluchořové, nebo hazard, nebo kdo to platil? Bude se šetřit těch 120 milionů korun nebo dalších 100 milionů, které jdou na tyto kampaně? Je potřeba sledovat inzeráty v těchto novi-

nách, protože tam jsou potom obrovské slevy! Už jsem tady o tom mluvil posledně. Nechci se opakovat.

Je mi velice těžko zvednout ruku pro tuhle vládu. (Smích v řadách ČSSD.) Mě velice zklamali zejména mí kolegové v Senátu, které jsem považoval za slušné lidi, a tím, že nás ani neupozornili na to, co se chystá, že nás prostě nechali se vnitřně trápit, že jsme nevěděli, kteří jsou ti zrádci u nás. My jsme se každý klub se nervovali. Ztrácíme zde spoustu času nad zbytečnostmi. To mě trochu mrzí.

Na druhou stranu se musím dostat dál. Chtěl bych být konstruktivní a říct, jak z toho. Co je fakt, a na tom se zase Věci veřejné nepodílely, máme tady dva biliony dluhů. Věci veřejné k tomu nepřispěly ani korunou. Máme tady teď tři čtvrtě roku škrtů. Už jsme utáhli opasky a teď je potřeba říct, co uděláme dál. Je potřeba, aby se demokratičtí kolegové v koalici vzchopili, udělali si pořádek doma, tak jak jsme si udělali pořádek doma my v našem klubu, a pokusili jsme se tady ještě doznemožnit. My už jsme se znemožnili, ale my to musíme dotáhnout do konce. (Smích a potlesk zleva.) Děkuji za potlesk. My prostě musíme tu stosmnáctku nebo stopatnáctku dotáhnout do toho konce, že začneme dělat reformy, na které jsme se teď rok připravovali. A my je prostě musíme udělat, protože nám stejně nic jiného nezbyvá. Od nás se teď už jenom očekává, že začneme konečně něco pořádného dělat a že se dáme do práce. (Opět smích zleva.)

Ještě zmíním roli, která zde zatím vůbec nepadla, pana prezidenta. Proč si myslíte, že se zastává Věcí veřejných? Že má nějaké sympatie k jednotlivcům od nás? Ne. Pan prezident nechce jako hospodář, který zde má určitou odpovědnost za dvacet let své politické kariéry, odcházet od snědeného krámu. Takže podpoří každou dobrou věc, kterou uděláme v tom smyslu, že se musíme vzchopit a skutečně se pokusit dokončit, co jsme začali.

Já bych se ještě zmínil o volbách. Já volbám moc nevěřím. Dobře víte, že při dnešní konstelaci by zde zůstalo pouze 10 až 20 % těchto lidí. Občané vyvinou veškerou svou snahu, aby nás vyškrtali, vykroužkovali, a nic jiného nás skutečně nečeká a nezasloužíme si. Na druhou stranu volby by přitom, když se dneska zveřejnilo, že některé strany mají 90procentní slevu, z hospodářské sféry ukažte mi nějaký druh podnikání, kdy nějaký obchodník něco prodá se slevou 90 %! To je výprodej shnilého braku! A k tomu nedošlo. Ty inzeráty nebyly shnilý brak. To byla regulérně uplacená kampaň nějakým jiným způsobem – přes státní podniky, které tam mají napak cenu sto dvě stě procent. Takže to je způsob, který v současné situaci, kdy strany dluží peníze, není vůbec řešením pro nás, pro nikoho. Takže nepokoušejme se tady o tohle to. Pokusy o novou sestavu vlády, to je naprosto teoretická záležitost. Takže bych byl rád, kdybychom se všichni pro-

budili a začali něco dělat, protože za pár dní už tady ani nepřejdeme ulici, abychom neutrpěli ještě nějakou fyzickou újmu. (Smích.)

A na závěr ještě jednu repliku. Jsem strašně rád, že pan ministr Kalousek si všímá mého starého a unaveného obličeje. On mi asi oplácí to, že já si všímám jeho mladistvých a hbitých prstů.

Děkuji. (Bouřlivý smích a potlesk zleva.)

Místopředsedkyně PSP Vlasta Parkanová: Tak a po tomto vystoupení následují faktické poznámky – páni poslanci Tejc Jeroným, Chvojka Jan.

Prosim, pan poslanec Tejc, faktická. Berete zpátky. Pan poslanec Chvojka. Zdá se, že mu to bylo také rozmluveno,

Takže nebudou faktické a vracíme se zpátky k řádným přihláškám. Vystoupí pan poslanec Opálka a připraví se paní poslankyně Soňa Marková. Prosim, pane poslanče, řečníště je vaše.

Poslanec Miroslav Opálka: Děkuji, paní místopředsedkyně. Taky už vídím, že je určitá únava. Budu se snažit své vystoupení zkrátit, ale přesto mi dovoluňte trošku nadhled, abych se povznesl nejenom nad těch devět měsíců a zamyslel se nad tím problémem České republiky z pozice jednadvaceti let.

Demografové hovoří o tom, že jednadvacet, dvacet let, to je tak obměna jedné generace. Ta nová se teprve rodí, ta nejmladší už dospěla a získává první zkušenosti a ta poslední, žel, odchází.

Je tomu již jednadvacet let, co tehdejší prezident varoval před komunisty, že budou občany strašit nezaměstnaností. Dnes je v České republice sice 32 tisíc volných pracovních míst, avšak tento údaj, aby se nedalo prokázat, že pro všechny nezaměstnané prostě nejsou volná pracovní místa, má být podle reformy v budoucích statistikách odstraněn. Práci totiž hledá přes 700 tisíc lidí v ekonomicky aktivním věku. Z toho je jen necelých 567 tisíc evidováno na úřadech práce, ale nárok na podporu v nezaměstnanosti má necelých 183 tisíc nezaměstnaných. Přitom právě zaměstnání a solidní mzda jsou jedinou cestou, jak snižovat počet sociálně potřebných a šetřit výdaje státu.

Zastavil bych se u údaje, který zde zmínil pan premiér, kdy uváděl, kolik těch ekonomických nejslabších rodin vůbec neplatí daně a dostává vlastně od státu ještě nějakou bonifikaci. No není to obžaloba toho, že občané mají tak nízké mzdy, za které nejsou schopni ani uživit svoji rodinu a potřebují od státu další dotaci?

Je tomu taky již jednadvacet let, co se zvyšování cen kompenzovalo takzvaným vyrovnávacím příspěvkem k platu či ke mzdě, který však brzy zanikl. Ale ceny rostou stále a porostou kvůli zvyšování snížené sazby DPH, která má nahradit vyvedení peněz ze státního důchodového pilíře, a

to rychleji, než budou růst příjmy zaměstnanců. Špatné hospodaření státu se tak přenáší na bedra celé společnosti.

Je tomu jednadvacet let, co byla společnost konejšena, že pro potřebné bude vybudována sociální síť a oka této sítě úspěšně zachytí a zajistí všechny potřebné. Avšak již několik let se tato oka zvětšují a zvětšují. Stále více domácností se tak propadá na dno sociálních příjmů. Někteří hledají usilovně cestu nazpět, jiní v realitě dlouhodobé nezaměstnanosti již změnili své priority a využívají šedé ekonomiky, což je prospěšné pro řadu podnikatelů, neboť takováto pracovní síla je velmi levná. Někteří se dokonce zapojují i do kriminální činnosti, neboť rodiny je třeba z něčeho živit. A nemálo je i těch, i když statistiky o tom mlčí, kteří si v bezradnosti sáhnou na své životy.

Za uplynulých jednadvacet let byly změny snad všech zákonů, a to několikrát. Přesto se připravují další a další reformy. Jak uvedl pan premiér ve svém vystoupení, reformy se totiž vyplatí. Ale reformy podporuje jen 31 % občanů, a když se podíváme na poslední statistiku STEM, tak je to u Věcí veřejných pouze 44 % voličů. A snižuje se důvěra občanů i v domácí ekonomiku, což ukazují poslední indikátory důvěry. Ale přesto se válčujeme heslem „Program, vize, ideje – ODS je naděje“.

Tři biliony korun bychom měli mít někde uloženo, neboť za tolik se zprivatizovalo ve velké privatizaci státního majetku. Ale když se podíváme na statistiku, tak vidíme, že zde máme jeden bilion 344 miliard státního dluhu. Když to převedeme na konsolidovaný dluh, a to hovořím o 31. prosinci minulého roku, je to jeden bilion 413,5 miliardy korun.

Za období pravicové vlády od roku 2007 do roku 2010 se dluh sektoru vládních institucí v procentech HDP zvýšil o 10 %, z 28,96 na 38,52. Přitom ještě v roce 1995 byl dluh 154 miliardy. To samozřejmě vykazuje schopnost naší ekonomiky, ale také to, že si vlády v předchozím období kupovaly důvěru a přízeň svých voličů někdy i rozpouštěním financí tam, kde to nemuselo být. Na druhé straně, kde bylo třeba podpořit některé projekty, které by stabilizovaly ekonomiku České republiky, tak tam se peníze, jako například ve Finsku, nenašly.

Už tady byl vzpomenut Mistr Jan Hus. Já si taky dovolím jeden citát z jeho kázání: Tak jako hejno krkavců snesli se na tuto zemi, aby vyklovali každé zrno zlata a stříbra. Nemají slitování. Jejich srdce zjedovatěla touhou po bohatství. Se vším kupčí, všechno prodávají.

A tak jsme se dopracovali k řadě kauz. Mohli bychom hovořit nejen o opencard, ale také zelené Praze, bezdrátové Praze, arbitráži CME, otázka Českého domu, Diag Human, ale taky řadě dalších starých akcí jako knižní fond, lehké topné oleje, rumová aféra apod. Našli bychom tam opravdu mnoho a mnoho miliard.

Bylo nám před jednadvaceti lety říkáno, že ekonomika zaostává, je

třeba, aby se do čela státu a ekonomiky dostali ti, kteří to dokážou. Podíváme-li se na graf, který hovoří o hrubém domácím produktu na obyvatele v České republice v poměru k evropské patnáctce v paritní kupní síle, tak vidíme, že v roce 1989 výkonnost naší ekonomiky byla 72 %. V letech 1992 až 1994 tato výkonnost klesla na 60 %, pak došlo k mírnému výkyvu na 65 a znovu v roce 2000 jsme se propracovali na 60 %. A v roce 2007, čili v předkrizovém roce, jsme se dostali na 73 %. Za téměř dvacet let jsme se vrátili tam, kde jsme začali.

To jen abychom si řekli, jaká je situace, neboť v roce 2009 se Česká republika růstem hrubého domácího produktu zařadila ve světě až na 159. místo mezi zeměmi OECD a dál.

Srovnáme-li produktivitu práce – musím říci, že produktivita práce není výkonem jenom zaměstnance, ale především schopností managementu a výkonné techniky – tak vidíme, že ve srovnání Česká republika k evropské patnáctce je někde na 53 %. Když se srovnáme s evropskou dvacetsedmičkou, tam je to trošku příznivější, je to 71,8 %, měřeno v roce 2009. Podíváme-li se na dva sousedy, Spolková republika Německo 105 %, Rakousko 111,4 %.

A tak bychom mohli ve srovnání pokračovat dále.

Myslím si ale, že je ještě řada jiných zajímavých údajů, a to je otázka porovnání délky pracovní zátěže za rok v jednotlivých státech. A tady vidíme, že ani tam jsme se nezařadili mezi vyspělé státy. Jestliže se podíváme na vyspělé státy na jednoho občana podle tabulky OECD z roku 2005, čerstvější údaje zatím nemám, tak se ty státy pohybují v rozmezí 1400 až 1700 hodin, Česká republika je na čestném v této tabulce třetím místě od konce, za námi už je jenom Řecko a Korea a náš pracovní fond je 2000 hodin za rok na jednoho občana. To samozřejmě znamená taky větší opotřebovanost, větší invaliditu, větší ne produktivitu, ale intenzitu práce – a někdo z ní má samozřejmě prospěch.

Hovoří se zde i o tom, že by se měla důchodová reforma financovat, její systémová změna, protože reforma prochází v systému v podstatě stále, zvýšením sazby DPH na 14 % v příštím a 17,5 % v dalším roce. Uvedu jen některé údaje u snížené sazby DPH. Francie 6 %, Holandsko 6 %, Německo 7 %, Španělsko 8 %, Velká Británie 5 %, Malta 5 %, Slovinsko 9 %, Kypr 8 %, Estonsko 9 %, Litva 9 %, Lotyšsko 10 %, Bulharsko 7 % atd. Jsou tam samozřejmě i s vyšším plněním, ale 17,5 % v podstatě nikdo nepřekračuje, pouze situace na Slovensku je jiná.

Vše souvisí samozřejmě se zaměstnaností a mzdou, jak jsem řekl. Ale když srovnám rok 2004 a 2008, tak vidíme, že v České republice plus minus lítá 400 tisíc pracovních míst. 400 tisíc pracovních míst není samozřejmě málo. Je rozdíl, jestli tito občané odvádějí daně, jestli tito občané platí sociální a zdravotní pojištění, a stát by se měl především za-

bývat tím, jak stabilizovat a zvyšovat zaměstnanost. V této oblasti. Toto by byla ta základní reforma, která by pomáhala.

My však nezaměstnanost řešíme především tím, abychom udrželi studenty co nejdéle na studiích, abychom převedli některé zaměstnance do švarcsystému, protože vidíme, že osob samostatně výdělečně činných přibývá, ale nejsou to ti, kteří odvádějí velké daně, ale taky na úkor důchodového systému. V roce 2009 bylo v předčasných důchodech téměř 400 tisíc občanů. To stálo důchodový účet téměř 40 miliard korun. Jen toto číslo by stačilo na vyrovnání dluhu, který tam vzniká. Vidíme, že je nutné tedy práci organizovat a nenechat vše živelnosti.

Chtěl bych taky reagovat na ty údaje, které říkají, jak lépe jsme na tom dnes s nezaměstnaností oproti létům 2002, 2003, 2004. Jenomže statistika se v roce 2004 změnila, přišla nová metodika a nikdo už nepřipočítá to jedno procento k údajům a vlastně srovnává hrušky a jablky. Takže když se podíváme na ty věci z pohledu staré metodiky či nové metodiky, je třeba ty čísla přepočítat. – Ta čísla. Děkuji za upozornění.

Vláda Mirka Topolánka už tehdy stabilizovala takzvaně systém svými reformami. Došlo k zúžení okruhu příjemců dávek státní sociální pomoci, což byly přídavek na dítě, sociální příplatek a pohřebné. Některé dávky byly sníženy, jako porodné, jiné zrušeny, tzv. pastelkovné či příspěvek na zvýšené životní náklady. Zrušeny, a to si myslím, že je obrovská chyba, byly i automatické valorizace dávek státní sociální podpory a pomoci v hmotné nouzi, neboť tyto dávky reálně klesaly.

Připravují se nové reformy, tzv. reforma sociálního systému číslo 1 či malá důchodová reforma, kterou právě projednáváme, či připravovaná velká důchodová reforma. Hovoří se o systémové změně, ale taky o řadě parametrických úprav. Já si dovoluji upozornit taky na jeden fakt ze statistiky, který vyplývá z informací OECD. Jde o naději dožití a délku života ve zdraví u narozených v letech 2005/2007. To je poměrně mladá generace, které by se měly na konci všechny připravované reformy dotknout.

Víte, je složité při skutečnosti, že v této generaci by se v průměru měli dožít muži 73,4 roku a ženy 79,8 roku, a na rozdíl od toho ve většině vyspělých států se dožívají o tři až čtyři roky déle, srovnávat délku povinné pracovní činnosti či statutární hranici věkovou pro nárok na starobní důchod v Evropské unii jako takové, neboť tím odsuzujeme vlastní občany, že budou pobírat o tři až čtyři roky méně důchod, a že si ho tedy užijí kratší dobu. Ale nejde jenom o dožití, ale ten druhý údaj je taky o kvalitě života toho dožití. A tady zjišťujeme, že jsou ta srovnání daleko horší. Myslím si, že ani odborné týmy ekonomů, které pracovaly pro vládu, tyto věci nevyhodnotily zodpovědně.

A tak bychom mohli v těch problémech pokračovat dál, ale já bych vy-

užil dalšího srovnání výdajů celého sociálního systému České republiky k evropské dvacetsedmičce.

Podíl veřejných výdajů na sociální a zdravotní služby v procentech HDP v evropské dvacetsedmičce činí 26,2 %. V České republice je to 18,6 %. Je to méně o 7,6 %. Prosim vás, to není údaj z poslaneckého klubu KSČM, to je údaj Eurostatu. A když se podíváme jenom příkladem na starobní a pozůstalostní důchody, evropská dvacetsedmička 11,7 %, Česká republika 8 % – minus 3,7 %. A to brečíme, jak jsme na tom špatně.

Mohli bychom se podívat taky na to, jak to funguje v progresivní daňové struktuře České republiky. Ano, ti nejnížší dostávají dokonce bonifikaci. Ale ta střední část táhne vlastně celý solidární systém, možná nějaký pozůstatek sociálního státu. Když se podíváme na těch zbylých 40 % vícepríjmových, vidíme, že jejich daň není vůbec rovná, ale regresivně klesá. Vše to zapadá do scénáře, který není vůbec vlastní jen České republice, ale celému světu. Neustále klesá podíl mezd vůči podílu zisku majitelů firem. Jestliže v roce 1995 byly zisky někde na 30,5 %, tak v roce 2007, a to jsou údaje z Evropské unie, jsou na 34 %. Naproti tomu mzdy klesly téměř o 5 %. Je to vcelku neúměrné.

Nebudu tedy zdržovat, ale mám přece jenom ještě jednu poznámku. Kapři si přece nevypustí rybník. Majetkové příznání by vyřešilo taky mnohé problémy. Možná by bylo třeba vyzvat novináře, ať pranýřují ty poslance, kteří přijetí takového zákona nepodpořili.

Je třeba říci, že řada problémů vzniká v neprůhledné ekonomice. Jestli tu můj předřečník hovořil o tom, že se tu pohybuje v prostoru někde sto miliard, ze kterých má někdo nějaký užitek, tak se hlásím k tomu, že poslanecký klub KSČM z toho taky žádný užitek nemá. Ale musím říci, že mě štve, že to neštve voliče a že volí zatím tak, jak volí. Doufám, že i tato situace přispěje k tomu, že se jim rozběskne v hlavách.

Děkuji za pozornost. (Potlesk z řad KSČM.)

Místopředsedkyně PSP Vlasta Parkanová: S faktickou poznámkou se hlásí pan ministr Jaromír Drábek. Kolegyně a kolegové, chci vás upozornit, že máme ještě sedm řádných přihlášek, jednáme nonstop sedmou hodinu. Chápu proto už vaši netrpělivost. Přesto bych vás chtěla požádat, abyste umožnili těm, kteří právě stojí u mikrofonu, aby mohli svůj projev pronést důstojně. Jakkoli chápu, že některé věty se vám třeba subjektivně zdají už k neposlouchání, prosím, buď je vydržte, nebo se vydejte do kuloárů.

Prosim, pane ministře.

Ministr práce a sociálních věcí ČR Jaromír Drábek: Děkuji, paní místopředsedkyně. Dobrý večer, kolegyně, kolegové. Nebojte se, tentokrát budu ještě stručnější než ve svém prvním dnešním vystoupení.

Samozřejmě bych rád reagoval mnoha různými dalšími větami na tu sbírku čísel předložených kolegou Opálkou. Nebudu tady mluvit ani o evidenci volných pracovních míst, ani o negativní dani, ani o sociální síti, ani o majetkových příznacích. To jsou témata, která jistě budeme probírat u konkrétních návrhů zákonů, a u těchto konkrétních návrhů zákonů k tomu je potřeba vést konkrétní diskusi.

Jenom k těm mnoha číslům o situaci důchodců bych chtěl podotknout jedno číslo, které tady nepadlo. Míra ohrožení chudobou sektoru důchodců v České republice je 7 % a je to nejlepší výsledek ze všech zemí Evropské unie.

Děkuji za pozornost. (Potlesk zprava.)

Místopředsedkyně PSP Vlasta Parkanová: Také děkuji. S další faktickou poznámkou pan poslanec Miroslav Opálka. (Povzdech zprava.)

Poslanec Miroslav Opálka: Nevzdychajte. Já jsem přišel poděkovat panu ministrovi za údaj, který uvedl. Dobře si ho pamatujte, po těch reformách už to těch 7 % zdaleka nebude. (Potlesk zleva.)

Místopředsedkyně PSP Vlasta Parkanová: A nyní s řádnou přihláškou může vystoupit paní poslankyně Soňa Marková a připraví se poslanec František Laudát.

Poslankyně Soňa Marková: Děkuji za slovo, vážená paní místopředsedkyně. Dámy a pánové, dovoluji mi, abych se velmi krátce vyjádřila k vyslovení nedůvěry této vládě z pohledu Komunistické strany Čech a Moravy, hlavně z jejího pohledu na zdravotnictví.

Současná koaliční vláda ospravedlňuje svoje další setrvání v čele České republiky nutností pokračovat v projektu reformy, a to v situaci, kdy tyto reformy přijímají bez výhrad pouhá 2 % občanů a zcela je odmítá téměř 70 % lidí. Je otázkou, proč a jakým právem se koalice ODS, TOP 09 a Věci veřejných zuby nehty drží na svých postech, když jejich bohubilé snahy o reformy odmítá nejen opozice a odbory, ale především většina občanů České republiky.

Ale nyní konkrétně ze zdravotnictví.

Aniž by byla v odborné i laické veřejnosti vůbec prodiskutována samotná potřeba a nutnost reformních změn, pokračuje vláda ve svých pokusech na lidech, které začal a naštěstí nedokončil nechvalně proslulý ministr, bývalý ministr, Tomáš Julínek. Celkem efektivně fungující české zdravotnictví – a potvrdila to i analýza kulatého stolu k budoucnosti financování zdravotnictví, tedy projekt iniciovaný samotným bývalým ministrem Tomášem Julínkem – tedy toto celkem efektivně fungující české zdravot-

nictví za pouhých 7 % hrubého domácího produktu a stále si uchovávající základní principy solidarity, byť tedy podkopané zavedením stropu pojistného pro lidi s nejvyššími příjmy a také zavedením tzv. regulačních poplatků, tedy toto zdravotnictví, které samozřejmě má své chyby a potřebuje dílčí změny, tak to se nyní změnilo na možnou budoucí kořist dosud volných miliard veřejných peněz. To, co se nepodařilo vládě Mirka Topolánka, nyní prosazuje vláda Nečasova a vykonavatelem se pak paradoxně stal ministr zdravotnictví Leoš Heger. Přitom právě on jako jediný odborně způsobilý ministr této vlády by měl ze své dosavadní praxe nejlíp vědět, jak napravit problémy českého zdravotnictví.

Vládou představená zdravotnická reforma nectí ani Ústavu České republiky včetně Listiny základních práv a svobod ani Úmluvu o lidských právech a biomedicíně či Mezinárodní pakt o hospodářských, sociálních a kulturních právech. Z těchto pro Českou republiku závazných dokumentů jasně vyplývá, že každý občan má právo na patřičnou, tj. úplnou a kvalitní zdravotní péči, která se poskytuje bez požadavku přímého zaplacení. Ústava České republiky totiž předpokládá její uhrazení z fondů veřejného zdravotního pojištění. Stát není oprávněn omezovat úplnost patřičné péče a je povinen stanovit pojistné veřejného zdravotního pojištění zákonem tak, aby patřičná zdravotní péče o všechny občany mohla být poskytována, o všem hospodárně a pod dohledem zákona, a celá solidárně hrazena z fondů veřejného zdravotního pojištění. Ministr zdravotnictví by měl při své práci nad případnou reformou přijmout tento právní stav za základní východisko. Jde o to uznat, že musí být poskytována úplná a kvalitní zdravotní péče všem. To není péče ani zbytečná, ani libovolně drahá. Standard musí zaručovat úplnost a kvalitu, a ne ji omezovat. Z hrazení může být vyloučeno jen to, co není léčení ani prevence.

Zásadně je nutné odmítnout lež, že spoluúčastí a jejím navyšováním se musí bránit nadužívání zdravotní péče. V zemi, kde doposud stačilo pouhých 7 % hrubého domácího produktu na vcelku efektivní zdravotnický systém, v podstatě nelze o nadužívání moc hovořit. Přesto byly pod záminkou zneužívání zavedeny tzv. regulační poplatky, které sice v konečném důsledku nic neregulují, ale částečně nahrazují samotnou vládou způsobený výpadek příjmů. Lékaři a zdravotnická zařízení si na příjmy z poplatků již zvykli a lékaři ústy České lékařské komory dokonce další navyšování některých poplatků vítají. Mají se tak nahradit nižší příjmy způsobené dlouhodobými nespravedlnostmi v placení zdravotního pojištění – jedná se již o zmiňované zastropování, nenavyšování plateb za tzv. státní pojištěnce a nízké platby OSVČ –, dále nezabráněním vysávání systému, špatnou lékovou politikou ve prospěch farmaceutických firem, záměrně neřešenou korupcí, předražováním nákupu a stavebních zakázek. Je zajímavé, že zrovna o této věci se hodně hlasitě hovořilo nedávno

při akci lékařů, nemocničních lékařů, Děkujeme, odcházíme, ale nyní už je zase ticho po pěšině. A hlavně tyto nižší příjmy mají být způsobeny zvýšením té dolní sazby DPH, které bude mít mnohamiliardové negativní dopady právě na oblast zdravotnictví.

Veřejné zdravotnictví bylo doposud přes všechny chyby a problémy určitou jistotou pro občany České republiky. V případě, že pravice dostane šanci uskutečnit svoji plánovanou reformu zdravotnictví, stane se zdravotní péče pouze luxusním zbožím s nálepkou Jen pro bohaté.

Proč si právě toto dovoluji tvrdit? Hlavním cílem reformy v oblasti financování zdravotnictví je totiž v první řadě zúžit rozsah hrazené péče, a to hlavně ve čtyřech bodech.

Za první. Navyšování poplatků a další zvyšování spoluúčasti pacientů, která jen v posledních letech se zvýšila o 123 % na současných 17 %. Zúžení rozsahu hrazené zdravotní péče, především ve stomatologii, v lázeňské péči, v rehabilitační péči a v dopravní zdravotní službě. Ne nadarmo se mluví o poplatcích, které mají být navýšeny. 50 korun u lékaře, v nemocnici 200 korun, za pohotovost 200 korun, specialista bez doporučení praktického lékaře 200 korun, dopravní služba 5 korun za kilometr.

Druhá věc. Zavedení dalších desítek léků, které mají být vyřazeny z veřejného zdravotního pojištění, z těch úhrad. Tyto léky užívají především důchodci. Ušetří systém desítky milionů, ale opět se sáhne do kapes pacientům.

Za třetí. Zavedení takzvaných standardů. Tedy z veřejného zdravotního pojištění má být uhrazena pouze částka odpovídající příslušnému ekonomicky nejméně náročnému způsobu a pacient si ze svého doplatí případný zůstatek. Lidé si tedy ale nebudou platit za lepší péči, ale za to, co dosud bylo hrazeno ze solidárního veřejného zdravotního pojištění. To je tedy reforma? Bude to tedy znamenat, že o potřebné zdravotní péči bude rozhodovat stav pacientovy peněženky nebo schopnost si platit vysoké zdravotní pojištění u komerčních pojišťoven? To je reforma?

Za čtvrté. Zavedení řízené péče. O tom se mnoho nemluví, ale znamená to, že o poskytnuté zdravotní péči bude rozhodovat zdravotní pojišťovna, nikoliv lékař nebo potřeba pacienta. O tom, co znamená takovéto posilování moci zdravotních pojišťoven a podnikatelů ve zdravotnictví, jsme se mohli na vlastní oči přesvědčit v dokumentu vysílaném ČT2 minulý týden – o zdravotnictví ve Spojených státech amerických. Myslím si, že tento dokument by se měl promítat v České televizi dvakrát týdně místo Ordinace v růžové zahradě, protože ve Spojených státech amerických, kde se dává do zdravotnictví 16 % HDP, je 47 milionů lidí, kteří vůbec nejsou pojištěni, a ti, co pojištěni jsou, tak jakou péči dostávají, to jste mohli na vlastní oči vidět. Takže toto je náš cíl? Tam chceme opravdu dojít?

Dámy a pánové, čtyři příklady toho, co nás čeká v případě, že tato vlád-

ní koalice opět dostane důvěru v Poslanecké sněmovně, hovoří samy za sebe. Žádný aspoň trochu sociálně smýšlející poslanec či poslankyně nemůže dopustit, aby takto nastavená reforma zdravotnictví byla uskutečněna. Jediná možnost, jak se s tím vyrovnat, je vyslovit nedůvěru této vládě. Poslanecký klub Komunistické strany Čech a Moravy tak rozhodně učiní.

Děkuji vám za pozornost. (Potlesk poslanců KSČM.)

Místopředsedkyně PSP Vlasta Parkanová: Nyní vystoupí pan poslanec František Laudát a připraví se pan poslanec Vít Bárta.

Poslanec František Laudát: Vážená paní místopředsedkyně, dámy a pánové, nebudu tady hřmítat příliš dlouho. Jenom teď. A spíš bych chtěl promluvit k sociální demokracii.

Myslím, že základní problém vaší strany je, že máte nějaký program a ten program a svoje představy chcete v podstatě na sto procent prosadit za každou cenu. V naší společnosti je už delší dobu situace rozhozena tak, že zhruba je populace rozhozena 50 na 50 plus minus něco. Domnívám se, že byste měli předhodnotit svoje chování a přece jenom možná nabídnout vstřícnější, tolerantnější tvář než jenom pořád nedůvěry vládě, odvolávání apod.

Chápu vaše argumenty, důvody. Kupodivu, s řadou věcí, které tady zazněly, nemám problém. Souhlasím s nimi. Nicméně v tuhle chvíli vy nenabízíte alternativu, podobně jako jste ji nenabízeli v březnu nebo v dubnu 2009 při našem předsednictví Evropské unie, kdy jste vládu shodili a žádné řešení, žádný další krok, jste připravený neměli. Výsledkem byla roční ztráta, pro naši zemi hodně drahá, kdy Fischerova udržovací vláda – i když byla velice oblíbená, včetně jejího premiéra, asi nejoblíbenějšího politika v historii – z praktického hlediska pro naši zemi neudělala z těch potřebných nepřijemných věcí vůbec nic.

Nechci, abyste na to reagovali. Čas běží. Nechci tady zdržovat, svoje další věci dávám spíš na oltář vašeho času, kterého si přece jenom vážím, je velice cenný. Jenom bych chtěl poprosit, aby když tady někdo argumentuje nějakým melouchařením a podobně, aby se náhodou nedostal do situace, že si někdo řekne, jestli si náhodou nedělá melouchy taky se svým vzděláním apod. Zkuste začít u sebe. Já se domnívám, že česká politika je v marasmu, ale soudičky nad kolébkou také – některé – jsou v oranžovém.

Děkuji.

Místopředsedkyně PSP Vlasta Parkanová: Děkuji. Nyní vystoupí pan poslanec Vít Bárta a připraví se pan poslanec Josef Nekl.

Poslanec Vít Bárta: Vážené paní poslankyně, vážení páni poslanci, musím říci, že dnes s jakýmsi uvolněním vystupuji v Poslanecké sněmovně, a proto si dovoluji říkat věci, které se asi ne úplně všem budou líbit, ale mám potřebu je zde jako řadový poslanec dnes říct.

Chápu, že mnohé znervózňuje, když vznikne politická strana, která nemá volební kampaň zaplacenou z veřejných zakázek, ba ani z příspěvků politických stran z peněz daňových poplatníků. Chápu, že to mnohé znervózňuje, zvláště když tato strana má takovou drzost být stranou úspěšnou. Chápu, že mnohé znervózňuje, že se jako sponzor politické strany Věci veřejné neschovávám, ale jdu do politiky, dávám svoje majetkové a daňové příznání k dispozici nejenom v rámci povinností poslance, ale i nad rámec toho dávám svoje daňové příznání k nahlédnutí médiím. Chápu, že mnohé znervózňuje, čeho dosáhly Věci veřejné za devět měsíců ve vládě. Chápu, že zavedení trestní odpovědnosti firem, ne DPH 20 %, ale 14 %, úspory, levnější stavění českých silnic, železnic, zvýšení platů učitelů, komerční pilíř nepovinný a ještě mnoho dalších věcí z dílny pekelné a ďábelské strany Věci veřejné mnohé znervózňuje.

Nicméně co nechápu, je to, že se zde demonizuje soukromá bezpečnostní služba, kde tato bezpečnostní služba nemá žádné veřejné zakázky v resortech Věcí veřejných, kde tato bezpečnostní služba už několik měsíců nemá žádné detektivy a kde tato bezpečnostní služba je pod každodenním detailním drobnohledem veřejnosti a médií v čemkoliv, co činí. Naopak. Jedná se o bezpečnostní službu, kde kdokoliv pracoval, je dnes v situaci, kdy musí odcházet z jakéhokoliv úřadu, ale ba dokonce musí odcházet i z médií, jak jsme se dozvěděli o Velikonocích.

Velmi mě pobavilo dnešní prohlášení pana předsedy sociální demokracie Sobotky, který říkal, že růst společnosti ABL v loňském roce bezesporu souvisí s tím, že Věci veřejné vstoupily do politiky. Pan Sobotka si nevěštil, že společnost ABL roste od jejího vzniku kontinuálně stále stejným tempem. A naopak s tím, že – znovu opakují – nemá žádné zakázky v resortech Věcí veřejných.

Když jsem poslouchal na Novinkách některé úvahy své bývalé kolegyně, chápu, že určitá část Poslanecké sněmovny žije s tím, že jakákoliv politická strana, pokud má přežít, musí být napojena na státní penězovody a že v momentu, kdy netýje ze státních zakázek, taková politická strana nemůže existovat. Chápu po té nahrávce, že opravdu jsou lidé, kteří si toto v Poslanecké sněmovně myslí, ba dokonce začínám chápat, že tato myšlenka je nakažlivá a dokáže se dostat i do některých mladých a naivních duší. A v tomto směru je zapotřebí souhlasit s mou ženou a se slovy pana ministra Dobeše, že za příchod těch naivních s nízkou mírou imunity je zapotřebí se ze strany Věcí veřejných omluvit.

Vrtěti psem, vrtěti ABL, upoutat pozornost jinam, než kde je realita

problému, je starý oblíbený politický manévr a zakrýt tím realitu o snaze postavit vládu na přeběhlících je poněkud povrchní, ale zdá se, že z mnohého úhlu úspěšná strategie, řekněme minimálně mediální. Nicméně já jsem rád, že puč začínající u půjč-ky se nepovedl. Já jsem rád, že dinosauři byli zahnaní tam, kam patří.

Nicméně nemíním tady sám naskakovat na strategii odpoutávat pozornost od vlastní odpovědnosti. Přeběhlíci, démonizace ABL mě nezbavuje odpovědnosti za chybu, které jsem se dopustil, a podotýkám, že z této chyby jsem vyvodil osobní odpovědnost a sám bez jakékoliv debaty jsem opustil pozici ministra dopravy. Netrvám na žádném korýtku, nepotřebuji žádné korýtka, ale naopak uznávám, že zde má existovat pravidlo presumpce viny, a uznávám, že občané České republiky mají právo nevěřit nám politikům. A jestliže já již nejsem podnikatelem, který má právo dávat svým kamarádům půjčku na čestné slovo a bez smlouvy a hotově, tak toto jako politik si prostě dovolit nesmím a je to chyba, za kterou musím nést svoji politickou odpovědnost.

Jestliže jsem na funkci ministra dopravy rezignoval, věřte mi, že naopak nemíním rezignovat na špínu v politice, a naopak čím větší špína, čím větší útoky, čím větší podrazy zde jsou, o to zarputilejší budu v tom, abych nezklamal voliče, kteří mě zvolili do Poslanecké sněmovny, a bojoval právě s tou špínou, která tady je.

Je pravdou, že když tady zaznělo, že koalice se nepere pro lidi, ale jen mezi sebou, že zde existuje vážná otázka toho, o co se v koalici přeme a o co se v koalici nepřeme. A je pravdou, že je správné, že koalice si z tohoto hlediska jasně dala limit do června – buď si schválit zdravotní reformu, buď si připravit jasný koncepční reformní balíček, anebo tady neprodlužovat jakousi agonii nad personálními tématy uvnitř koalice.

Nicméně já jsem přesvědčen, že Věci veřejné si podle presumpce viny v tomto směru před vlastním prahem zametly, a pevně doufám, že tak budou činit i ostatní.

Děkuji za pozornost. (Potlesk poslanců VV.)

Místopředsedkyně PSP Kateřina Klasnová: Děkuji. Jako další vystoupí pan poslanec Josef Nekl, může se připravit pan poslanec Foldyna.

Poslanec Josef Nekl: Náhoda nechtěného svedla mé vystoupení hned za vystoupení pana poslance Bárty a jsem rád, že se ho to bude také trochu týkat.

Vážená paní řídící, vážené kolegyně, vážení kolegové, vládo a předsedo vlády, chtěl bych zde vystoupit s příběhem, který úzce souvisí s projednáváním důvěryhodnosti či nedůvěryhodnosti vaší vlády. Bylo zde mnoho řečeno, že vaše vláda vznikla z předvolebních lží, lží uvedených ve

vládním prohlášení a setrvává na lživém sebeklamu i dnes. To opakovat nebudu. Chtěl bych jen osvětlit vaši personální práci, dle vás směřující k růstu důvěryhodnosti vlády.

Byl jmenován nový ministr dopravy, který se uvedl historickou myšlenkou, že se stejně bude radit o všech problémech Ministerstva dopravy s bývalým ministrem panem Bárťou, s tím ministrem, který se čelem postavil k vládnímu prohlášení, v němž stojí, že vláda zachová vyšší investiční prostředky na dopravní infrastrukturu ve výši předchozích let. Pak nerozumím snížení těchto prostředků o 40 % na rok letošní i na roky následující, což způsobí minimálně dalších 50 tisíc nezaměstnaných a způsobilo zastavení významných staveb dopravní infrastruktury v naší zemi. Prosím, to není fantasmagorie levice, potažmo komunistů, jsou to čísla uváděná představiteli profesních organizací, podnikatelů ve stavební výrobě a rozvoj dopravní infrastruktury.

Nyní k problému, který rozčiluje občany žijící se takzvanou normální prací a dívající se na politickou reprezentaci se značným despektem. Použiji příklad. Vycházím ze životopisu pana ministra Radka Šmerdy a z informací, které se šíří v kruzích v jeho blízkosti, ale myslím si, že tento příběh není ojedinělý.

Z nejbližší minulosti je známo, že působil na Ministerstvu obrany ve funkci šéfa kanceláře, paní Parkanová, naše neodolatelná zpívající ministryně, z nějak nakonec vyrobila náměstka, který ale fakticky jen řídil úřad. V té době vznikly další problémy s veřejnými zakázkami na Ministerstvu obrany a zlí jazykové tvrdí, že byl dokonce vyšetřován Bezpečnostní informační službou. Z vyšetřování se vykrotil známou klíčkou: „Já nic, já jen podepisoval.“ Nakonec tato obezlička přežívá dodnes. Po pádu vlády byl chvíli politicky neangažovaný, a tak se najednou objevil u Vězeňské služby ve funkci náměstka pro právo. Tato funkce před jeho příchodem neexistovala a po jeho odchodu neexistuje opět. Jako právník se ve vězeňské správě ihned proslavil, vyhodil skoro všechny právníky, kteří tam pracovali, přivedl sem partu mladých kamarádů a ze všech nadělal vedoucí. Nakonec na právním zaměření zůstali dva pracovníci, kteří měli pět šéfů. Kámoši chodili do práce, jak se jim hodilo, na odměny se nezapomínalo. Žaloba o neplatnosti ukončení pracovní smlouvy u těch, kteří byli odejiti, je dnes u Obvodního soudu pro Prahu 4, kam se jeden vyhozený odvolal. V březnu došla také trpělivost jeho tehdejšímu nadřízenému, bývalému řediteli Kulovému, který ho, slušně řečeno, odešel. Po volbách se objevil na Ministerstvu dopravy, a to ve funkci náměstka. Kamarády si vzal s sebou.

Nyní jste pana Šmerdu navrhl, pane předsedo, a pan prezident ho jmenoval ministrem dopravy jako jistě odborníka na svém místě. Myslíte, že kariérní historie pana ministra potvrzuje důvěryhodnost vaší vlády? Vždyť v

tomto případě a možná nejen v něm funguje stejný model – parta kamarádů, kteří rotují po funkcích a vzájemně si pomáhají. Angličané jí říkají DINKS, Double Income No Kids, což nejvíce peněz bez povinností. I proto tahle vláda nemá důvěru u českých občanů a já se s nimi bezostyšně ztotožňuji. Děkuji.

Místopředsedkyně PSP Kateřina Klasnová: Děkuji. Další vystoupí pan poslanec Jaroslav Foldyna. Prosím, aby se připravila poslankyně Lenka Andrýsová. Upozorňuji, že po Lence Andrýsové už bude následovat zatím poslední příspěvek, který mám tady písemně od pana poslance Milana Šťovíčka.

Prosím, máte slovo.

Poslanec Jaroslav Foldyna: Děkuji, paní předsedající. Vážené kolegyně, vážení kolegové, vím, že jsou pozdní noční hodiny a že tady už téměř všechno bylo řečeno. Že jsme slyšeli řadu projevů, řadu vystoupení, možná jsme tu slyšeli řadu čísel ze statistik a v zásadě i vy jste rozhodnutí, že se vzájemně podpoříte, protože vám je jasné, že po tom, co jste předvedli této zemi v posledních měsících, tak byste se do té Poslanecké sněmovny v podobných počtech už nikdy nedostali. To vám je jasný. To mně je také jasné.

Nicméně víte, když jezdím po tom svém volebním obvodu, tak bych chtěl připomenout: Já jsem bedlivě poslouchal projev pana předsedy vlády, který si vzájemně vlastně sám sobě pochválil, a respektive vám, současnou reformu nebo části reformy, kterou teď aplikujete. Já nevím, kde kdo žije. Já žiju na Děčínsku, a když projíždím okresem a chodím po starostech a ptám se na jejich problémy, tak slyším jenom, že máme 17 % nezaměstnaných, to je 15 tisíc lidí bez práce. Pan premiér řekl: Česká republika je velkorysá k rodinám s dětmi. Já si myslím, že byste si to, pane premiére, nedovolil říct ve Šluknově na náměstí. To byste asi opravdu nedokázal. Oni by vám to nevěřili, a protože jsou to upřímní a slušní lidé, tak by vám to asi taky řekli.

Ono když se bydlí v 50tisícovém Děčíně, kde je 15procentní nezaměstnanost, a lidi se mě jako poslance a politika zeptají, co s tím uděláme, já se stydím. Fakt nevím, co bych jim řekl, co s tím uděláme. Protože tady se žádné řešení nenabízí. Vy nám nabízíte restrikce, ořezávání, škrty, centralizaci. Místo abyste postavili vodní díla na Labi, místo abyste dostavěli přivaděč na dálnici D8, tak prostě vy se tady hádáte!

Já jsem s prominutím téměř zvracel, když jsem se musel dívat na slečnu Kočí, co ona předváděla! Její slovník – prosím vás, já jsem 15 let jezdil na lodi, tam se nějaký slovíčko nebere, ale to, co jsem poslouchal od ní, bylo

strašný. To bylo opravdu strašný! To je kanál! A škoda, že tady neseď. Já jsem se musel stydět. Myslím si, že by tady vůbec neměla být, v té v Poslanecké sněmovně, protože takovýchle slovník ani mimo, off record, se nedá prostě používat. Prezident se nedá takhle nazývat, takovými jmény. To prostě není normální!

Já jsem vás, pane poslanče Novotný, poslouchal, bedlivě. Dokonce jsem cítil z vašeho hlasu velkou upřímnost. A vy tady budete dávat důvěru této vládě? Vždyť si to, prosím vás – ne že vy jim ji dáte, oni si to nezaslouží! (Emotivně:) Ptali jste se těch lidí venku? Vyšli jste mezi ně, ptali jste se jich, jak se jim žije? Víte, co říkali? Že by to chtělo kupku hnoje a hodit ty lidi z okna. Já jsem jim říkal, víte, tady jsou nízký okna. Kdyby se historie opakovala, tak nás, přátelé, přijdou všechny společně vyhodit z okna! To se opravdu nestydíme veřejnosti předvádět to, co tu předvádíme? Tak to rozpusťme a ukažme, že jsme prostě demokrati, a nechme rozdat znovu karty. Jenom jeden strach mám, velikej strach, že přijde nějaké extrémní řešení, jednoduché řešení, špatné řešení a budeme všichni v tom jednom pytli. Tak já prosím, abychom toto měli na zřeteli. Měli jsme na zřeteli občany této republiky, a ne to, abychom dotáhli tento mandát do konce.

Já vám děkuji.

Místopředsedkyně PSP Kateřina Klasnová: Děkuji. Nyní předávám slovo Lence Andrášové a poté následuje poslední písemná přihláška, kterou mám od pana poslance Milana Štovička. Takže prosím, už radši teď zagonuji, aby se poslanci duševně i fyzicky připravili, že budeme pravděpodobně každou minutou hlasovat. Nebo hodinou. Ale technickou vidím, pan Rath, takže to bude každou hodinou.

Prosím, paní poslankyně.

Poslankyně Lenka Andrášová: Děkuji za slovo. Vážení poslanci, vážené poslankyně. Pečlivě jsem poslouchala každého slova, co tady padlo, a musím říct jednu věc, u které skončil mimochodem i pan Foldyna. Je třeba, abychom více poslouchali občany, a občany teď zajímá jedna věc – jak tuto situaci vyřešíme.

Já jsem ty věci, které jsem tady slyšela, rozdělila do dvou zásadních problémů. Problém číslo 1, který v České republice už řadu let existuje, je politizace nebo privatizace státní správy. Ten problém nevznikl s Věcmi veřejnými, ten problém je tady dlouhodobě.

Další problém, problém číslo 2, je financování politických stran. Tento problém opět neexistuje, nevznikl vstupem Věcí veřejných do vládní koalice, ale existuje tady již řadu let. Moje otázka zní: Proč se tento problém neřešil už v předchozích vládách? Proč už lidé, které dneska poslouchám, kteří tady už jsou řadu let, už působí v Poslanecké sněmovně v podstatě

déle než deset let, byli ve vládní funkci, proč už tyto problémy neřešili, když o nich tady teď tak horlivě hovoří?

Myslím si, že oba tyto problémy, jak už jsem zmínila politizaci, tak financování politických stran, se naše vláda snaží řešit. Tyto problémy jsou zmíněny v protikorupční strategii, konkrétně se tam mluví o depolitizaci státní správy, a to v zákoně o úřednících. Mluví se tam o financování politických stran, v protikorupční strategii je zpracování analýzy o financování politických stran. Tato analýza má svůj smysl, protože asi všichni víte, že organizace GRECO řeší právě tento problém a ta tu analýzu také zpracovává, takže je třeba nejdříve opravdu analyzovat situaci, brát v potaz doporučení GRECO, organizace pod Radou Evropy, a následně z toho vyvinout určité kroky.

Osobně si myslím, že by bylo velmi dobré slevy na kampani, množstevní slevy například na billboardy a podobně, zahrnout jako dar, který by měla politická strana přiznávat. Dále si myslím, že je třeba financování stran mít na internetu.

Jsem poněkud překvapená, že je tady takový ruch, protože právě zaznívají velmi důležité věci, které před námi politiky stojí a které je třeba řešit.

Já si tedy myslím, že bychom měli nechat vládu dokončit tato opatření. Měli bychom tuto vládu nechat dotáhnout protikorupční strategii do konce a měli bychom pokračovat v krocích, které jsme již začali. Novela zákona o veřejných zakázkách, zavedení trestní odpovědnosti právnických osob atd., atd.

Ještě bych ve svém projevu chtěla říci jednu věc. Chtěla bych zareagovat na slova pana poslance Stanislava Humla. Chtěla bych se zeptat nejen jeho, ale také Jaroslava Škárky a Kristýny Kočí, proč neřešili své pochybnosti o fungování Věcí veřejných na klubu Věcí veřejných. Proč nezmínili své pochybnosti na radě Věcí veřejných, kde jsme mohli tyto věci jaksí pořešit, mohli jsme o nich mluvit. Také bych se chtěla zeptat, proč svými činy se nesnažili o depolitizaci státní správy. Proč se svými činy nesnažili zabránit údajným nekalým praktikám. Také bych se chtěla zeptat – jsem ráda, že je tady i Kristýna Kočí – proč si brali údajné úplatky, pokud je jim korupce protivná. Já na tuto otázku odpověď stále nemám.

Na závěr bych chtěla říci, že bychom neměli podléhat jakékoli demonizaci ať už konkrétních osob, nebo konkrétních stran a neměli bychom podléhat emocím. Měli bychom se zamyslet nad problémy, které máme, a nad konkrétními řešeními, jak chceme s těmito problémy bojovat.

To je ode mě prozatím vše. Děkuji za pozornost. (Potlesk poslanců VV.)

Místopředsedkyně PSP Kateřina Klasnová: Děkuji vám. Nyní je přihlášen s technickou poznámkou pan poslanec Rath. Prosím, máte slovo, pane poslanče.

Poslanec David Rath: Dámy a pánové, pan Vít Bárta tady ve svém vystoupení nakonec dojal sám sebe. Bylo to pěkné, ale je potřeba některé věci připomenout.

Není pravda, že by vaše společnost ABL neměla státní zakázky. Nemystifikujte veřejnost. Veřejnou zakázkou je samozřejmě třeba i práce pro pražský magistrát anebo i třeba práce pro státní ČEZ. A bylo by dobře, abyste tady řekl, kolik ta subdodávka pro ČEZ vám vynáší. Když jste dokonce šli tak daleko, že jste nechali sledovat bezpečnostního šéfa ČEZU, abyste si vylepšili svoji pozici na trhu. Ten trik s Teskem pravděpodobně vám vyšel víckrát.

Taky, pane faktický předsedo a majiteli Věcí veřejných, je hezké, že dáváte půjčky svým kolegům poslancům, je hezké, že jste řekl, že to byla chyba, ale minimálně to není jen problém tedy řekněme trestněprávní, etický a debaty, zda to byla půjčka, nebo úplatek. Ale i kdybych přiznal vaši logiku, že šlo o půjčku, tak neukázal jste se jako mimořádně hloupý a naivní člověk, že jste půjčil několika lidem peníze, a všichni tito lidé teď tvrdí, že to vlastně byl dárek? Dokonce váš stínový předseda pan John řekl, že pro paní Kočí to byl příspěvek na její kabelky, jestli si to dobře vzpomínám. I naivita se v politice nenosí. I naivita vás diskvalifikuje. (Potlesk zprava).

Místopředsedkyně PSP Kateřina Klasnová: Nyní tady mám poslední písemnou přihlášku – pana poslance Milana Šťovíčka. Prosím, pane poslanče, máte slovo. Dámy a pánové, poprosím vás o klid.

Poslanec Milan Šťovíček: Dobrý pozdní večer. Vážená paní místopředsedkyně, vážený pane premiére, vládo, dámy a pánové, vzhledem k času, který je před námi, budu stručný a svůj příspěvek maximálně zkrátím. Nicméně dovoluji, abych vás požádal o klid.

Patřím k těm, kteří usedli do poslanecké lavice ve Sněmovně poprvé po loňských parlamentních volbách a stále se tak trochu cítím jako nováček. Nováček, který sbírá zkušenosti, rozhlíží se pečlivě, sleduje i vstřebává mechanismy a praktiky parlamentní politiky.

Nebudu z tohoto místa nikoho ani soudit, ani zatracovat. Jen uvedu hlavní důvody, které mě osobně vedou k tomu, že se nemohu –

Místopředsedkyně PSP Kateřina Klasnová: Pane poslanče, omlouvám se, že vás přerušuji. Dámy a pánové, prosím vás o poslední zbytky vaší koncentrace. Zkuste to chvilku vydržet a věnujte pozornost panu poslancovi. Děkuji vám.

Poslanec Milan Šťovíček: Děkuji. Je to úděl zřejmě posledního řečníka a chápu, ale prosím chvilku o klid. Opravdu to bude stručné.

Nebudu tedy z tohoto místa nikoho ani soudit, ani zatracovat. Jen uvedu hlavní důvody, které mě osobně vedou k tomu, že se nemohu připojit k návrhu na vyslovení nedůvěry současné vládě.

Od vlády očekávám, že bude v maximální míře plnit své programové prohlášení, s nímž získala ve Sněmovně důvěru, že tento svůj cíl a úkol nadradí nad stranické či osobní rozmršky a že bude rychle realizovat nezbytné a nutné reformy, k nimž získala mandát od voličů. Promarnit tento mandát a ztrácet čas i důvěru obyvatel naší země v reálnou politiku nemohu a nechci.

Do politiky jsem vstoupil na komunální úrovni s přesvědčením, že je to služba veřejnosti a má se dělat ve prospěch celku, nikoli v zájmu jednotlivců či úzkých zájmových skupin. A přes všechny dosavadní přestřelky, rozdílnosti názorů a cílů stále věřím, že naprostá většina nás, kteří zde z vůle našich spoluobčanů sedíme, chce takovou politiku dělat. Nevidím žádnou vhodnější a silnější kombinaci, než je ta, která vytvořila tuto koaliční vládu v této Poslanecké sněmovně.

Do poslanecké lavice jsem usedl v dresu Věcí veřejných, protože jsem se ztotožnil s politickým a volebním programem, a díky tomu, že jsme o jeho prospěšnosti i potřebnosti přesvědčili dostatek voličů. Jsem zvyklý dohrát každý zápas v tom týmu, za který jsem na začátku nastoupil, a to i v situacích, kdy se zrovna nedaří a je tým pod tlakem. Jako bývalý volejbalista vím velmi dobře, že kdo chce vyhrát, musí se naučit i prohrávat. Rozhodně však nesmí utíkat ze hřiště.

To je vše, co jsem chtěl dnes tady povědět vám všem. Děkuji za pozornost. (Potlesk poslanců Věcí veřejných.)

Místopředsedkyně PSP Kateřina Klasnová: Děkuji. Nyní to byla poslední přihláška, kterou jsem evidovala, pokud se nikdo další... Pan poslanec Tejc má ještě slovo. Prosím.

Poslanec Jeroným Tejc: Vážená paní předsedající, kolegyně a kolegové, já vás nezdržím dlouho. Já jsem ve svém projevu, který jsem říkal na začátku této schůze, požádal pana ministra Kubiceho, aby se vyjádřil a odpověděl na jednu zásadní otázku, tak abychom mohli mít dnes klidnější spánek a s klidným svědomím mohli hlasovat, tak bych rád znal i odpověď.

A ta otázka je jednoduchá. Pracovala, spolupracovala nebo jiným způsobem probíhala spolupráce mezi dvěma bezpečnostními agenturami – ABL a SUB S.A., tedy agenturou, kterou vlastnil pan ministr Kubice a které byl jednatelem? Byl tedy mezi těmito agenturami někdy nějaký obchodní vztah, ať už z jedné či z druhé strany, jako dodavatele či odběratele? Já bych prosil, jestli by pan ministr mohl odpovědět zcela jednoduše – ano, ne. Děkuji.

Předsedkyně PSP Miroslava Němcová: Děkuji. A zeptám se, zda je ještě někdo přihlášen do rozpravy nebo se do ní hlásí. Přihlášku žádnou nemám, nehlásí se nikdo, tedy končím rozpravu.

Nyní pouze připomenu, že podle § 85 odst. 1 a 2 zákona o jednacím řádu Poslanecké sněmovny se o návrhu na vyslovení nedůvěry vládě hlasuje podle jmen a k přijetí usnesení, kterým se vyslovuje vládě nedůvěra, je třeba souhlasu nadpoloviční většiny všech poslanců.

Nyní požádám určené ověřovatele této schůze, kterými jsou pan poslanec Marek Benda a paní poslankyně Kateřina Konečná, aby zaujali místo u stolku zpravodajů. Prosím o klid.

Nejprve přistoupíme podle § 74 odst. 4 jednacího řádu Poslanecké sněmovny k vylosování jména poslance, od něhož se bude v abecedním pořadí hlasovat. Kontrola lístků byla provedena, a prosím tedy pana poslance Marka Bendu, aby za mnou přišel a mohla jsem vylosovat první jméno. (Děje se.)

Dámy a pánové, jako prvního jsem vylosovala pana poslance Josefa Smýkala. Připomínám, že podle § 74 odst. 4 jednacího řádu se vyvolaný poslanec vysloví „pro návrh“, nebo „proti návrhu“. Jestliže se zdržuje hlasování, řekne „zdržuji se“. Jiný projev poslance se považuje za zdržení se hlasování. Prosím tedy, aby každý vyvolaný poslanec své stanovisko řekl dostatečně hlasitě, abych je mohla v souladu s jednacím řádem opakovat.

Přikročíme tedy k hlasování. Doufám, že jsou všichni v jednacím sále, že stihli dojít od momentu, kdy jsem je gongem přivolávala, a budeme moci začít s hlasováním.

Návrh usnesení zní takto: „Poslanecká sněmovna vyslovuje vládě nedůvěru.“

Nyní vás tedy budu vyvolávat a prosím o vaše vyslovení se. Zahajuji hlasování.

Pan poslanec Josef Smýkal. Pro návrh.
Pan poslanec Bohuslav Sobotka. Pro návrh.
Pan poslanec Pavel Staněk. Proti návrhu.
Pan poslanec Zbyněk Stanjura. Proti návrhu.
Paní poslankyně Miroslava Strnadlová. Pro návrh.
Paní poslankyně Jana Suchá je, myslím, omluvena.
Pan poslanec Pavel Suchánek. Proti návrhu.
Pan poslanec Miroslav Svoboda. Pro návrh.
Pan poslanec Pavel Svoboda. Proti návrhu.
Pan poslanec Igor Svoják. Proti návrhu.
Pan poslanec Bořivoj Šarapatka. Proti návrhu.

Pan poslanec David Šeich. Proti návrhu.
Pan poslanec Josef Šenfeld. Pro návrh.
Pan poslanec Karel Šidlo. Pro návrh.
Pan poslanec Ladislav Šincl. Pro návrh.
Pan poslanec Jaroslav Škárka. Pro návrh.
Pan poslanec Jiří Šlégr. Pro návrh.
Pan poslanec Marek Šnajdr. Proti návrhu.
Pan poslanec Boris Šťastný. Proti návrhu.
Pan poslanec Jiří Štětina. Proti návrhu.
Pan poslanec Milan Štoviček. Proti návrhu.
Pan poslanec Jiří Šulc. Proti návrhu.
Pan poslanec Josef Tancoš. Pro návrh.
Pan poslanec Jeroným Tejc. Pro návrh.
Pan poslanec Petr Tluchoř. Proti návrhu.
Pan poslanec Tomáš Úlehla. Proti návrhu.
Pan poslanec Milan Urban. Pro návrh.
Pan poslanec Martin Vacek. Proti návrhu.
Paní poslankyně Dana Váhalová. Pro návrh.
Pan poslanec Miroslav Váňa. Pro návrh.
Pan poslanec Roman Váňa. Pro návrh.
Pan poslanec Jaroslav Vandas. Pro návrh.
Pan poslanec Ladislav Velebný. Pro návrh.
Pan poslanec Jan Vidím. Proti návrhu.
Pan poslanec Vladislav Vilímc. Proti návrhu.
Pan poslanec David Vodrážka. Proti návrhu.
Paní poslankyně Miloslava Vostrá. Pro návrh.
Pan poslanec Václav Votava. Pro návrh.
Pan poslanec Radim Vysloužil. Proti návrhu.
Paní poslankyně Ivana Weberová. Proti návrhu.
Paní poslankyně Jaroslava Wenigerová. Proti návrhu.
Paní poslankyně Renáta Witoszová. Proti návrhu.
Pan poslanec Lubomír Zaorálek. Pro návrh.
Pan poslanec Cyril Zapletal. Pro návrh.
Pan poslanec Jiří Zemánek. Pro návrh.
Pan poslanec Václav Zemek. Pro návrh.
Pan poslanec Vojtěch Adam. Pro návrh.
Paní poslankyně Lenka Andrysová. Proti návrhu.
Pan poslanec Pavel Antonín. Pro návrh.
Pan poslanec Michal Babák. Proti návrhu.
Pan poslanec Jan Babor. Pro návrh.
Pan poslanec Vít Bárta. Proti návrhu.
Pan poslanec Walter Bartoš. Proti návrhu.

Pan poslanec Václav Baštýř. Proti návrhu.
Pan poslanec Jan Bauer. Proti návrhu.
Paní poslankyně Zuzka Bebarová-Rujbrová. Pro návrh.
Pan poslanec Pavel Bém. Proti návrhu.
Pan poslanec Marek Benda. Proti návrhu.
Pan poslanec Petr Bendl. Proti návrhu.
Pan poslanec Jiří Besser. Proti návrhu.
Pan poslanec Zdeněk Bezečný. Proti návrhu.
Pan poslanec Zdeněk Boháč. Proti návrhu.
Paní poslankyně Vlasta Bohdalová. Pro návrh.
Pan poslanec Robin Böhnisch. Pro návrh.
Pan poslanec Petr Braný. Pro návrh.
Paní poslankyně Ludmila Bubeníková. Proti návrhu.
Pan poslanec František Bublan. Pro návrh.
Pan poslanec Jan Bureš. Proti návrhu.
Pan poslanec Václav Cempírek. Proti návrhu.
Pan poslanec Josef Cogan. Proti návrhu.
Pan poslanec Jan Čechlovský. Proti návrhu.
Paní poslankyně Jana Černochová. Proti návrhu.
Pan poslanec Alexander Černý. Pro návrh.
Pan poslanec Karel Černý. Pro návrh.
Pan poslanec František Dědič. Proti návrhu.
Pan poslanec Josef Dobeš. Proti návrhu.
Pan poslanec Michal Doktor. Proti návrhu.
Pan poslanec Jiří Dolejš. Pro návrh.
Pan poslanec Richard Dolejš. Pro návrh.
Pan poslanec Jaromír Drábek. Proti návrhu.
Paní poslankyně Jana Drastichová. Proti návrhu.
Pan poslanec Pavel Drobil. Proti návrhu.
Pan poslanec Jaroslav Eček. Proti návrhu.
Paní poslankyně Milada Emmerová. Pro návrh.
Pan poslanec Jan Farský. Proti návrhu.
Pan poslanec Radim Fiala. Proti návrhu.
Pan poslanec Vojtěch Filip. Pro návrh.
Paní poslankyně Dana Filipi. Proti návrhu.
Paní poslankyně Jana Fischerová. Proti návrhu.
Pan poslanec Jan Florián. Proti návrhu.
Pan poslanec Jaroslav Foldyna. Pro návrh.
Pan poslanec Ivan Fuksa. Proti návrhu.
Pan poslanec Petr Gazdík. Proti návrhu.
Pan poslanec Miroslav Grebeníček. Pro návrh.
Pan poslanec Martin Gregora. Proti návrhu.

Pan poslanec Stanislav Grospič. Pro návrh.
Paní poslankyně Milada Halíková. Pro návrh.
Pan poslanec Jan Hamáček. Pro návrh.
Paní poslankyně Alena Hanáková. Proti návrhu.
Pan poslanec Michal Hašek. Pro návrh.
Pan poslanec Leoš Heger. Proti návrhu.
Pan poslanec Pavel Hojda. Pro návrh.
Pan poslanec Pavel Holík. Pro návrh.
Pan poslanec Václav Horáček. Proti návrhu.
Paní poslankyně Zdeňka Horníková. Proti návrhu.
Paní poslankyně Gabriela Hubáčková. Pro návrh.
Pan poslanec Petr Hulinský. Pro návrh.
Pan poslanec Stanislav Huml. Pro návrh.
Pan poslanec Jan Husák. Proti návrhu.
Paní poslankyně Jitka Chalánková. Proti návrhu.
Pan poslanec Otto Chaloupka. Proti návrhu.
Pan poslanec Tomáš Chalupa. Proti návrhu.
Pan poslanec Rudolf Chlad. Proti návrhu.
Pan poslanec Jan Chvojka. Pro návrh.
Pan poslanec Petr Jalowiczor je omluven.
Pan poslanec Vítězslav Jandák. Pro návrh.
Pan poslanec Michal Janek. Proti návrhu.
Pan poslanec Miroslav Jeník. Proti návrhu.
Pan poslanec Luděk Jeništa. Proti návrhu.
Pan poslanec Ladislav Jirků. Proti návrhu.
Pan poslanec Radim Jirout. Proti návrhu.
Pan poslanec Radek John. Proti návrhu.
Pan poslanec David Kádner. Proti návrhu.
Pan poslanec Miroslav Kalousek. Proti návrhu.
Paní poslankyně Jana Kaslová. Proti návrhu.
Pan poslanec Jan Klán. Pro návrh.
Paní poslankyně Kateřina Klasnová. Proti návrhu.
Pan poslanec Václav Klučka. Pro návrh.
Paní poslankyně Kristýna Kočí. Pro návrh.
Paní poslankyně Lenka Kohoutová. Proti návrhu.
Paní poslankyně Kateřina Konečná. Pro návrh.
Pan poslanec Vladimír Koniček. Pro návrh.
Pan poslanec Daniel Korte. Proti návrhu. (Poslanec Korte slova „proti návrhu“ zazpíval. Potlesk.)
Pan poslanec Jiří Koskuba. Pro návrh.
Pan poslanec Rom Kostřica. – Pardon, promiňte, prosím o klid! – Pan poslanec Rom Kostřica. Proti návrhu.

Paní poslankyně Patricie Kotalíková. Proti návrhu.
Pan poslanec Pavel Kováčik. Pro návrh.
Pan poslanec Jaroslav Krákora. Pro návrh.
Pan poslanec Jiří Krátký. Pro návrh.
Pan poslanec Jaroslav Krupka. Proti návrhu.
Pan poslanec Stanislav Křeček. Pro návrh.
Pan poslanec Jan Kubata. Proti návrhu.
Pan poslanec Václav Kubata. Proti návrhu. – Prosím o klid!
Paní poslankyně Helena Langšádlová. Proti návrhu.
Pan poslanec Jan Látka. Pro návrh.
Pan poslanec František Laudát. Proti návrhu.
Paní poslankyně Vladimíra Lesenská. Pro návrh.
Paní poslankyně Ivana Levá. Pro návrh.
Pan poslanec Jaroslav Lobkowicz. Proti návrhu.
Pan poslanec Pavol Lukša. Proti návrhu.
Paní poslankyně Soňa Marková. Pro návrh.
Pan poslanec Jaroslav Martinů. Proti návrhu.
Paní poslankyně Květa Matušovská. Pro návrh.
Pan poslanec Václav Mencl. Proti návrhu.
Pan poslanec Alfréd Michalík. Pro návrh.
Paní poslankyně Dagmar Navrátilová. Proti návrhu.
Pan poslanec Petr Nečas. Proti návrhu.
Paní poslankyně Marie Nedvědová. Pro návrh.
Pan poslanec Josef Nekl. Pro návrh.
Paní poslankyně Miroslava Němcová. Proti návrhu.
Pan poslanec Vít Němeček. Proti návrhu.
Pan poslanec Václav Neubauer. Pro návrh.
Pan poslanec František Novosad. Pro návrh.
Pan poslanec Josef mladší – Josef Novotný mladší, pardon. Pro návrh.
Pan poslanec Josef Novotný starší. Proti návrhu.
Pan poslanec Ivan Ohlídal. Pro návrh.
Pan poslanec Jiří Oliva. Proti návrhu.
Pan poslanec Miroslav Opálka. Pro návrh.
Paní poslankyně Hana Orgoníková. Pro návrh.
Pan poslanec Viktor Paggio. Proti návrhu.
Pan poslanec Jan Pajer. Proti návrhu.
Pan poslanec Jiří Papež. Proti návrhu.
Paní poslankyně Vlasta Parkanová. Proti návrhu.
Pan poslanec Jiří Paroubek. Pro návrh.
Paní poslankyně Karlína Peake. Proti návrhu.
Paní poslankyně Gabriela Pecková. Proti návrhu.
Pan poslanec Miroslav Petrář. Proti návrhu.

Pan poslanec Jiří Petrů. Pro návrh.
Pan poslanec Jaroslav Plachý. Proti návrhu.
Pan poslanec Pavel Ploc. Pro návrh.
Pan poslanec Stanislav Polčák. Proti návrhu.
Pan poslanec Jiří Pospíšil. Proti návrhu.
Paní poslankyně Anna Putnová. Proti návrhu.
Pan poslanec Aleš Rádl. Proti návrhu.
Pan poslanec David Rath. Pro návrh.
Pan poslanec Aleš Roztočil. Proti návrhu.
Pan poslanec Jiří Rusnok. Proti návrhu.
Paní poslankyně Marie Rusová. Pro návrh.
Pan poslanec Adam Rykala. Pro návrh.
Paní poslankyně Ivana Řápková. Proti návrhu. – Já prosím o klid!
Pan poslanec Antonín Seda. Pro návrh.
Paní poslankyně Marta Semelová. Pro návrh.
Paní poslankyně Jaroslava Schejbalová. Proti návrhu.
Pan poslanec Karel Schwarzenberg (reaguje se zpožděním – veselí v sále). Proti návrhu.
Pan poslanec František Sivera. Proti návrhu.
Pan poslanec Jiří Skalický. Proti návrhu.
Pan poslanec Roman Sklenák. Pro návrh.
Pan poslanec Petr Skokan. Proti návrhu.
Pan poslanec Ladislav Skopal. Pro návrh.
Pan poslanec Jan Smutný. Proti návrhu.

Domnívám se, že jsem všechny požádala o jejich stanovisko. Ale přece jenom se zeptám, zda všichni poslanci – zda bylo jejich jméno přečteno. Jsou nějaké pochybnosti k průběhu hlasování?

Pan poslanec Opálka.

Poslanec Miroslav Opálka: Děkuji, paní předsedkyně. Já bych chtěl zpochybnit vaše rozhodnutí u toho zpěváckého výkonu, protože podle jednacího řádu by se to mělo brát jako zdržení se. Děkuji.

Předsedkyně PSP Miroslava Němcová: Teď jsem nepostřehla, kdo byl první. Pan ministr Kalousek byl první, prosím.

Ministr financí ČR Miroslav Kalousek: Já, paní předsedkyně, musím protestovat, protože pravda, bylo to velmi nezvykle intonováno, ale stále šlo o jedno jediné písmeno, byť v různých intonačních rovinách. Maximálně může rozhodnout Sněmovna hlasováním, ale jsem přesvědčen, že to hlasování bylo platné.

Předsedkyně PSP Miroslava Němcová: Ještě pan místopředseda Zaorálek.

Místopředseda PSP Lubomír Zaorálek: Já jsem si, paní předsedkyně, ověřil u kolegů, že jste v případě Karla Schwarzenberga nezopakovala jeho postoj. (Poznámka stenografa: Zopakovala, je to i na zvukové nahrávce.)

Předsedkyně PSP Miroslava Němcová: Pokud jsem nezopakovala, tak děkuji za toto upozornění a opakuji, že pan poslanec Karel Schwarzenberg byl proti návrhu.

Nyní se zeptám, zda ještě je nějaká pochybnost. Pan kolega Opálka.

Poslanec Miroslav Opálka: Já bych si dovolil polemizovat s panem ministrem, protože party se píšou vždycky, že je tam těch „o“ víc.

Předsedkyně PSP Miroslava Němcová: Ještě pan poslanec Korte se hlásí o slovo.

Poslanec Daniel Korte: Vážená paní předsedkyně, vážení kolegové a kolegyně, já se domnívám, že jsem artikuloval naprosto zřetelně. Jednací řád této Sněmovny praví, že poslanec se musí vyslovit „pro návrh“, „proti návrhu“, popřípadě „zdržuji se hlasování“. Já jsem artikuloval zřetelně a nikde v jednacím řádu není psáno, že by poslanec nesměl svůj názor vyzpívat. (Smích a potlesk.)

Předsedkyně PSP Miroslava Němcová: Dámy a pánové, buďte někdo vnesete námitku a o této námitce rozhodne Sněmovna, nebo považují, že nebyla vnesena námitka proti způsobu a výsledku hlasování. Má někdo námitku nyní, kterou chce vznést?

Pan poslanec Filip. Prosím o klid.

Poslanec Vojtěch Filip: Děkuji, paní předsedkyně. Já zcela v klidu vznáším tu námitku. Je tady jeden případ, a to případ poslance Wolfa v minulém volebním období. Nezmění to sice nic na výsledku hlasování, ale pro důstojnost tohoto jednání by se mohl napříště pan kolega Korte zdržet takovýchhle triků. (Tleská levá část sálu.)

Předsedkyně PSP Miroslava Němcová: Ještě prosím pan ministr Kalousek.

Ministr financí ČR Miroslav Kalousek: Já nechci polemizovat, protože

Sněmovna rozhodne hlasováním. Jen chci konstatovat, že možná hlasování pana kolegy Korteho bylo mírně nezvyklé, alespoň já si takové nepamatuji v podobném případě. Nicméně hovoříme-li o důstojnosti, pravděpodobně reflektoval důstojnost vystoupení opozice za dnešní odpoledne. (Potlesk zprava.)

Předsedkyně PSP Miroslava Němcová: Tak já myslím, že se s tím vypořádáme...

Ještě pan kolega Urban. Prosím, pane poslanče.

Poslanec Milan Urban: Paní předsedkyně, kolegyně, kolegové, já se omlouvám, ale možná že ta vzdálenost způsobila to, že já jsem skutečně nerozuměl tomu, co kolega Korte vyzpíval místo vyslovil. Tedy jestli by to mohl opakovat alespoň do mikrofonu.

Předsedkyně PSP Miroslava Němcová: Tak pane poslanče, v tomto případě to vezmu na sebe, protože já jsem rozuměla tak, jak jsem zopakovala. Pan kolega Filip proti tomuto mému konstatování podal námitku. Nedostaneme se z této situace jiným způsobem, než když se Sněmovna vysloví k námitce buďto pro, že souhlasí s námitkou, nebo proti, že s námitkou nesouhlasí. Pokud řekne, že souhlasí s námitkou, znamená to, že hlasování pana kolegy Korteho bude znamenat „zdržel se“. Pokud řekne, že nesouhlasí s námitkou, zůstává to, co jsem zapsala do záznamu, tedy proti návrhu.

Je nějaká námitka proti tomuto mému návrhu? Není.

Dávám hlasovat. Zahajují hlasování pořadové číslo 4. Táhá se, kdo souhlasí s námitkou, kterou zde vnesl pan kolega Filip, tedy s námitkou proti hlasování pana poslance Korteho. Kdo je proti?

Hlasování pořadové číslo 4, přítomno 196, pro 82, proti 98. Tato námitka přijata nebyla a zůstává tedy zápis proti návrhu u jména pana poslance Daniela Korteho.

Nyní se zeptám ověřovatelů, jak dlouhý čas potřebují. Už máte sečteno. My jsme vám vlastně tímto poskytli čas. Takže prosím pana poslance Marka Bendu, aby oznámil výsledky hlasování.

Poslanec Marek Benda: Děkuji všem námitkám, protože umožnily ověřovatelům spočítat výsledky.

Konstatuji, že hlasování se zúčastnilo 198 přítomných poslankyň a poslanců, 84 se vyslovilo pro návrh usnesení, tak jak byl předložen, 114 se vyslovilo proti návrhu usnesení, tak jak byl předložen, tedy návrh usnesení nebyl přijat. Vláda má nadále důvěru Sněmovny.

Předsedkyně PSP Miroslava Němcová: Děkuji vám, pane poslanče. (Potlesk.) Konstatuji, že Poslanecká sněmovna návrh usnesení nepřijala, nevyslovila vládě nedůvěru, a já končím 17. schůzi Poslanecké sněmovny, neb jsme projednali její stanovený program.

Dovolte mi, abych vám oznámila, že zítra v 9 hodin ráno bude pokračovat přerušená 16. schůze Poslanecké sněmovny. Příjemný večer.

(Schůze skončila ve 21.52 hodin.)